EU

PETO VAI PELASTAJA?

THORALF GILBRANT

EU

PETO VAI PELASTAJA?

THORALF GILBRANT

Thoralf Gilbrant

EU, peto vai pelastaja?

Euroopan unioni politiikassa ja profetiassa

RV-KIRJAT
Vantaa

Toinen painos

Norjankielinen alkuteos
EF I POLITIKK OG PROFETI
Rex Forlag, Oslo

Suomentaneet K. Osuma ja Esko Halme

ISBN 951-606-383-7

Tekstin- ja sivunvalmistus
Painomeklari Oy, Vantaa

WSOY:n graafiset laitokset
Juva 1994

Sisällys

OSA I

EU:n HISTORIA JA ORGANISAATIO

Luku 1

Keskustelua EU:sta

Elämme Euroopan kohtalonhetkiä. Kansamme on historiansa tärkeimmän ratkaisun partaalla. Koskaan ennen ei ole ollut yhtä tarpeen harkita asioita näin tarkasti.

Nämä tärkeät asiat koskevat jäsenyyttämme Euroopan unionissa. Suoremmin sanottuna ne koskevat Euroopan unionia sellaisena kuin se ilmenee ns. Maastrichtin sopimuksessa. Euroopan yhdentyminen on nyt kulkenut niin pitkälle, että uuden läntisen liiton ääriviivat ovat jo nähtävissä. Liitto hahmottuu samaan aikaan kun mahtava neuvostoleiri on lopullisesti purkautunut idässä. Voimmeko me liittyä EU:iin kansana ja tulla samalla suuren läntisen valtioyhteisön, Euroopan yhdysvaltojen, jäseneksi?

Yksi asia on varma. Paratiisia ei tule olemaan sen enempää EU:n jäsenenä kuin sen ulkopuolellakaan. Ja valitsimmepa kuinka tahansa, hinta on maksettava aina.

On paljasta realismia tajuta se, että liittyminen EU:iin tulee maksamaan meille paljon, tavattoman paljon. Myöhemmin voi olla kysymyksessä myös

kansallisen itsenäisyytemme menetys. Koko lakijärjestelmämme – mukaan lukien perustuslait – alistetaan Brysselistä määrättävien direktiivien hallintaan. Joudumme EU:n säädöskokoelmien ja tuomioistuinten armoille. Meidän on mukauduttava yhteisön talouteen ja politiikkaan. Emme ole enää isäntiä omassa talossamme.

Yhtä varmaa kuitenkin on, ettei ulkopuolelle jääminenkään ole ilmaista. Todellisuudessa tuosta hinnasta on tulossa niin korkea, että on epävarmaa, onko kansamme valmis maksamaan itsenäisyydestään niin kovan uhrin. On näet otettava huomioon, että joudumme elämään Euroopassa ennen näkemättömän voimakkaan mahdin jatkuvan taloudellisen ja poliittisen painostuksen alaisena. Tuo supervalta tulee turvaamaan sisämarkkinansa muun maailman ja siis meidänkin välille määrättävin tullimuurein. Johan meillä on esimerkkejä siitä, kuinka yhteisö on suojannut etujaan ja sulkenut ulkopuolelle vakavia kilpailijoitaan, ja se on ollut vasta alkua. Eteemme aukeaa siis pelottavia näkymiä.

Meitä odottava valinta on niin vaikea ja tärkeä, että sekä jaa- että ei-ihmisten olisi oltava epäröivällä kannalla.

Tilanteessa jossa koko Eurooppa muotoutuu silmiemme edessä uudelleen ja jossa meidän on tehtävä kansamme koko tulevaisuuteen vaikuttava päätös, on velvollisuutemme perehtyä asiaan niin perusteellisesti kuin suinkin. Mutta eikö se ole liian vaikeaa tavalliselle ihmiselle? Kieltämättä näin on, mutta toisaalta tilanne on ristiriidassa niiden periaatteiden kanssa, joiden varassa kansanvaltamme seisoo. Itse asiassa se on loukkaus koko demokraattista järjestel-

määmme kohtaan.

Kyllä kansa tietää! Useimmilla ihmisillä on kosolti tervettä järkeä – mikäli sitä vain käytetään. Paradoksaalista kyllä, on lisättävä, että poliitikot ja "asiantuntijat" eivät läheskään aina olekaan ylivertaisen viisaita. Oxenstiernan sanat eivät ole menettäneet ajankohtaisuuttaan: "Poikaseni! Kunpa tietäisitkin, minkä hölmöyden turvin maailmaa hallitaan!"

Taistelun kuumuudessa

Jotain voimme oppia siitä keskustelusta, jota on käyty tiedotusvälineissä – sekä positiivisessa että negatiivisessa mielessä. Molemmilta puolilta on noussut esiin hyvin asiallisia perusteita, mutta kaikki ne eivät ole olleet erityisen korkeatasoisia. Runsaasti on nähty henkilöön kohdistuvaa hyökkäilyä sekä kitkerää pistelyä. Onneksi joukossa on ollut myös huumorin pilkahduksia.

Vastustavan ryhmän kokouksessa heidän johtajansa Kristen Nygaard piti lystiä kyllä-puolen määritelmällä sanalle 'unioni'. Pääministeri Gro Harlem Bruntland oli sanonut ns. kosiomatkallaan Hardangerissa, ettei hän pelännyt Euroopan yhteisöjen muodostumista Euroopan unioniksi, koska norjan kielessä unioni-sanalla on hyvä ja positiivinen kaiku. Se merkitsi yhteistyön ja voimien yhdistämisen suuntausta, hän mainitsi. Muuan toinen EU-kannattaja selitti Norjan yleisradiossa esiintyessään, mikä merkitys unioni-sanalla on ruotsissa, englannissa, ranskassa ja saksassa. "Pahoin pelkään, että tulevina viikkoina saamme oppia, mitä tuo sana merkitsee italiaksi, hollanniksi, por-

tugaliksi, kreikaksi tai mahdollisesti esperantoksi", ilakoi Nygaard yhdistyksensä juhlassa.

Joillakuilla on ollut hauskaa myös siitä pääministerin lausunnosta, jossa hän viittasi Euroopan yhteisöjen jäsenyyden tuomaan "lisädemokratiaan", jota saataisiin kunnallishallinnon, lääninhallitusten sekä suurkäräjien oheen. Euroopan yhtymisessä ei siis olisi kysymys "demokratian vajeesta", kuten muutamat ovat huomauttaneet.

Muuten kyllä-osapuoli on esittänyt voimakasta pilkantekoa ei-kansan älynlahjoista tai oikeammin niiden puutteesta. Vieläpä valtakunnan korkein virkamies, itse suurkäräjien presidentti, katsoo että EU:n ulkopuolella Norjasta tulee "surkeiden hyypiöiden viimeinen reservaatti Euroopassa". Høyren johtaja ei jää toiseksi. Hän kutsuu EU:n vastustajia "jälkeenjääneiksi", joille ei suurin surminkaan voi antaa hallitusvastuuta.

Kyllä-rintaman agitoinnissaan jatkuvasti käyttämä vastustajien pilkkahahmo on maalaistolvana, jolla on pipo päässä ja vaatetuksena viime vuosisadan talonpoikaispuku. Kun Eurooppa-liike julkaisi uuden kampanjajulisteensa, siinä oli mukana tontun näköinen olento, joka kurkistelee kauhistuneen näköisenä sievästä ruusukuvioisesta arkustaan. "Julisteessa on nähtävissä idiootti, joka kurkkailee lymypaikastaan", huomauttaa vastustajien johtaja. "Se tarkoittaa EU:n vastustajaa ja Norjan kansaa. Eurooppa-liike pitää meitä hölmöinä."

Eräät kultivoituneemmat EU:n kannattajat sitä vastoin ovat alkaneet pitää tuollaista vulgaaria agitointia kiusallisena. NHO:n johtaja Arve Thorvik, yksi EU:n eturivin puolestapuhujista, myöntää sen seikan, että

osa hänen kannattajistaan on "superurbaaneja, jotka vihaavat navetanhajua ja pitävät isänmaataan hiukkasen yksinkertaisena"

Kuten huomaamme, nimittelyissä ei ole kitsasteltu. Toiselta puolen puhutaan tonttumentaliteetista, kansallisista egoisteista, rasisteista tai tyhmyreistä, jotka eivät ymmärrä sen paremmin isänmaan etua kuin omaansakaan ja jotka tekevät koko Eurooppa-keskustelusta idioottimaisen. Toisaalta taas kysytään, onko olemassakaan sen äärimmäisempää muotoa rasismia kuin se, joka haluaa organisoida valkoisen rodun muuta maailmaa vastaan. Vastapuolta syytetään manipuloinnista sekä epädemokraattisesta hämäyksestä, jota suorittavat eräät "pohjattoman epärehelliset" poliitikot. Ne tahot, joita luonnehditaan tällä tavoin, ovat maan johtavia poliitikkoja ja lehtimiehiä.

Paljon ei ole jäänyt puuttumaan maanpetossyytteistä. Vastauksena Eurooppa-liikkeen "verta ja piikkilankaa" -kampanjalle ei-liike pelottelee tulevalla eurooppalaisella suursodalla, jonka takia ei ole viisasta kiirehtiä yhtenevään Eurooppaan, ja muistuttaa Quislingin Eurooppa-näkemysten ja nykypäivän idealististen integraatiounelmien yhtymäkohdista. Ei tarvitse kuin vaihtaa Brysselin tilalle Berliini, niin samankaltaisuuden näkee selvästi! Oliko Quisling vain aikaansa edellä oleva näkijä? – Tätä tällaista syytösten ja nimittelyjen luetteloa voisi jatkaa. Ruutia ei todellakaan ole säästetty.

Kansallisia, paikallisia sekä maailmanlaajuisia näkökohtia

Aina kun järkevillä ihmisillä on eri käsitys jostain

asiasta, molemmilla osapuolilla on säännöllisesti esitettävänä varteenotettavia näkökantoja. Niinpä tuollainen yksipuolinen vuorenvarmuus tuntuu kovin hämmentävältä. Tarkoituksemme onkin auttaa halukkaita pääsemään asioihin sisälle.

Mutta kuka asettuisi oppiriitojen ratkaisijaksi? Euroopan yhteisön asioiden liepeille on syntynyt kokonainen pieni kirjasto tietoa, mutta se on kovin mutkikasta ja riittämätöntä ennakkokäsityksen muodostamista silmälläpitäen. Näin on laita myös sen tiedotevihkosen, jonka hallitus on julkaissut.

Ei ole kuviteltavissa, että voisimme lähestyä asioita absoluuttisen neutraalin asenteen pohjalta. Se ei ole sen enempää mahdollista kuin toivottavaakaan. Kaikilla meillä on jo olemassa kokoelma oletuksia, kokemuksia ja opittuja käsityksiä, jotka usein määräävät mielipiteistämme. Vieläpä koko elämänasenteemme ja -näkemyksemme vaikuttaa arvioihimme ja tekoihimme.

Monet EU:a käsittelevistä teoksista kattavat suurimmaksi osaksi vain keskustelun reuna-alueita ja esittelevät asiat tietyistä näkövinkkeleistä. Ne lähestyvät EU:a esim. taloudellisesta, poliittisesta, sosiologisesta tai ekologisesta näkökulmasta. Harvat meistä tulevat hankkineeksi kovin monia EU-kirjoja – se maksaisi rahaa tuhatmäärin ja vaatisi kosolti tutustumisaikaa. Sitä paitsi teosten teksti on niin erikoistunutta, ettei siihen useinkaan ole helppoa paneutua.

Tarvitaan siis koottu katsaus monista eri asiaalueista, jotta kykenemme muodostamaan mielipiteemme. Tässä teoksessa yritämme luoda keskitetyn esityksen koko aiheesta kansallisine, aluepoliittisine sekä globaalisine näkymineen. Näiden lisäksi tarkas-

telemme myös uskonnollisia vaikutuksia. Euroopan yhtyminen on epäilemättä aikamme tärkeintä poliittista liikehdintää. Seisomme sellaisten ilmiöiden äärellä, joilla tulee olemaan vaikutuksensa niin kunnallispolitiikkaan kuin maailmantapahtumiin. Valinkauhassa ei ole vain Eurooppa, vaan kyseessä on uusi maailmanjärjestys.

Jos haluamme ruveta ratkomaan niin monimutkaista kysymystä kuin EU-asia, joudumme ottamaan heti huomioon kaksi seikkaa. Ensinnäkin on hankittava katsaus asioiden eri osa-alueista. Toiseksi meidän on turha kuvitella, että näiden yksityiskohtien summa voisi olla mielipiteemme pohjana. Puolesta ja vastaan olevia näkökohtia ei voi laskea yhteen mutta niitä voi punnita. Olennainen ja vähemmän tärkeä on eroteltava toisistaan. Jokin oleellinen, painava tosiasia voi avata näkyviin kokonaisen jonon vähäisempiä merkitseviä seikkoja, jotka jo sinänsä antavat uuden suunnan. Kysymys kuuluu koko ajan: mikä merkitsee eniten.

Mistä EU:ssa oikein on kysymys? Tähän ei voi antaa lyhyttä ja tyhjentävää vastausta. Ongelma on liian laaja. Jos haluaa tehdä ongelmavyyhdestä ymmärrettävän, joutuu käyttämään paljon energiaa ja ajattelemaan omilla aivoillaan. Mutta me voimme tehdä yhden asian, voimme järjestellä aineiston niin että se on helpoimmin ymmärrettävässä muodossa.

Uskonnollisia näköaloja

Useimmat tätä asia-aluetta käsitelleet tahot eivät ole juurikaan nähneet uskonnollisia aspekteja EU-kysy-

myksessä, jos eivät sitten ole löytäneet helppohintaisia naurettavuuksia. Tällainen vaiteliaisuus on ollut täysin epäasiallista, sillä uskonnollisilla näkökohdilla on kaikella kohtuudella suuri osuutensa käynnissä olevassa kehityskulussa.

Epäämättömästi juuri uskonnolliset syyt painoivat vaa'assa ratkaisevasti, kun EY:stä äänestettiin Norjassa 1972. Vaikka itse vastustava siipi ei enää olisikaan yhtä lailla riippuvainen ns. kristikansan äänistä, voidaan varsin hyvin ajatella, että sama toistuisi uudessakin äänestyksessä. Kun asialla on niin perinpohjaisia poliittisia seurauksia, luulisi jokaisen äänestäjän ottavan ratkaisunsa vakavasti. Tuhannet ymmärtäväiset ja vilpittömät kristityt vastustavat EU:iin liittymistä uskonnollisten arvojen perustalta. Niitä arvoja ei pinnallinen ja ylimielinen sanoilla leikittely voi lakaista pois. Jos ihmisellä on hitustakaan kunnioitusta toisen mielipiteitä kohtaan, hän vähintäänkin haluaa kuunnella, mistä vastapuolen kannanotoissa on kysymys.

Euroopan unionin järjestelmät sotivat monestakin syystä uskonnollisia periaatteita vastaan. Ensinnäkin EU:n menetelmät ja päämäärät ovat erilaisia kuin kristilliset arvot. Yhteisön kasvufilosofia voi merkitä ympäristön ja luonnon turmeltumista. Epäilevästi voidaan myös suhtautua kapitalistiseen ja liberaaliin markkinatalouteen, jolla on vastakohtaisuutensa kristilliseen etiikkaan nähden. Huolenaihe on myös yhteisön suhtautuminen kehitysapuun jne.

Toiseksi on pelättävissä, että pohjoiseurooppalainen protestanttisuus jauhautuu EU:ssa hallitsevan katolisuuden jalkoihin.

Kolmas seikka, joka estää ajattelemasta myönteises-

ti EU:iin liittymisestä, on näkemys Raamatun profetioista. Raamattu kertoo, että lopunaikana paljastuu suuri antikristillinen valtakunta. Kirkkoisien ajoista asti on esitetty, että se olisi Rooman valtakunta. Tämä on ollut kautta kirkkohistorian tavallinen tulkinta Danielin kirjasta ja Johanneksen ilmestyksestä. Kun uusi yhteisö nyt on nousemassa muinaisen Rooman valtakunnan alueelle, se saattaa monien mielestä olla alku profeetalliselle maailmanvallalle. Tämäkään asia ei saata olla vaikuttamatta mielipiteemme muodostumiseen.

Koskaan ennen politiikkamme suunnan valinta ei ole ollut yhtä ratkaisevaa kuin nyt. Eivätkä profetiat ole koskaan olleet yhtä ajankohtaisia. Tämä kirja kertoo sekä politiikasta että profetiasta.

Luku 2

Euroopan yhdysvallat

Uusi imperiumi on nousemassa, Euroopan yhdysvallat. Tosin idea on jo vanha. Se pohjautuu vanhan ajan Kreikan maa-alueeseen sekä keskiaikaisiin pyrkimyksiin pystyttää Rooman valtakunta uudelleen. Historiasta tunnemme monia yrityksiä Euroopan yhdistämiseksi.

Meidän "kristikunnaksi" nimittämämme voima kohosi poliittiseksi vaikuttajaksi paavinkirkon ja Euroopan ruhtinaiden konkordaatin myötä. Paavinkirkon päämääränä on ollut koko ajan koota eurooppalaiset kirkon helmaan. Valloittajakuningas Kaarle Suuri yritti uudistaa Rooman vallan tultuaan kruunatuksi Rooman keisariksi vuonna 800. Länsi-Rooman keisarikunta uudisti pyhän Rooman vallan saksalaisena, ja sen vaikutus kesti vuosisatoja.

Yritykset koota Eurooppa yhteisen lipun alle jatkuivat myöhempinäkin aikoina, joskin eri syistä ja eri päämäärin. Aikaisemmat utopistiset kirjoitelmat, joita Platonin tyyliin julkaisivat sellaiset miehet kuin Thomas More ja Francis Bacon, korvautuivat teoksilla, jotka rakensivat poliittista filosofiaa. Immanuel

Kant väitti 1795 kirjassaan ikuisesta rauhasta, että itsehallinto on barbaarien hallitusmuoto. Rauha voitaisiin säilyttää vain keskitetyn kansainvälisen järjestelmän avulla, jolla olisi myös lainsäädäntövalta.

Napoleonin lyhytaikainen imperiumi sekä hänen kruunaamisensa Rooman keisariksi oli jälleen yksi yritys koota Eurooppa yhteen. Tavallaan Napoleonin sodat olivat Ranskan vallankumouksen jatkoa kansainvälisellä tasolla. Ranskalaisten joukkojen tunkeutumisessa Italiaan, Saksaan ja Espanjaan oli joka tapauksessa tarkoituksena vapauttaa nuo kansat ja yhdistää ne suureksi eurooppalaiseksi liittoumaksi.

Uudempia Eurooppa-liikkeitä

Itävaltalainen kreivi Coudenhove Calergi oli vuosisatamme ensimmäisiä Euroopan yhtenäisyyden ajajia. Hän julkaisi 1923 kirjan *Pan Europa* ja aloitti samalla alkuperäisen Eurooppa-liikehdinnän. Aluksi menestys oli vaatimatonta, mutta läpimurto tapahtui toisen maailmansodan jälkeen.

Suuri merkitys oli sillä, että sodan voittajien eturivin strategi Winston Churchill puki sanoiksi eurooppalaisen liiton tarpeen: "En näe mitään syytä siihen, miksei maailmanjärjestön suojeluksessa voitaisi muodostaa Euroopan yhdysvaltoja, jotka yhdistäisivät mantereen sellaisella tavalla, ettei sitä ole nähty sitten Rooman valtakunnan häviön, ja missä ihmiset voisivat elää rauhassa, oikeudenmukaisuuden ja hyvinvoinnin vallitessa."

Kuten huomaamme, alusta asti on ollut kysymyksessä jokin pitemmälle menevä yhtymä kuin vapai-

den ja itsenäisten eurooppalaisten valtioiden yhteistyö. Päämääränä on koko ajan ollut uusi valtiorakenne, eurooppalainen unioni.

Ratkaiseva askel kohti yhteistä Eurooppaa astuttiin 25. maaliskuuta 1957, kun allekirjoitettiin Rooman sopimus. Tuolla historiallisella hetkellä kumisivat kaikki Rooman kirkonkellot. Euroopan yhtymä oli syntynyt. Se oli uutta kansainvälisen oikeuden kannalta ja julisti alkaneeksi uuden kauden sekä Euroopan historiassa että maailmanlaajuisesti.

Kaksi erilaista EU-mallia

Tällä hetkellä mielipiteet ovat jakautuneet, millaiseksi EU:a pitäisi kehittää, ja yhteisö on jatkuvassa käymistilassa. Keskeisessä asemassa oleva EU-virkamies Michael Shacleton näkee kaksi mahdollisuutta. Toinen on suhteellisen heikon keskusjohdon yhteisö, jonka puitteissa valtiot harrastavat yhteistyötä niillä aloilla, joilla tuntevat mielenkiintoa. Tällöin EU koostuisi joukosta eurooppalaisia instituutioita, joilta puuttuisi liitolle luonteenomainen yhtenäisyys. Voidaan katsoa, että jotain tämän suuntaista olisi ollut se EU, johon brittien entinen pääministeri Margaret Thatcher tähtäsi.

Toinen mahdollisuus on Shacletonin mukaan se, että EU:lla on vahva keskusjohto ja hierarkinen poliittinen kulttuuri. Tällöin EU erottautuisi muusta maailmasta. Tämän mallin myötä EU:sta tulisi maailmaan yksi valtablokki lisää. Tämä olisi Jean Monnet'n ja Jacques Delorsin unionimalli.

Voitaisiin vielä lisätä: Ensimmäiseksi mainittu, ha-

jautettu EU-malli, joka säilyttäisi osanottajamaiden suvereenisuuden, on Ison-Britannian toivoma malli, kun taas Manner-Euroopan isot valtiot pyrkivät keskitettyyn malliin, jossa valta siirrettäisiin Brysselin keskushallitukselle. Aikaa myöten kiista näistä vaihtoehdoista tulee varmasti lisääntymään unionin sisällä.

Tilanteen monimutkaisuus ilmenee Englannin poliitikkojen paradoksaalisesta käyttäytymisestä, he kun epäilyksistään huolimatta tukevat Maastrichtin sopimusta ja sen ylikansallisia pyrkimyksiä. Näin he tekevät yksinkertaisesti siitä syystä, että pelkäävät tulevansa eristetyksi Manner-Euroopan yhteisöstä eivätkä halua toisaalta antaa yhteisön johdon luisua kokonaan mantereen isoille valtioille.

Pahimpana kaikista vaihtoehdoista nähdään se, että mahtava Saksa vetäytyisi irti yhteistyöstä. EU-komission presidentti, ranskalainen Jacques Delors on varoitellut siitä, millaisia seurauksia Maastrichtin sopimuksen vastustamisella voisi olla. Taasko halutaan heittää historian opetukset roskakoriin ja antaa suuren Saksan jäädä yksinään toimimaan Euroopan sydämeen?

Epäselvyyttä Eurooppa-ajattelussa

Kuvailtu yhteisössä vallitseva hajanaisuus voi valaista mielenkiintoisella tavalla jäsenyyden hakijamaiden kannattajien ja vastustajien vastakohtaisuuksia. Jäsenyyden vastustajat kuuluvat – usein hyvällä syyllä – moittivan kannattajia siitä, että nämä kyllä mieluusti puhuvat sisämarkkinoista, tullimuureista ja

kauppasopimuksista, mutta ovat haluttomia mainitsemaan itsenäisyyden ja itsehallinnon menetyksestä sekä dominoivasta EU-valtiosta.

Tämä kannattajapuolen käytös ei välttämättä ole epäreilu yritys harhauttaa kansaa ja viedä maa unioniin väärin perustein. Kysymys voi olla kaikessa yksinkertaisuudessaan siitä, etteivät kannattajat itse ymmärrä EU:lla uutta valtiota.

Sellaiselta näyttikin Maastrichtin sopimuksen solmimisen aikoihin. Norjan EY-kannattajat ottivat etäisyyttä sopimustekstiin. Aftenpostenin suurkäräjätoimittaja Kjell Hansen kirjoitti, että Maastrichtin sopimus meni "liian pitkälle liian nopeasti ja leimautui liian selkeästi Brysselin byrokraattien tuotteeksi". Hänen johtopäätöksensä kuului: "Meille Eurooppa ei voi olla liittovaltio vaan ryhmä itsenäisiä maita yhteistyössä."

Ei ole mitenkään hämmästyttävää, että EY-myönteiset poliitikot yrittivät torjua noin suorasukaisen artikkelin valittamalla, ettei Maastricht-sopimus sentään mikään "hirviö" ole. Tarkemmin katsoen norjalaiset eturivin poliitikot silti julistautuivat yksimielisinä asian taakse.

Høyren puoluejohtaja Kaci Kullman Five sanoi olevansa samaa mieltä, kun esitettiin toivomus EU:n muodostamisesta kansallisuuksien Euroopaksi. Hän ei katso sopimuksen olevan sellainen, jolta EU tulee näyttämään tulevaisuudessa, eikä usko siitä kehittyvän supervaltaa.

Entinen pääministeri Jan P. Syse on vahvasti samaa mieltä. Hän katsoo, että Maastrichtin sopimus aiheuttaa vaikeuksia suhteessa yleiseen mielipiteeseen sekä Norjassa että myös nykyisissä jäsenmaissa. Hän

on myös sitä mieltä, että kansan EU-asenteet ovat lähempänä Margaret Thatcherin mallia kuin Jacques Delorsin.

Näiden hämmästyttävien lausuntojen jälkeen johtopäätöksenä voi olla vain, että se EU, johon nuo poliitikot ovat menossa, onkin sellainen, jonka suuri osa vastustajistakin voi mielellään hyväksyä!

Matkalla Euroopan unioniin

Onko sellaista Euroopan unionia kuitenkaan todellisessa maailmassa? Voimmeko olla huomaamatta, että Maastrichtin sopimus eurooppalaisesta liitosta johtaa – ei vain uuteen EY:n kehitysvaiheeseen vaan uuteen vaiheeseen Euroopan historiassa?

Vaikkakin brittien pääministeri on ensi vaiheessa hidastellut, se ei estä muita jäsenvaltioita marssimasta yhteiseen eurooppalaiseen valtioon – Englanti perässä hinauksessa. Pienen Tanskan pidättely-yritykset merkitsevät tuskin mitään. Ranskan Mitterrand sekä Saksan Kohl ovat lyhyesti todenneet, että he ovat menossa päättäväisesti ja häiriintymättä Euroopan unioniin.

Eikö meidän kaikkien pitäisi nyt käsittää, että Euroopan yhdysvallat on muotoutumassa?

Luku 3

Talousalueesta poliittiseen liittoon

Euroopan yhteismarkkinoiden perusta ja perustuslaki on Roomassa 25.3.57 allekirjoitettu sopimus. Tämän "Euroopan valtioiden liiton" ensimmäinen yhteistyömuoto oli talousyhteisö, joka oli jatkoa 1951 muodostetulle Euroopan hiili- ja teräsyhteisölle. Tarkoituksena oli pystyttää Euroopan rajoille tullimuuri ja samalla hävittää kaikki tullirajat sen sisällä. Euroopan talousyhteisön tarkoituksena oli toteuttaa ns. neljä vapautta: *tavaroiden, palvelujen, pääomien* ja *henkilöiden* vapaa vaihto ja liikkuminen.

Roomassa solmittu valtiosopimus on epäilemättä kaikkein tärkeimpiä kansainvälisiä sopimuksia. Tullimääräyksineen ja "neljine vapauksineen" se pani alulle yhdentymiskulun, joka vääjäämättä johtaisi poliittiseen liittoon.

Juuri tämä yhdentyminen on nyt koko ajan meneillään. Ns. Maastrichtin sopimus merkitsee Rooman sopimuksen korjausta ja ajanmukaistamista. Euroopan "talousyhteisöstä" nimi muuttui Euroopan "yhteisöksi" ja nyt Euroopan "unioniksi". Uusi liitto ei

enää olekaan ennen kaikkea taloudellinen järjestö, se on poliittinen luomus. Askel Roomasta Maastrichtiin merkitsee askelta ekonomisesta poliittiseen unioniin. Niinpä Maastrichtin sopimuksen nimi kuuluukin "Sopimus Euroopan unionista". Niin kauan kuin nimitys on ollut olemassa, sillä on tarkoitettu Euroopan liittovaltiota.

Tämä on sopusoinnussa myös asioiden todellisen laidan kanssa. Jos ei ennen niin viimeistään nyt voimme puhua Euroopan liitosta poliittisena unionina, joka käsittää myös taloudellisen yhdistymisen.

Maastrichtin sopimus lyö siis lukkoon kumoamattomasti ja peruuttamattomasti sen, että tulevaisuudessa Euroopan yhteisö on muotoutunut eurooppalaiseksi liittovaltioksi. Nyt yhteisön sisällä käytävä keskustelu tästä aiheesta on ainoastaan jonkinlainen jälkimaininki siitä debatista, joka on todellisuudessa jo käyty ja päättynyt. Erilaisten EU-mallien välillä ei ole enää mahdollista tehdä valintaa. Yhteisöön pyrkivillä ulkopuolisilla samoin kuin jo liiton sisällä olevillakin on vain yksi valittava vaihtoehto, jos mielivät Euroopan unioniin, ja se on hyväksyä käsillä oleva unionimuoto.

Asiat eivät tietenkään välttämättä kehity kitkatta ja täysin sovitusti. Päinvastoin on ilmiselvää, että vaikeuksia esiintyy eri suunnitelmissa. Sopimukset olisi saatava läpi kansanäänestyksissä ja parlamenteissa. Korkeimpien oikeusistuinten on eri maissa tarkistettava, että Maastrichtin sopimus on sopusoinnussa kansallisten perustuslakien kanssa. Osavaltiot ja eri alueet vaativat veto-oikeutta suvereniteettinsa menetyksen vuoksi ja ovat yli rajojen yhteistyössä omia hallituksiaan ja parlamenttejaan vastaan. Totta kai vie

aikansa voittaa tällaiset vaikeudet, mutta ne luultavasti voitetaan. Se on vain ajan kysymys.

Taloudellinen ja rahaunioni

Euroopan vapaakauppa-alueella on ollut jo nyt maailman vahvimmat ostomarkkinat. Väestöä on vain noin seitsemän prosenttia maailman väkiluvusta, mutta maailmantaloudesta osuus on ollut lähes 30 prosenttia ja maailmankaupasta kokonaista 40 %. Bruttokansantuote on noin kuusi biljoonaa dollaria, osapuilleen sama kuin USA:n ja melkein kaksinkertainen Japaniin nähden. Euroopan unionista tulee siis taloudellisten valtaryhmittymien jättiläinen.

Päätös taloudellisesta liitosta oli epäilemättä tärkein Maastrichtin sopimuksista. Se vie taloudellisen yhdentymisen niin pitkälle, ettei maailma ole vastaavaa nähnyt. EU tulee olemaan periaatteidensa mukaan monopolien ja protektionismin liitto, joka samaan aikaan on muuta maailmaa kohtaan rajoittava ja ekspansiivinen.

Talousliitto voi toteutua jo 1997. Tiiviimpi yhteistyö tulee edistämään taloutta. Se merkitsee keskitettyä raha- ja luottopolitiikkaa sekä palkka- ja verotasojen ja valtionbudjettien yhdenmukaistamista.

Tärkein on tässä suhteessa sopimus liiton pankista ja omasta rahasta, ecusta, joka tulee syrjäyttämään kansalliset valuutat. Pankin johto vahvistaa rahavolyymin. Tämä on poliittisesti niin ratkaiseva askel, ettei se merkitse sen vähempää kuin että kansallinen itsenäisyys kuuluu silloin historiaan.

Ylikansallinen eurooppalainen rahajärjestelmä tu-

lee meidän maailmankolkassamme niin hallitsevaksi, että on käytännöllisesti katsoen mahdotonta pitää yllä vanhoja kansallisia rahayksikköjä. Valuuttapakojen torjunta yksittäisissä maissa voi aiheuttaa niin korkean korkotason, että se vaikuttaa lamauttavasti elinkeinoelämään ja yksityiseen luotonantoon.

Rahaunioni asettaa suuret vaatimukset tasapainosta. Välttääkseen taloudellisen epävarmuuden ja kaaoksen EU:n on löydettävä tapa, jolla ankkuroida rahanarvo kiinteäksi. On ollut mielenkiintoista havaita, että on ehdotettu otettavaksi käyttöön kultarahakanta. Aina vuoteen 1914 kulta oli arvonmittarina maailmassa. Kaikki valuutat voitiin vaihtaa kultaan, jota oli myös valtionpankeissa tietyt määrät rahan katteena. Valuuttakurssit säilyivät näin vakaina, ja kulta ehkäisi valuutan arvon heikentymisen sekä oli edellytyksenä matalalle korkotasolle ja taloudelliselle kasvulle.

Toiset katsovat mahdottomaksi palata takaisin kultakantaan. On kohtuullista olettaa yhtä hyvin, että kehitys kulkee "rahattomaan yhteiskuntaan", mikä merkitsisi elektronista ja ylikansallisesti valvottua maksujärjestelmää älykortteineen. Mikäli EU valitsee tällaisen systeemin, viranomaiset voivat ottaa sekä julkis- että yksityistalouden täydelliseen valvontaansa. Se tulee merkitsemään henkilökohtaisen vapauden loppua.

Mutta myös yksittäiset jäsenvaltiot joutuvat yhteisön jyrän alle ja niiltä riistetään viimeinenkin rahtu itsenäisyyttä. Varsinkin saksalaiset ovat olleet huolissaan tästä mahdollisuudesta, ja Margaret Thatcher on sanonut, että hän hyvin ymmärtää, jos he pitävät parempana Bundesbankin huolehtivan kultakantaan

siirtymisestä kuin että eurooppalaisten keskuspankkien komitea määräisi näistä asioista.

Tällaista rahaunionia on siis kaavailtu Maastrichtin sopimuksessa. Monet ovat tulleet epäröivälle kannalle. Myös sinänsä yhteisön valuuttayhteistyön hyväksyvistä ekonomisteista joukko katsoo nyt mentävän liian pitkälle. Heidän käsityksensä mukaan nopea siirtyminen rahaliittoon asettaisi Länsi-Euroopan alttiiksi taloudellisille jännitystiloille ja veisi poliittiseen rauhattomuuteen. Heidän mielestään ei ole minkäänlaista perustetta siirtyä rahaunioniin, kun ei vielä ole tapahtunut edes taloudellista, sosiaalista ja poliittista yhtymistä.

Poliittinen liitto

Maastrichtin jälkeen EU:a on tarkasteltava poliittisena liittona, joka kylläkin on vasta rakenteilla mutta jo tarpeeksi todellinen. Olematta taloudellinen tai rahaunioni keskuspankkeineen ja omine valuuttoineen poliittinen liitto pitää sisällään unionin ulkopolitiikan ja turvallisuuspolitiikan, puolustuspolitiikan ja puolustuslaitoksen, siis yhteisen puolustuksen. Sitä paitsi se määrittää liiton kansalaisuusoikeuden, passi- ja viisumikäytännön, terveyspalvelut, ympäristö- ja tutkimuspolitiikan sekä opetusalan ja maatalouspolitiikan. Uuden ja yhteisen Euroopan rajoilla tulee olemaan suojaava tullimuuri, joka tekee EU:sta protektionistisen ja monopolistisen supervallan.

Tuolla ylikansallisella valtiomuodostelmalla on oma lainsäädäntönsä tuhansine uusine lakeineen ja ylimpine oikeusistuimineen. Lakeja ei säädetä taval-

lisen demokraattisen käytännön mukaan, vaan on olemassa EU-byrokraattien Brysselissä antamia hallinnollisia määräyksiä. Ne "lait" tulevat aina välittömästi voimaan kaikissa jäsenmaissa ja korvaavat kaikki kansalliset säädökset. Ne menevät myöhemmin jopa kansallisten perustuslakien yli, mikä merkitsee todellisuudessa osanottajamaiden ao. laitosten lakkauttamista. Jäsenyys EU:ssa tarkoittaa siis luopumista itsemääräämisoikeudesta ja kansallisesta vapaudesta.

Margaret Thatcher, Ison-Britannian elossa olevista poliitikoista näkyvin, kutsuu tätä "historiamme suurimmaksi luopumiseksi kansallisesta suvereenisuudesta ja kansanvallasta", parlamentin itsemääräämisoikeuden menetykseksi. Kansalta riistetään siis lainsäädäntöoikeus, tärkein valtiollinen toiminto, joka luo itse valtiovallan. Jäsenmaat eivät näin ollen enää olisi itsenäisiä valtioita. Valtakunnasta tulee yksi alue Euroopan yhdysvaltoihin, Euroopan unioniin.

Kenenkään ei pitäisi kieltää näitä tosiasioita, joista on kyse. Jäsenyys Euroopan poliittisessa unionissa ei salli kansainvälistä yhteistyötä itsenäisten valtioiden välillä vaan vie itsemääräämisoikeuden menetykseen.

Keskusteltavaksi jää siis vain se, onko kansallisen itsenäisyyden luovutus oikein vai tuomittavaa. Joukko eturivin poliitikkojamme väittää, että ylikansallisuus ja liittoutuminen on tulevaisuuden Euroopassa väistämätöntä. He katsovat kansallisvaltioajatuksen aikansa eläneeksi ja että kansainväliset poliittiset ratkaisut ovat kansallisvaltion kehysten ulkopuolella.

Eurooppalaisuuden kannattajilla on suuria näkyjä. Kellään ei silti ole tarkkaa selkoa, millaiseksi maan-

osan tulevaisuus muodostuu. Epäilemättä taistelu siitä, millaiselta unioni tulee näyttämään vuosituhannen vaihteessa, on jo pääosin käyty – joskin paljon voi vielä tapahtua matkan varrella. Päämääränä on pysyvästi tiivis liitto. Mitä hävitään vähentyneenä itsehallintona, saadaan takaisin, kun osallistutaan unionin päätöksentekoon, monet ajattelevat.

Sotaisten ja veristen vuosisatojen jälkeen voitaisiin sitten saavuttaa rauhaisa ja kansojenvälisen yhteisymmärryksen leimaama tulevaisuus. Eurooppa ei ratkaisisi vain omia ongelmiaan, vaan vanhojen imperialististen siirtomaavaltojen kunnianhimoisimpien suunnitelmien mukaan toimittaisiin eräänlaisina maailmanpoliiseina ja tyynnytettäisiin riiteleviä kansoja muissakin osissa maailmaa. Euroopan unionista tulisi näin YK:n eräänlainen apulainen.

Euroopan sisäiset tullimuurit ja kauppasodat korvattaisiin "sisämarkkinoilla", jotka turvaisivat jatkuvan kasvun ja edistyksen. Euroopan kansat voisivat katsoa vakaaseen ja turvattuun tulevaisuuteen.

Margaret Thatcherin varoitus

Kaikki eivät suinkaan näe eurooppalaisen unionin suunnitelmia yhtä ruusuisina. Euroopan suurvalloista Englanti on ollut varautunein. Tähän voisi kyllä sopia toisaalta myös sananparsi "Vie sie, mie vikisen" Näin on käynyt varsinkin Margaret Thatcherin lähdettyä pääministerin paikalta. Hän ei itse olisi halunnut luovuttaa maansa suvereenisuutta ja olla johtamassa maata "mantereen uuteen isoon sosialistiseen supervaltaan".

Kun Englannin kuningatar oli pitänyt erityisen EY-myönteisen puheen europarlamentissa, Thatcher hyökkäsi vastaukseksi EY:ä vastaan puheessaan, jonka piti Haagin kuninkaallisessa teatterissa.

"Nyt Eurooppa voi valita", hän sanoi. "Haluammeko keskitetyn, byrokraattisen valtion, joka pakottaa jäsenmaat tiukkoihin standardeihin, vai pitäisikö Euroopan olla itsenäisten valtioiden löyhästi yhteen liitetty ja hajautetusti hallittu eurooppalainen vapaamarkkina-alue?"

Hän syytti EY:n komissiota Euroopan kansojen pakottamisesta supervaltaan, minne ne sitoutuisivat peruuttamattomasti. Hän valitti sitä, että melkein kaikissa Euroopan maissa on kaihdettu keskustelua niistä päämääristä, jotka todella jotain merkitsevät, ja antauduttu tuhoisaan eurohienosteluun.

Kööpenhaminan-vierailullaan hän varoitti tanskalaisia liittymästä "virkavaltaiseen ja epädemokraattiseen Euroopan liittoon" ja suositteli äänestämään "ei" uudessa Maastricht-sopimuksen äänestyksessä. Hän jatkoi, että se erityissopimus, jonka Tanska oli saanut, oli juridisesti kestämätön, "vaikka se olisi kirjoitettu kivitauluihin ja kannettu alas Siinain vuorelta"

Hän suhtautuu hyvin epäillen itse EU-sopimusten perusperiaatteisiin. Hänen mukaansa EU-komission ehdotus esittelee "eilispäivän ajatuksia huomista varten" Toisen maailmansodan jälkeen uskottiin keskitettyyn byrokratiaan, jonka Thatcher leimaa alkeelliseksi eksytykseksi: "Sellainen Eurooppa yhdistää kaikki aikamme pahimmat kömmähdykset: monimutkaisesti kokoonpannun suurvallan, ruotsalaismallisen hyvinvointivaltion sekä suurisuuntaisen

muuttovirran, joka luo pohjaa äärimmäisyysliikkeille." Mikäli Eurooppa jatkaa siihen suuntaan, syntyy rakennelma, joka luo epävarmuutta, työttömyyttä, kansallisuusongelmia ja etnisiä konflikteja. Tarjolla oleva tulevaisuus tuo paljon haittoja mutta vähän etuja, ja silti se voi olla peruuttamaton.

Thatcher katsoo, että luonnosteltu valtioyhtymä on utopistisempi kuin Baabelin tornin rakentamisen aikainen. "Silloin rakennusmiehet ainakin puhuivat samaa kieltä aloittaessaan työt!"

Margaret Thatcherin suorittama EU:n vertaaminen Baabelin torniin on kiintoisa. Muutamat muut ovat verranneet EU:a siihen suureen kaupunkiin, josta kerrotaan Johanneksen ilmestyksen luvuissa 17 ja 18. Tuleeko Euroopan yhdysvalloista siis aikamme Babylon?

Myöhemmissä luvuissa tarkastelemme lähemmin EU:n sisäistä valtakeskittymää, mutta ensin meidän on tutkittava yhteisön taustalla vaikuttavia salaisia aatteellisia taustoja ja mahtavia poliittisia sekä taloudellisia voimia.

Luku 4

EU ja trilateraalinen järjestelmä

Epäilemättä EU on mahtavin poliittinen koalitio, joka koskaan on syntynyt eurooppalaiselta pohjalta. Tämä eurooppalainen yhteisö muodostaa kuitenkin vain osan valtakeskittymästä, jonka syntyvaiheilla olemme. EU on nimittäin sidoksissa nk. trilateraaliseen (kolmikantaiseen) järjestelmään, joka koostuu USA:sta, Japanista ja Euroopan talousyhteisöistä. Tuo globaalinen verkko ei sulje sisälleen vain osanottajamaita vaan koko maapallon.

Kolmikantakomissiolla tulee olemaan johtava asema maailmantaloudessa. Ei ole liikaa sanottua todeta, että tämä ulkoparlamentaarinen organisaatio vaikuttaa koko maailman talouselämään sekä johtaa ja ohjailee hallituksia ja valtioita.

Maailman tulevaisuutta muovaileva salaliitto

Järjestelmä on verhottu salaisuuksin. Niinpä se on

antanut useita salaisia säädöksiä, jotka koskevat myös omia jäseniä. Kolmikantakomissio edustaisi viimeistä vaihetta niistä enemmän tai vähemmän salaisista yhteisöistä, jotka aikojen kuluessa ovat pitäneet maailmanhallitusta lopullisena päämääränään.

Se, että on olemassa salaisia pyrkimyksiä mainittuun päämäärään, on ilman muuta selvää. Kysymys ei ole edes yksittäisestä organisaatiosta tai liittoutumasta, vaan useat kilpailevat ryhmät pitävät sitä maalinaan ja voivat silti toisinaan toimia yhteistyössä keskenään. Osittain ne soluttautuvat toisiinsa ja yrittävät käyttää toisiaan omien tarkoitusperiensä mukaisesti. Toiset niistä työskentelevät salaa, toiset ovat tulleet päivänvaloon.

Tärkeimpiä näistä instituutioista on kaikessa yksinkertaisuudessaan roomalaiskatolinen kirkko. Nykyisin vain on äärimmäisen epäsuosittua muistutella siitä. Rooman kirkko on toki muuttunut keskiaikaiseen versioon nähden, mutta milloinkaan se ei ole antanut periksi paavinvallasta, joka hallitsisi maallisten ruhtinasten ja poliitikkojen yläpuolella. Jesuiittaveljestö on toiminut vuosisatojen ajan kirkon salaisena ja joskus kiellettynäkin työrukkasena.

Illuminaatit

Monilla suurilla poliittisilla liikkeillä on salaseuramainen tausta. Tämä koskee esim. kommunistista maailmanliikettä, jolla oikeastaan oli alkunsa Adam Weishauptin salaseurassa nimeltä *Illuminati*. Itse *Kommunistinen manifesti* syntyi nähtävästi illuminaat-

tien piirissä ja joutui sitten Karl Marxin muokkaamaksi ja sovitetuksi Friedrich Engelsin varhaisempien kirjoitusten muottiin. Marxin saadessa vuosien saatossa mainetta häntä ruvettiin pitämään tuon vallankumouksen käsikirjan kirjoittajana. Ne jotka palkkasivat Marxin suorittamaan työtä, kuuluivat ryhmään nimeltä "Oikeamielisten liitto" ja olivat lähellä Illuminati-järjestöä.

Kun tarkastellaan sitä vaikutusta, joka illuminaateilla on ollut historian kulussa, voi ihmetellä, ettei tuota salaseuraa juuri mainitakaan. Yksi syy voi olla siinä, etteivät monet kirjoittajat hyväksy salaseuroja historianäkemyksensä piiriin. Yhtä kaikki tosiasiaksi jää, että Adam Weishaupt – jo 70 vuotta ennen Marxia – oli vallankumouksellisen kommunistisen liikkeen isä. Hän perusti seuran 1. toukokuuta 1776, mutta on kyseenalaista, ettei tässä vain herätetty henkiin vuosisatoja vanhempaa satanistista veljestöä. Weishaupt työskenteli saksalaisessa yliopistossa kanonisen lain jesuiittamaisena professorina. Hänen suunnitelmansa mukaan kaikki okkultistiset järjestöt kerättäisiin yhteen mahtavaan organisaatioon. Päämääränä oli perustaa *"Novus Ordo Seclorum"*, uusi maailmanjärjestys, joka johtaisi maailmaa. Nimi Illuminati merkitsee 'valaistut'. Veljeskunta soluttautui vapaamuurareihin, ja sillä oli suuri vaikutus Ranskan vallankumouksellisissa piireissä.

Illuminatin olemus ja veljestön salaiset suunnitelmat paljastuivat 1785. Salama iski kuriiriin, joka kuljetti ranskalaisille vallankumouksellisille salaisia määräyksiä, ja paperit joutuivat viranomaisten käsiin. Baijerin hallitus julkaisi 1787 paljastuksen, jonka mukaan Illuminati suunnitteli maailmanvallanku-

mousta: vanha järjestys tuhottaisiin ja kaapattaisiin valta.

Paljastumisensa jälkeen illuminaatit menivät maan alle ja jatkoivat toimintaansa monilla eri nimillä, kuten "Oikeamielisten liitto", "40 näkymätöntä" jne. Asioista tiedettiin poliittisissa piireissä. George Washington kirjoitti 1798, ettei hän epäillyt illuminismin ja jakobinismin levinneen Yhdysvaltoihin.

Illuminatin ohjelman mukaan kaikki monarkit ja muu esivalta piti kukistaa, yksityinen omistus kieltää, kansallisuudet lakkauttaa, avioliitto ja perhe-elämä lopettaa sekä kaikenlaiset uskonnot juuria tykkänään pois. Nuo viisi kohtaa muodostivat maailmanvallankumouksen pääohjelman.

Kuka ohjaa maailmaa?

Illuminatin teki niin vaaralliseksi se, että se yritti soluttautua muihin salaisjärjestöihin ja poliittisiin puolueisiin sekä ottaa johdon vallankumouksellisissa liikkeissä. Kukaan ei tiedä, minkä nimikkeen takana Illuminati tai sen seuraaja nykyään vaikuttaa, mutta monet seikat viittaavat siihen, että aatteen vaikutus kokoaa meidän päivinämmekin erilaisia yhdistyksiä ja verkkoja ja että yhäkin on todellisuutta salaliitto uuden maailmanjärjestyksen luomiseksi.

Sellainen "salaliitto" ei ehkä toimi niinkään yhtenäisenä missään järjestössä. Paljon todennäköisemmin kysymyksessä on kokonainen joukko aivan erilaisia yhteenliittymiä, jotka erisuuntaisten päämäärien ja vaikuttimien pohjalta pyrkivät johtamaan ja ohjaamaan maailman menoa. Ryhmät kilpailevat

keskenään, ovat toisinaan yhteistyössä ja toisinaan pyrkivät hyötymään toisistaan maailman hegemonian saavuttamiseksi. Vallanhimoa esiintyy runsaasti, mutta on virhe luulla, että vaikuttimet olisivat pelkästään huonoja. Epäilemättä niistä löytyy harhaanjohdettuja idealisteja yhtä hyvin kuin vastuuntuntoisia valtiomiehiä, jotka pikemmin yrittävät pelastaa maailman kuin aiheuttaa kaaosta ja tuhoa.

Mitä erilaisimpia tahoja on yhtynyt pelaamaan giganttista peliä maailman kohtalolla – poliittisia, taloudellisia, aatteellisia, uskonnollisia, okkulttisia. Niissä on lännen kapitalistiruhtinaita, japanilaisia teollisuusmoguleja, arabialaisia öljyšeikkejä, Vatikaanin ja jesuiittojen vuosisataisia instituutioita, vapaamuurarien veljestöjä, Uuden Ajan lonkeroita, fasistisia ja marxilaisia kaadereita. Mikä näissä kaikissa on yhteistä, niin se, että ne verhotusti pyrkivät samaan päämäärään: yksi maailma, yksi maailmanherruus.

Luku 5

EU:n sisäisiä valtarakenteita

Euroopan unionin sisäinen rakenne koostuu neljästä yhteistyöelimestä: europarlamentista, ministerineuvostosta, komissiosta ja EU-tuomioistuimesta. Lisäksi tähän tulee myöhemmin viides laitos, nimittäin Euroopan keskuspankki, joka johtaa rahaliittoa EU:n saavutettua yhteisen valuutan.

Euroopan parlamentin valitsee kansa suoralla äänestyksellä kussakin jäsenmaassa. Ministerineuvosto koostuu kunkin jäsenmaan edustajista. Komission ja tuomioistuimen nimittää ministerineuvosto. Keskuspankkia taas johtavat asiantuntijavirkamiehet, eikä se ole poliittisessa valvonnassa.

Luonnollisesti eri järjestelyistä tullaan käymään valtakamppailua, mutta nähdäksemme on kutakuinkin selvää, että todellinen valta on komissiolla, tuomioistuimella ja keskuspankilla. Tämä valtakoneisto voi erehdyttävästi muistuttaa neuvostovallan aikaista. Vaikka emme kutsuisikaan sitä diktatoriseksi, se tulee olemaan mitä suurimmassa määrin virkavaltainen – ja saattaa olla jollekulle diktaattorille oikea toiveväline. On lähinnä käsittämätöntä, että joukko de-

mokraattisia valtioita on tervehtinyt jäseneksi liittymistään "demokratian turvaajana", vaikka liitto on konstruoitu kommunistidiktatuurin mallia muistuttavaksi.

Euroopan parlamentti

Parlamentin tarkoitus lienee ollut muodostaa demokraattinen vastapaino EU-hallinnon virkavaltaisille toimeenpanoelimille. Nyt täytyy todeta, että parlamentilla on kovin vähän yhtäläisyyttä sellaisten ominaisuuksien kanssa, jotka olemme tottuneet yhdistämään tuohon laitokseen. Kun kansanedustustolla demokratiassa on lainsäädäntövalta, täällä se on vain neuvoa-antava elin, tosiasiassa muille instituutioille alistettu. Tämä parlamentti voi vaatia vain yhtä asiaa, nimittäin että sen kanssa on käyty neuvotteluja.

Margaret Thatcher kutsui europarlamenttia ivallisesti "Mikkihiiriparlamentiksi", joksikin sellaiseksi joka löytyy lasten leikkihuoneesta. EU:n sisällä parlamenttia eivät ota vakavasti enempää valitsijat kuin instituutiotkaan. Toki siellä voidaan käydä debattia ja antaa julkilausumia, mutta siinä onkin kaikki.

Muodollisesti parlamentilla on tiettyä vaikutusvaltaa, mutta sen tuskin sallitaan näkyä käytännössä. Joissain tapauksissa parlamentti voi estää päätöksen neuvostossa, mutta se ei voi itse tehdä päätöksiä. Tämän parlamentin jäsenet eivät ole oikeutettuja edes ehdottamaan lakeja tai asetuksia. Vaikea on ymmärtää, kuinka pohjoismaiset poliitikot voivat puhuakaan, että heillä olisi niin suuri vaikutusvalta

EU:iin liityttyään.

Komissio on kylläkin vastuullinen parlamentille, mutta sillä on pieni vaikutus. Se voi epäluottamusäänestyksessä kahden kolmasosan enemmistöllä panna viralta koko komission – mitä ei ole milloinkaan tapahtunut – mutta toisaalta sillä ei ole oikeutta erottaa komission yksittäisiä jäseniä. Eikä parlamentilla ole valtaa erottaa ministerineuvostoa.

Euroopan parlamentti käsittää 518 edustajaa, joiden virka-aika on viisi vuotta. Jäsenet ovat hyvin palkattuja. Muuan tanskalainen parlamentinjäsen on laskeskellut, että edustajan vuositulot nousevat vuodessa yli miljoonan markan, tietenkin kaikki verottomana, puhtaana käteen. Yhteenlaskettuna kuluu siis vuosittain useita satoja miljoonia markkoja jo parlamentinjäsenten palkkoihin.

Ministerineuvosto

Neuvostoon kuuluu yksi ministeri kustakin jäsenmaasta. Useimmiten ksymyksessä on ulkoministeri, mutta ei aina. Neuvostossa käsitellään useimmat asiat. Elin edustaa jäsenmaita unioniin nähden. Mutta vaikka joka maalla on oma edustajansa, edustajien äänimäärä vaihtelee. Niinpä suurvalloilla on 10 ääntä kullakin kun taas Tanskalla vain kolme.

Voidaan sanoa, että ministerineuvostolla on EU:ssa suurin valta, sillä juuri siellä päätökset tehdään. Todellisuudessa asia on kuitenkin hieman toisin. Tosipaikan tullen neuvosto vain hyväksyy sen mitä komissio on valmistellut. Ministerineuvostolla ei näet ole oikeutta tehdä esityksiä. Neuvosto voi tyrmätä

komission lakiehdotukset vain yksimielisenä – ja silloinkin neuvoston veto voidaan mitätöidä EU:n oikeusistuimessa. Tästä voimme jälleen havaita, miten äärimmäisen heikosti demokratia on edustettuna EU:n järjestelmässä ja kuinka mahtava on byrokratian valta.

Komissio

Komissio on Euroopan unionin instituutioista mahtavin. Itse asiassa sen asema EU:n sisällä muistuttaa muinaisen Neuvostoliiton politbyroota. Jos noita kahta laitosta vertaillaan, ne huomataan kauhistuttavan samankaltaisiksi. Molemmissa tapauksissa parlamentti on vailla lainsäädäntävaltaa. Neuvostoliiton hallitus oli kommunistipuolueen politbyroon talutusnuorassa samaan tapaan kuin EU:n "hallitus", ministerineuvosto, on riippuvainen komissiosta. Neuvostoaikana politbyroo oli maan valtakeskus. Niin on myös komissio EU:n todellinen mahtitekijä.

Komissiossa on 17 jäsentä. Kun Euroopan unioni on astunut voimaan, mikään jäsenmaa ei saa edustajaansa komissioon neuvottelematta ensin sen puheenjohtajan kanssa. Europarlamentin tanskalainen edustaja Jens-Peter Bonde kertoo tästä. Myös yksittäinen henkilö voi siellä saavuttaa valta-aseman, joka on suurempi kuin muutamien hallitusten. Taas näemme yhtäläisyyden neuvostovallan aikaiseen menoon nähden. Politbyroon pääsihteeri lähestyi laajoine valtaoikeuksineen totalitaarista mahtiasemaa.

Tällainen organisaatioiden vertailu ei tietenkään merkitse, että Euroopan unioni voitaisiin rinnastaa

Neuvostoliittoon. Nämä liittovaltiothan ovat lähteneet hyvin erilaisten ideologioiden pohjalta. Mutta siitä näkyy, kuinka vaarallinen EU-systeemi voi olla jonkun uuden Stalinin tai Hitlerin käsissä.

Komission valtakeskitys perustuu muun muassa siihen, että vain sillä on mahdollisuus aloitteiden tekoon EU:ssa. Komissiolla on tietyissä tapauksissa itsellään oikeus päättää lainluonteisista säädöksistä, ja vielä tärkeämpää on, että komissio on koko järjestelmän ainut instanssi, joka voi viedä eteenpäin lakiesityksiä. Samalla juuri komissio järjestelee ja valvoo säädettäviä ohjeita ja asetuksia. Komissiolla on siis kaikki se valta, mikä normaalisti jakautuu parlamentin ja hallituksen kesken, ja sitä valtaansa komissio käyttää kaikissa jäsenmaissa.

Komission puheenjohtaja Jacques Delors lausui 1988 näin: "Jäsenmaiden kansallisten parlamenttien jäsenille tulee olemaan šokki, kun heille selviää, että seuraavien 10 vuoden kuluessa 80 prosenttia kaikesta taloudellisesta, sosiaalisesta ja veroteknisestä lainsäädännöstä tulee EU:lta eikä suinkaan jäsenmaiden lainsäädäntöelimiltä."

Ja tosiaan, sellainen lainsäädäntövallan luovutus kansallisilta elimiltämme Brysselin epäparlamentaariselle komissiolle on šokeeraavaa. Juuri tuo lainsäädäntövaltahan luo suvereenisen valtion. Kun luovutamme sen muille, meistä tulee vasallivaltio. Eikä ole epäilystäkään, etteikö EU:n käskyjä ja säädöksiä olisi tinkimättä toteltava ennen kansallista oikeustapaa. Kysymys ei ole vain hallintokäytännöstä tai tuomioistuinten päätöksistä vaan yleisestä kansallisesta lainsäädännöstä ja itse perustuslaeista.

Sillä EU-komissiolla, joka saa lähes diktaattorimai-

sen vallan jäsenmaissa, on siis 17 jäsentä. Jäsenten on juhlallisesti tuomioistuimen edessä sanouduttava irti uskollisuudestaan kotimaitaan kohtaan sekä vakuutettava, etteivät he ota vastaan neuvoja miltään hallitukselta tai intressiryhmältä. Heidän lojaalisuutensa kohdistuu yksinomaan siihen supervaltaan, jonka palveluksessa he ovat.

Komissio on päätösvaltainen, jos kahdeksan jäsentä on läsnä. Päätökset tehdään yksinkertaisella enemmistöllä. Tämä merkitsee, että viisi henkilöä voi saattaa voimaan päätöksen, josta tulee laki koko unionin alueelle. Jos on kyseessä ns. rutiiniasia, riittää, kun joku komissaareista lähettää kirjeen muille. Mikäli vastaväitteitä ei tietyn ajan kuluessa tule, päätös katsotaan syntyneeksi.

Koko prosessi tapahtuu salassa. EU:n sisällä ei ole mitään julkisuusperiaatteita. Enempää ministerineuvoston kuin komissionkaan toimet eivät ole julkisia. Kaikki päätökset tehdään kansan tietymättömissä – ja vain niiden tulokset syötetään sen kurkusta alas. Edes äänestyksistä ei kerrota. Käytäntö on kaukana demokratian tavoista. Kirjailija P.O. Enquist kutsuu menetelmää "korporatiiviseksi ja kansan tahdosta piittaamattomaksi". Väitettä on vaikea kiistää. EU-komissio on demokraattiselle yhteiskuntakäsitykselle vieras elin.

EU-tuomioistuin

Tässä kohtaa on selkeästi korostettava, että EU-tuomioistuin on sisäinen oikeusistuin, jolla on paikkansa unionin rakenteessa. Se ei siis ole samalla lailla

kansainvälinen elin kuin Haagin kansainvälinen oikeus. Kun Haagin tuomioistuimen tehtävänä on välittää itsenäisten valtioiden kiistoissa, EU-tuomioistuimen päämääränä on toimia unionin sisäisenä korkeimpana oikeusasteena. Se käsittelee kiistoja, joita on syntynyt jäsenmaiden välillä tai sitten EU:n omien instituutioiden kesken tai jäsenmaiden suhteessa komissioon. Joissain tapauksissa myös yksittäiset EU:n asukkaat voivat vedota unionin lakeihin eli ohjeisiin ja direktiiveihin. Nehän menevät aina kansallisten lakien ja hallinto-ohjeiden ohi.

Ennen kaikkea tuomioistuimen tehtävänä on valvoa, että EU:n perustuslakia, Rooman sopimusta, noudatetaan. Kun Pohjoismaissa näytään otettavan aina vähemmän huomioon perustuslakeja, kehitys käy toiseen suuntaan EU:ssä. Kaikki on sovitettava valtiosäännön mukaiseksi. Mitään säännöstä ei hyväksytä, mikä olisi vastoin sitä.

Tuomioistuimella on yksittäistapauksissa niin suuri valta, että se voi mitätöidä ministerineuvoston säätämiä lakeja. Toisellakin tavalla paljastuu, kuinka ennenkuulumatonta poliittista valtaa tuomioistuin käyttää. Tästä saatiin esimerkki, kun se muitta mutkitta hylkäsi ensimmäisen EY:n ja EFTAn välisen sopimuksen, jonka 19 hallitusta oli saanut aikaan. Norjalainen suurkäräjäedustaja Hallvard Bakke sanoo, että EU-tuomioistuimella on yhtä suuri osuus poliittisessa toiminnassa kuin amerikkalaisten korkeimmalla oikeudella. Lopputuloksena tästä voi olla vain, että jäsenmailta karsitaan suvereenius ja ne alistetaan unionin osavaltioiksi.

Huolimatta siitä että tuomioistuin on unionissa painokas poliittinen tekijä, tuomareilla ei ole demok-

raattista vastuuta eikä heitä valita yleisillä vaaleilla. Heidät valitaan virkaansa kuusivuotiskaudeksi. Eläkeikääkään ei tunneta. Käytännössä he istuvat viroissaan elinaikansa.

Keskuspankki

Nykyisten EU:n valtakoneistojen rinnalle tullaan perustamaan vielä Euroopan keskuspankki. Ehkä vielä enemmän kuin tuomioistuin ja komissio pankki tulee olemaan vailla poliittista valvontaa. Tästä on jo mustaa valkoisella. Maastrichtin sopimuksen artiklassa 107 todetaan Euroopan keskuspankista (EKP):

> Käyttäessään sille tällä perustamissopimuksella ja EKPJ:n perussäännöllä annettuja valtuuksiaan tai suorittaessaan niillä sille annettuja tehtäviään ja velvollisuuksiaan EKP tai kansallinen keskuspankki taikka EKP:n tai kansallisen keskuspankin päätöksentekoelimen jäsen ei pyydä eikä ota ohjeita yhteisön toimielimiltä tai laitoksilta, jäsenvaltioiden hallituksilta eikä miltään muultakaan taholta. Yhteisön toimielimet ja laitokset sekä jäsenvaltioiden hallitukset sitoutuvat kunnioittamaan tätä periaatetta ja pidättymään yrityksistä vaikuttaa EKP:n tai kansallisten keskuspankkien päätöksentekoelinten jäseniin heidän suorittaessaan tehtäviään.

Tämä merkitsee sitä, että Euroopan keskuspankista on tulossa yhtä itsenäinen suhteessa poliittisiin voimiin kuin USA:n Federal Reserve -valtionpankkilaitos, joka on kirjaimellisesti valtio valtiossa. Ei ole vai-

keata havaita, että tarkoitus on perustaa sellainen eurooppalainen keskuspankki, johon kansan valitsemilla poliitikoilla ei ole liian suurta valtaa. Ristiriidassa perustavanlaatuisia demokraattisia periaatteita vastaan luovutetaan taloudellinen valta näin kansanhallinnasta byrokraattien hoiviin.

Maastrichtin sopimuksen päätös taloudellisesta ja rahaunionista säätää, että sellainen keskuspankki perustetaan, ja se taas merkitsee kansallisten keskuspankkien siirtymistä EU:n keskuspankin haarakonttoreiksi. Tämän myötä on yksi tärkeimmistä poliittisista tehtävistä, yhteiskuntatalouden johto, olennaisilta osin vedetty demokraattisen valvonnan ulottuvilta.

Keskuspankki hahmotellaan Maastrichtin sopimuksessa. Sen tehtävänä tulee olemaan rahamäärien ja korkokantojen ohjailu, yhteisen ja keskitetysti johdetun luottopolitiikan luonti, johon kuuluu hintojen ja palkkojen tasapainotus, valtionbudjettien yhteensovitus sekä jäsenmaiden talouspolitiikan ja elinkeinoelämän kehysten hahmottelu.

Keskuspankin hallituksella on siis suunnaton valta. Muutamat harvat ekspertit, kuuden jäsenen johtokunta, tulee ohjaamaan Euroopan talouskehitystä. Uusi valuutta, ecu, korvaa EU:n sisällä kansalliset rahayksiköt. EU:n ulkopuolisissa naapurimaissakin on vaikeata pitää yllä omaa valuuttaa, koska ecusta tulee niin hallitseva rahajärjestelmä Euroopan oloissa.

Taloudellisen ja rahaunionin toteuttaminen sujuu kolmessa vaiheessa. Jäsenmaiden valuuttavarannot kerätään, perustetaan keskuspankki ja setelipankki sekä lasketaan liikkeelle uusi maksuväline, ecu. Suunnitelmien mukaan tähän on päästy jo 1997, mi-

kä ei ole kovin todennäköistä. Mutta varmana voidaan pitää, että kehitys käy kohti tätä uutta talousjärjestelmää.

EU:n sisäinen rakenne

Edellä olen selvittänyt Euroopan unionin sisäisen valtarakenteen tärkeimpiä pilareita. Jos haluamme tehdä niistä jonkinlaista yhteenvetoa, voitaisiin sanoa, että EU ei vain kärsi demokratian puutteesta vaan näyttää olevan koko ajan matkalla yhä kauemmas kansanvallan ihanteista. On vaikeata havaita, että Maastrichtin sopimus olisi vahvistanut neuvoston asemaa. Mielestäni päinvastoin EU:n demokratiaan ankkuroituneet instituutiot ovat joutuneet vähentämään vaikutustaan, kun taas virkavalta on saavuttanut yhä kukoistavamman aseman.

Tilanne on todella vakava, sillä Länsi-Euroopan yhtymisellä on maailmanhistoriallisesti kohtalokkaat seuraukset. Länsimailla on vielä hetken demokraattiset arvonsa – mutta kuinka kauan?

Yritettyäni luoda katsauksen yhteisön sisäiseen rakenteeseen ja valtakoneistoon tarkastelemme kirjan seuraavassa osassa lähemmin uuden unionin mahdollisuuksia sekä sisäisiä ja ulkoisia ongelmia. Otamme huomioon myös EU:n ja Pohjolan suhteet.

Lopuksi tarkastelemme asioiden uskonnollisia ja profeetallisia ulottuvuuksia.

OSA II

EU – PUOLESTA JA VASTAAN

Luku 6

EU:n kulttuuritausta

Eurooppalaisen valtioidean isä Jean Monnet – alkuperäisen hiili- ja teräsunionin presidentti – lausui vähän ennen kuolemaansa: "Jos voisin aloittaa alusta luomaan yhtynyttä Eurooppaa, aloittaisin kulttuurista."

Monnet tiesi mitä puhui. Hän tiesi, että on jotain joka yhdistää ihmisiä lujemmin kuin taloudelliset intressit tai poliittiset käsitykset. Harmonisen yhteiselon lujin pohja on yhteinen kulttuuri.

Eurooppalainen yhtenäiskulttuuri

Jo vuosisatoja ennen kuin jostain EU:sta tiedettiin mitään oli olemassa eurooppalaista yhtenäiskulttuuria, jotain josta tunnisti ihmisen eurooppalaiseksi. Oli kyse enemmästä kuin asunnosta, etnisestä taustasta tai kansallisuudesta.

Kuka tosimielessä on eurooppalainen, on sellaisen kulttuurin tuote, joka kaikkine puutteineenkin on maailmassa ainutlaatuinen. Se syntyi kristillisistä

juurista, joihin yhdistyi kreikkalais-roomalainen perintö sekä vaikutteita pohjoiseurooppalaisesta ajattelutavasta.

Meidän aikanamme, hyvien kulkuyhteyksien kautena, eurooppalaisen kulttuurin otaksuisi kehittyvän voimakkaammin. Merkillistä kyllä asia tuntuu olevan päinvastoin. Tuntuu kuin ne geenit, jotka säätelevät eurooppalaista perintöämme ja identiteettiämme, olisivat muuttuneet tai kuolleet. Meillä on enää vähemmän yhteistäkään. Ja tähän tyhjiöön on virrannut vaikutteita muista kulttuureista.

On historian kummallisuuksia, että juuri kun Eurooppaa yhdistävä kulttuuriomaisuus on hajoamassa, yritetään ulkoisin poliittisin keinoin rakentaa uutta valtiokoneistoa, joka kokoaisi eurooppalaiset yhteisen hallinnon piiriin.

Katolinen Eurooppa

Monet turvautuvat varmasti katoliseen kirkkoon. Eikö juuri se edusta Euroopan kristillistä kulttuuriperintöä?

Ei ilman muuta. Paavinkirkkohan etääntyi niin kauas kristillisistä perusarvoista, että siitä aiheutui lopulta kuohuntaa kirkon sisällä, mitä seurannut uskonpuhdistus jakoi maanosamme. Protestanttinen Pohjois-Eurooppa on monessa suhteessa vastakkainen katolisen etelän kanssa. Rooman kirkko ei voi esiintyä kokoavana voimana eurooppalaisessa koalitiossa. Todellisuudessa pohjoiseurooppalaiset protestantit ja itäeurooppalaiset kreikanortodoksit näkevät siinä hajaannuksen merkkejä.

Tässä on otettava huomioon, että Rooman kirkko ei ole pelkkä uskonnollinen instituutio. Se on suuressa määrin poliittinen voima. Nyt paavinkirkko on matkalla takaisin ensimmäisen luokan suurpoliittiseksi valtatekijäksi. Paavin vaatimuksille maallisesta vallasta on aina annettu periksi muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta. Nykyisen kaltaisessa eurooppalaisessa yhteisössä miljoonien jäsenten roomalaiskatolisella kirkolla on hallitseva osa. Kaikkiaan maailmassa on 850 miljoonaa roomalaiskatolilaista.

Nykyinen paavi Johannes Paavali II on ilmiömäisen lyhyen ajan sisällä nostanut Vatikaanin poliittiseen valta-asemaan, jota kirkolla ei ole ollut vuosisatoihin. Nyt paavi esiintyy supervaltojen johtajien kaltaisena vaikuttajana maailmanpolitiikassa, kirjoitti Helge Seip v. 1990. Paavi keskusteli maailmantapahtumista joka viikko mm. presidentti George Bushin kanssa puhelimitse.

Jesuiittaprofessori Malachi Martin Vatikaanin pontifikaalisesta raamattuinstituutista on julkaissut monumentaaliteoksen "Johannes Paavali II:n, Mihail Gorbatšovin ja kapitalistisen länsimaailman kamppailusta". Hän käsittelee avoimesti katolilaisten strategiaa uudeksi maailmanjärjestykseksi, jossa paavilla olisi päämääränä "perustaa, säilyttää ja valvoa ensimmäistä maailmanhallitusta" Sen olisi määrä toteutua ennen vuosisatamme loppua.

Jos maamme liittyvät supervaltioon, jota ylivoimaiset katolilaiset hallitsevat, voimme odottaa joutuvamme nykyisen Puolan tilanteeseen, missä evankeliset kristityt ovat vakavan diskriminoinnin alaisina. Uusien vainojen aika voi koittaa.

Maallinen Eurooppa

Maanosamme on paradoksaalisessa tilanteessa. Yhtaikaa katolisen vaikutuksen lisääntymisen kanssa on käynnissä maallistumiskehitys, jolle Euroopassa ei näy vertaa, koska se uhkaa laajoja kansankerroksia. *Der Spiegel* toteaa saksalaisesta galluptutkimuksesta: "Saksasta on tullut pakanamaa, jossa on kristitty vähemmistö." Muissakin maissa tilanne on suunnilleen sama. *The European* -sanomalehti on tehnyt vastaavanlaisen mielipidetutkimuksen joukossa EU-maita ja kirjoittaa, että suurimmalle osalle EU:n väestöä uskonto merkitsee vain vähän.

Tällä tavoin kristilliset perusarvot poistetaan lainsäädännöstä ja opetussektorilta. Kasvava sukupolvi on vierasta kristilliselle etiikalle ja moraalille sekä ylipäänsä kristinuskon sanomalle.

Uudet EU-direktiivit tulevat pakottamaan yksittäiset jäsenmaat antikristillisten lakien taakse. Arveluttavimpia ovat ne lait, jotka riistävät ihmiselämältä arvon. Tämä alkaa aborteista ja päättyy armokuolemaan, ja näin Euroopan kansoista tulee murhaajakansoja. EU:n geeniteknologinen ohjelma tukee isyystutkimuksia tarkoituksella ottaa hengiltä ne syntymättömät lapset, joita uhkaavat tietyt perinnölliset sairaudet. Tässä kohdin kehitys käy vapaan abortin sijasta pakkoabortteihin. Muuan komitea työstää lakisääteistä vapautta kuolinavun antamiseen EU-maissa. Eräs sosialistinen ryhmä työskentelee saadakseen vapaan abortin kaikkiin EU-maihin, eikä tässä odoteta saatavan ainoastaan sosialististen voimien tukea vaan myös suurten kristillisdemokraattisten puolueiden myötävaikutus. Vain poik-

keuksena on Maastrichtin sopimukseen otettu, että Irlanti saa pitää aborttikieltonsa. Kyllä meidän pohjoisten kansojen pitäisi miettiä, mitä merkitsee se, että alistumme vieraiden lainsäätäjien määräysvallan alle.

Demokratia vai diktatuuri?

Euroopassa sijaitsee demokratian kehto. Täällä saattaa tulla sijaitsemaan myös sen hauta. Ruumissaattueen lähtönä voi olla se demokratian puute, josta hiukkasen hätäilevät jopa EU-intoilijatkin. Mikäli Euroopan unioni päätyy diktatuuriin, kehityskulku ei ole käynyt suoraan demokratiasta diktatuuriin. Trendi kulkee byrokratian kautta diktatuuriin.

Monet seikat viittaavat siihen, että demokratian hautaussaatto on jo kulussa. Se nytkähti liikkeelle, kun Brysselin eurokratia sai lainsäädäntövallan. EU:n neuvostodiktatuurin ovat jo tehneet mahdolliseksi Rooman ja Maastrichtin sopimusten valtapykälät, jotka monessa muistuttavat saksalaista valtalakia vuodelta 1933. Sehän valmisti laillisen näyttämön Hilerin natsidiktatuurille.

Kaikkein vakavimmin otettava hyökkäys EU:a vastaan tuli *Der Spiegel*in taholta, vaikka lehti on EU:n kannalla. Se oli silti huolestunut yhteisön kehityksestä. Lehti menee niin pitkälle, että sen mukaan EU-systeemin käyttöönottoa voidaan pitää eräänlaisena valtiollisena kaappauksena. Unionin järjestelmä on niin epädemokraattinen, että jos jonkin jäsenyyttä hakevan maan valtiojärjestys olisi samanlainen, sitä ei huolittaisi jäseneksi. Eihän unioni voi ottaa jäseneksi

epädemokraattista maata. Näin kirjoittaa yksi Euroopan huomattavimmista poliittisista lehdistä. Ja se jatkaa: "Se kansallisen suvereniteetin menetys, jota brittiläiset konservatiivit pelkäävät Maastrichtin jälkeen, on ollut tosiasia jo heinäkuusta 1987. Silloin europarlamentti saattoi voimaan eurooppalaisen yhtenäisyysjulistuksen... Kuuden vuoden ajan ovat eurostrategit Ateenasta Dubliniin jättäneet maansa sellaisen lainsäädäntäkoneiston käsiin, joka lopettaa leveällä rintamalla demokraattiset lait ja tuskin antaa pelivaraa poliittisille hallituksille... Nyt paljastuu selvästi, kuinka kevytmielinen ja ajattelematon se poliittinen seikkailu oli, joka alkoi kahdeksan vuotta sitten: yhteisten EU-markkinoiden kehitys."

Jos halutaan saada esimerkki, kuinka pitkälle EU-johtajat tulevat menemään, voidaan mainita, että komission mahtava puheenjohtaja Jacques Delors haluaa nyt pienemmän mutta tehokkaamman EU-komission. Johtajat valitsisi ehkä europarlamentti, mutta sitten johtajat voisivat itse valita komission jäsenet. Juuri tätä systeemiä Quisling käytti Norjassa sodan aikana. Se oli nimeltään "johtajuusperiaate"

Sillä aikaa kun demokraattiselta järjestelmältämme kaivetaan pohjaa pois, natsismi on heräämässä kaduilla. Saksassa johtajien lapset marssivat lippujensa alla, mutta pakolaisia vastaan tehdään murhapolttoja ja vainojen ajoista selviytyneet juutalaiset pelkäävät uudelleen henkensä edestä. Poliittinen kenttä on säikähtänyt äärioikeistolaisten vaalimenestyksiä.

Diktatuurilta ei voi suojautua ottamalla käyttöön diktatuurin menetelmiä. Diktatuurin vaihtoehto on demokratia.

Luku 7

EU:n paikka maailmassa

Euroopan yhteisöjen perustamiseen on ollut monia syitä. Yksi on Euroopan sisäisten ongelmien ratkaiseminen. Toinen on muiden talousmahtien, USA:n ja Japanin, haaste. Myös muitten maitten taholta kilpailu kovenee. Kestääkseen taloudellisen paineen Euroopan on siis luotava ympärilleen muuri ja saatava aikaan yhteismarkkinat. Sen myötä eurooppalainen teollisuus saa suojatut kotimarkkinat USA:n malliin ja on kilpailukykyinen ulospäin.

Eurooppa ja kolmas maailma

EU on protektionistinen tulliliitto. Länsi-Eurooppa on monella tapaa linnoittautunut ympäröivää maailmaa vastaan. Kun Berliinin muuri ja rautaesirippu murtuivat, jäi Itä-Euroopan maita vasten jäljelle hopeamuuri. Samanlainen aita erottaa etelässä kolmannen maailman ulkopuolelle. Vaikka raaka-aineiden hinnat laskevat, EU lisää suojatulleja, jos kehitysmaat yrittävät tuoda omia tuotteitaan. Samanlaista poli-

tiikkaa harjoittavat muutkin talousmahdit.

Kaupan esteet maksavat kehitysmaille vuosittain 500 miljardia dollaria. Köyhät maat köyhtyvätkin yhä. Uuskolonialismi on tehnyt niistä rikkaiden länsimaiden velkaorjia. Niiden yhteinen ulkomaanvelka on jossain 1200 ja 1500 miljardin dollarin välillä, ja pelkät korot ylittävät taloudellisen kehityksen. Ajanjaksona 1982 – 1990 köyhät maat saivat 900 miljardia dollaria ns. kehitysapua, mutta samaan aikaan ne maksoivat 1350 miljardia dollaria korkoja ja kuoletuksia.

Ainoa ulospääsytie olisi suuri velkojen anteeksianto, jos vain tahtoa olisi. Oikeastaan ongelma voitaisiin ratkaista yksinkertaisesti. *Human Development Rapport* vuodelta 1992 huomauttaa, että jos maailman sotilasmenoja kyettäisiin vähentämään vaivaiset kolme prosenttia 1990-luvulla, jäisi jäljelle 1500 miljardin dollarin "rauhanylijäämä"

Pohjoinen-etelä -akselilla kylmä sota jatkuu. Ja se kuumenee, ellei ongelmia selvitetä. EU:n tullimuuri on tässä erittäin huonoa mainosta.

Islam maailmanmahtina

Yksi vakavimmista aikamme poliittisista ongelmista on islamin esiinmarssi. Muslimien kokonaislukumäärä on viimeisten sadan vuoden kuluessa kasvanut 12:sta 20 prosenttiin maapallon väkiluvusta, mikä tarkoittaa noin miljardia ihmistä. Tämä miekan uskonto, joka käy "pyhiä sotiaan" muuta ihmiskuntaa vastaan, pitää päämääränään maailmanherruutta.

Sellaisia unelmia eivät elättele ainoastaan muuta-

mat yksittäiset fanaatikot. Muslimien huomattavimmat poliittiset ja uskonnolliset johtajat sanovat avoimesti, että sellaiset ovat suunnitelmat. Kuitenkaan länsimaailman poliitikot eivät ota puheita sen vakavammin kuin Hitlerin tulevaisuudenvisioita otettiin 1930-luvulla. Ajatollah Khomeini julisti tavoitteeksi islamin voiton ja islamilaisen maailmanherruuden. Pakistanin sotilasdiktaattori, kenraali Sia ul-Hack, joka on hankkinut itselleen myös atomipommin, on sanonut, että islam on se poliittinen mahti ja uskonto, jonka Allah on määrännyt maailman herraksi. "Muslimit voivat hallita maailmaa", hän sanoi. Arabien sosiaalisen ja taloudellisen kehityksen säätiön puheenjohtaja, tri Saebi Jarudi lisää: "Me tulemme hallitsemaan ratkaisevia taloudellisia tekijöitä: pääomia ja maailman energiavaroja."

Energian ja talouden lisäksi muslimit hamuavat siis ydinaseita. Pakistanin lisäksi muslimien hallitsema entinen Kazakstanin neuvostotasavalta hallitsee suuria ydinasevarastoja. Sitä paitsi on yleisesti tunnettu, että sekä entisen Neuvostoliiton ylijäämäydinaseita että atomifyysikoita kulkeutuu muslimimaihin. Strategiset ja taktiset ydinaseet islamilaisten fundamentalistien käsissä ei ole hääppöinen tulevaisuudenkuva maailmalle.

Aikoinaan islam on hyökkäillyt Eurooppaan. Ensimmäisen hyökkäyksen pysäytti Kaarle Martel Poitiers'hen vuonna 765. Toinen raukesi kahdesti Wienin muurien edustalle, vuosina 1529 ja 1683. Kolmas hyökkäys Eurooppaan on käynnissä nyt meidän aikanamme maahanmuuton ja taloudellisen soluttautumisen avulla. Rajaton EU tekee vaarasta todellisen. Muslimimaissa on pääomia niin paljon, että ne voisi-

vat ostaa koko EU:n sisällä olevan teollisuuspotentiaalin. Muuan pariisilainen pankkiiri on sanonut, että kansa kävisi levottomaksi jos tietäisi, mitä kaikkea jo on arabien käsissä.

Turkki on uusi islamilainen suurvalta, joka on pitänyt yllä tiivistä yhteistyötä aikaisemmin turkkilaisille kuuluneeseen neuvostoalueeseen. Alue ulottuu Kiinan rajoille asti. Vanhat kauppatiet Mustallemerelle ja Välimerelle avautuvat uudelleen. Istanbulista tulee taas metropoli. Vuodesta 1996 Turkilla on tulliliitto koko Euroopan yhteismarkkina-alueen kanssa, jolloin sillä on pääsy Euroopan markkinoille.

EU:n ja Turkin välinen tulliunioni on kuin varoitus samanlaisista sopimuksista muiden muslimimaiden kanssa. Länsimaailma on riippuvainen arabimaiden öljyvarannoista, ja kuten kaikki tajuavat, öljyä on saatavissa vain yhteistoiminnassa sen omistavien arabien ja muslimikansojen kanssa. Kuwaitin palavista öljylähteistä voitiin aavistaa, mitä tapahtuisi, jos joku yrittäisi hyödyntää öljyä sotilasvoimien turvin. Niinpä on selvää, että tullaan tekemään Turkin mallisia sopimuksia OPEC-maiden kanssa. Luultavasti arabimaista tulee myös EU:n jäseniä.

Siinä tapauksessa mikään ei voi käännyttää Euroopasta muslimimaiden väestöä, joka silloin tulee saamaan eurooppalaisen kansallisuuden oikeuksineen. Voimme jo käynnissä olevasta kansainvaelluksesta arvella, mitä silloin tulee tapahtumaan. Kun puhkeaa "pyhä sota", jota johtavat Hizbollahin ja Hamasin tapaiset terroristijärjestöt, niin Pohjois-Irlannin tapahtumat kalpenevat sen rinnalla. Turkkia pidetään nykyisin "sivistyneempänä" kuin arabimaita ja suoranaisena rintavarustuksena islamilaista fundamenta-

lismia vastaan. Tosiasiassa Turkin historia on verisempi kuin arabimaiden. Meidän omalla vuosisadallamme he ovat suorittaneet kansanmurhan, jonka aikana armenialaisten luku väheni kahdesta miljoonasta sataan tuhanteen. Myöhemmin kristitty syyrialainen vähemmistö karsittiin neljännesmiljoonasta 25 000:een. Nyt tuhotaan kurdeja.

On vaikea kuvitella, mitä merkitsee Euroopan rajojen avaaminen islamilaiselle invaasiolle. Mutta muslimeille Eurooppaan tunkeutuminen on askel maailman herruuden saavuttamisessa.

Venäjä

EU:n perustamisessa eivät sanelleet vain taloudelliset syyt. Asia pantiin alulle Neuvostoliiton varjossa. Eurooppa, varsinkin Ranska, ajatteli, että amerikkalaisten ydinsateenvarjon alla oli turvallista, ja toivoi vastaavaa eurooppalaista suojaa. Tämä sotilaspoliittinen näkökohta oli mukana alusta asti.

Kun kylmä sota loppui, neuvostovalta väistyi taka-alalle. Ne voimat, jotka tekivät Neuvostoliitosta supervallan, ovat nyt suurimmalta osin venäläisten hallussa. Nyt on vain enemmän peukaloita laukaisunappuloilla. Imperiumin perillisten kesken on yhä käynnissä vallan jako. Aikaa myöten Länsi-Eurooppa elää kasvavassa pelossa, jos ei ensi sijassa ydinsodan vuoksi niin ainakin venäläisvalmisteisten atomivoimalaitosten takia. Voidaan odottaa vielä Tšernobyliäkin pahempia onnettomuuksia.

Ydinsodan vaarakin on silti olemassa, jopa suurempana kuin neuvostovallan aikana. Valvonta on hei-

kompaa, ja toisaalta tsaarinaikaiset nationalistiset ja imperialistiset ajatukset ja tunteet ovat heränneet eloon.

Tämän päivän todelliset vallanpitäjät Venäjällä ovat sotilaat, joskin nämä näyttävät odottavan tilaisuuttaan. Itse asiassa Venäjällä ei ole sotilaskaappausten traditiota, mutta voidaan tulkita kirjoitusta seinältä, kun Venäjän puolustusministeri Pavel Gratšov selitti, että enää vain yksi instituutio voi taata maassa vakauden, nimittäin armeija. Lontoon-vierailunsa aikana hän kertoili avoimesti, kuinka maailma pian tulisi näkemään Suur-Venäjän uuden tulemisen.

Sotilasmahtina Venäjä on edelleen riittävän suuri. Atomiaseiden lisäksi Venäjällä on erinomainen laivasto ja miljoona-armeija. Kun Euroopan unioni ei kykene järjestämään asioita edes Bosniassa, tarvitseeko heidän pelätä EU:a tai Natoa, kyselevät venäläiset sotilaspiirit. Yhä suurempi joukko alkaa nähdä länsimaat Venäjän pääviholliseksi.

Se hyvä tahto, jota laajat kansalaispiirit tunsivat länsimaailmaa kohtaan, alkaa olla haihtunut. Luultavasti oli anteeksiantamaton virhe olla ajoissa vastaamatta Venäjän kansalle sen avuntarpeessa siirtymäkautena markkinatalouteen. Sen asemesta he ovat oppineet tuntemaan länsimaisen yhteiskunnan kaikkein vastenmielisimpiä puolia, kuten työttömyyden yhdistyneenä siihen loistoon, jota ohut kansankerros esittelee mersuineen, joukossa mafiapomoja ja keinottelijoita. Järjestäytyneestä rikollisuudesta on tullut valtio valtiossa, ja se toimii yhteistyössä länsimafian kanssa sekä soluttautuu naapurimaihinkin.

Venäjä on kuin aikapommi, ja siitä voi tulla ennennäkemätön ongelma EU:lle. Muurien murtuminen

toisaalta pahentaa tilannetta. Onko sieltä tulossa marssiva armeija vai "Luvattuun maahan" pakeneva pakolaislauma, sitä emme tiedä, mutta molemmat tilanteet tuovat muassaan lukemattomia ongelmia.

EU sotilas- ja ydinvaltana

Jean Monnet – Euroopan yhteisön isäksi kutsuttu – on sanonut: "Niin kauan kuin Eurooppa jatkaa jakautuneena oloaan, se ei voi olla Neuvostoliiton vertainen. Eurooppa pitää yhdistää."

Se oli aikoinaan. Sotilaallisesti EU:sta oli tulossa vastaus venäläisen kommunismin uhkaan. Nykyään EU ja länsiliittoutuma on blokki, jonka tehtävänä muun ohessa on turvata Länsi-Eurooppa idän vaaroilta, mutta se voi osoittautua myös vaaralliseksi rauhanprojektiksi. Euroopan unionista tulee atomimahti, joka saa hallintaansa Ranskan ja otaksuttavasti myös Englannin ydinaseet.

Tämän lisäksi armeijat alistetaan supervallan komentoon. On jo olemassa saksalais-ranskalainen päätös perustaa erityinen "eurokaarti", josta tulisi mahdollisesti eurooppalaisen armeijan ydinjoukko. Valtionjohtajien selityksen mukaan joukko-osasto tulee "vaikuttamaan siihen suuntaan, että Euroopan unioni saa mahdollisuuden sotilaalliseen esiintymiseen ja pitemmällä tähtäyksellä yhteiseen puolustuspolitiikkaan" Tämä merkitsee, että EU nyt pyrkii täyttämään sen tyhjiön, joka on syntynyt, kun USA ja IVY karsivat ydinaseitaan uuteen ja vähäisempään "kauhun tasapainoon"

EU maailmanpoliisina

"Eurokaartia" ei perustettaisi yksinomaan turvaamaan Euroopan rauhaa. On kysymys myös hyökkäysvoimasta, joka voidaan lähettää Euroopan ulkopuolisiin kohteisiin. Euroarmeijan synnyttyä voidaan nuorisomme kutsua aseisiin ja määrätä osallistumaan taisteluihin vierailla sotatantereilla. Puolueettomaksi vetäytymisen mahdollisuus on silloin poissuljettu.

Norjassa ovat jo pitkällä suunnitelmat erityisen norjalaispataljoonan perustamiseksi, joka ottaisi osaa taistelutoimiin ulkomailla Naton komennossa. Armeijan ylin johto on selvittänyt, kuinka sellainen joukko-osasto järjestettäisiin, ja on lähettänyt lausunnon asiasta puolustusministeriöön.

Oikeastaan YK:n piti alun perin esittää maailmanpoliisin osaa. Tietyssä määrin näin on tapahtunutkin. Mutta nyttemmin maailmanjärjestö on niin hajallaan, että sen on vaikea toimia tehokkaasti. Siitä syystä EU, samoin kuin USA, nyt ovat ottamassa sentyyppisiä tehtäviä omiin käsiinsä.

Vaikka kauhun tasapainolla ei enää olekaan entisenlaista pelotusarvoa, se on edelleen olemassa. USA ja Venäjä voivat yhä hävittää toisensa 50-kertaisesti maan tasalle, jos niikseen tulee. Kaikista rauhanpuheista huolimatta ihmiskunta seisoo vieläkin itsetuhon kuilun partaalla. Ja tilanteen tekee entistäkin kriittisemmäksi se, että ydinaseiden leviäminen laajemmalle on vaarallisempaa kuin tähänastinen hallittu "kauhun tasapaino" Yhä useammat maat hankkivat atomipommin, ja juuri kaikkein aggressiivisimmat ja vastuuttomimmat valtionjohtajat näyttävät

harrastavan sitä innokkaimmin.

Paljon merkitsee myös se, että kaikkein tuhovoimaisin ase on tulossa mafian ja eri gangsteriryhmien ulottuville. Suuria määriä plutoniumia on kadonnut kuljetusten aikana. Ei ole mitenkään mahdotonta suunnitella atomipommia. Joitakin vuosia sitten siitä selviytyi muuan amerikkalainen opiskelija.

Tottahan poliisia tarvitaan! Sekä tulenarkaa materiaalia että tietämystä myydään pimeillä markkinoilla. Mutta jos EU:n kaartilla on jotain mahdollisuutta suojata maailmaa massatuholta, sen pitäisi lausua epäröimättä julki ajatuksensa. Kaikki puhuu liiankin selvästi sen puolesta, että ihmiskunta on jo ohittanut pisteen, "josta ei ole paluuta".

Luku 8

EU:n sisäisiä ongelmia

EU:lla on runsaasti sisäisiä ongelmia ja vastakohtia, jotkin niin isoja, että ne voisivat rikkoa minkä tahansa yhteenliittymän. Voimme tässä puuttua vain muutamiin kipeimpiin. Luettelo voisi jatkua loputtomiin.

Monenlaisia vaikeuksia luonnollisesti syntyy, kun yritetään kutoa yhteen eurooppalaista tilkkutäkkiä. Maiden yhteiseen historiaan mahtuu vuosisatainen vihollisuuksien sarja. Vain vähän aikaa sitten ne ovat taistelleet keskenään maailmansodissa. Nyt ne ovat äkkiä rakentamassa "eurooppalaista kotia", jossa pitäisi elää yhdessä onnellisina elämänsä loppuun asti.

Mitä hyvänsä ajattelemme Euroopan unionista tai olemmepa kuinka epäileviä tahansa esitettyihin malleihin nähden, täytyy kuitenkin myöntää, että Eurooppa-aate on yksi aikamme suuria ideoita. Ja täytyy kunnioittaa, ehkä suorastaan ihailla niitä poliitikkoja ja valtiomiehiä, jotka panevat alttiiksi poliittisen uransa tällaisen hengästyttävän seikkailun vuoksi.

Kenties unionista olisi sanottava samalla tapaa kuin arveltiin sosialististen unelmien kommunistiparatiisista: Aate olisi ollut varmaankin hyvä, jos vain ihmi-

set olisivat olleet hyviä!

Eturistiriitoja

Etujen ristiin käymiset aiheuttavat valtataistelua Euroopan yhteisöissä. Vanha sananparsi on yhä voimassa: "Oma suu lähinnä." Vastakohtaisuuksilla on osaksi historiallinen perinne. Niinpä de Gaulle ei vain halunnut nähdä Ranskan kukoistavan vaan myös "Englannin puilla paljailla". Atlantille suuntautunut Iso-Britannia tuntee vahvaa epäluuloa mantereen mahtien yhdistymistä kohtaan, ja se onkin yksi syy Englannin liittymiselle. "Jos et voi lyödä heitä, liity heihin!" Epäilemättä Ranska ajattelee vähän samaan tapaan Saksasta. Keskieurooppalaisen suurvallan elpymiseen suhtaudutaan kuolemanvakavasti.

Muitakin etuvastakohtia on yllin kyllin. Kansallisuuksien monenkirjavuuden lisäksi on alueellista vastakkainoloa erityisesti pohjoisen ja etelän välillä. Kansallisvaltioiden perintönä unioni saa pääoman ja työn ikuisen ristiriidan, työnantajien ja ammattiyhdistysliikkeen kärhämät. Eikä sovi unohtaa katolisen etelän ja protestanttisen pohjoisen kontrastia.

Kuinka ongelmat sitten voitaisiin ratkaista, siihen ei liene annettavissa yksinkertaista reseptiä. Tilanteen tekee erityisen vaikeaksi se, ettei Eurooppa koskaan tule olemaan mikään kansallisuuksien sulatusuuni, millaiseksi Amerikan Yhdysvallat on osittain tullut. Kaksi asiaa estää sen. Ensinnäkin yksittäisten maiden historia, joka on luonut murtumattoman kansallisen identiteetin. Toiseksi tulevat kielierot. Unelma *lingua franca*n luomisesta Baabelin tornin malliin ovat jää-

neet ainaisesti haaveeksi.

Koska tätä Gordionin solmua ei voi avata, on tehtävä valinta – se täytyy hakata poikki. Asia voi tapahtua yhdellä tavalla. Jotta vältettäisiin "omnes omnibus omni", kaikkien taistelu kaikkia vastaan, ristiriitaa aiheuttavat kysymykset on poistettava politiikan kentältä ja haudattava eksperttien huostaan – tai niiden jotka käyvät asiantuntijoista. Tämä taas johtaa yhteisön seuraavaan suureen ongelmaan, virkavaltaisuuteen.

EU-byrokratia

Lääkkeillä on sivuvaikutuksia, ja ongelmien ratkaisut luovat säännöllisesti uusia probleemeja. Ei ole kovin onnistunutta, jos demokratiaa luodaan rikkomalla sen periaatteita.

Kun sanotaan, että byrokratia on EU:n ongelma, ei pidä luulla, että EU-byrokratia on samanlainen ongelma unionin sisällä kuin millaista se on muille maille. Eurobyrokratia on aivan omanlaistaan virkavaltaisuutta. Demokraattisissa maissa byrokratia on demokraattisten järjestelmien liikakasvua. Mutta EU:ssa se on sitä vastoin itse systeemi. Se on loiskasvi, joka ei vain tukahduta isäntäkasvia vaan myös ottaa sen tehtävät. EU ei ole demokratia vaan Byrokratia isolla alkukirjaimella kirjoitettuna.

Muutoin ei kai voisi ollakaan. Ainoa tapa johtaa sellaista supervaltaa kuin Euroopan unioni, on käyttää erittäin valtavaa ja diktatorista virkakoneistoa. Erityisesti tämä pitää paikkansa kansalaisten elämän ja toiminnan yksityiskohtien ohjailuun nähden, mitä

EU kovasti yrittää. Luonnollisesti sellaiset väitteet kumotaan. Useimmat eivät usko, ennen kuin kokevat ohjailun omissa nahoissaan. Mutta ei voi olla ottamatta huomioon 60 000 sivua EU-asiakirjoja. Ne sisältävät niin monia lakeja ja määräyksiä, ettei monikaan voi tuntea niitä. Pakkopaita tuntuu jo ahtaalta, ja tämä on sentään vasta alkua...

Eikö se ole jo aika yksityiskohtaista hallintoa, kun tanskalaisilta talonpojilta kielletään luonnonmukainen viljely? Tai että julkiset kirjastot eivät saa harjoittaa kasettien lainaustoimintaa? Tai kun Lontoon on poistettava kaduiltaan kaksikerroksiset bussinsa? Ei kai ole epäilystäkään siitä, että olemme tekemisissä järjestelmän kanssa, joka vaatii meiltä kaikki ajateltavissa olevat asiat, kuten nyt vaikka ruokapöytäämme tulevien kurkkujen taipumiskulman standardiin asti!

Ensimmäisestä hetkestä lähtien EU:n virkamiehistö on ottanut sen vallan, joka kansanvallassa kuuluu demokraattisesti valituille edustajille. Byrokraateilla on yksinoikeus lainvalmisteluun, he hallitsevat näiden lakien mukaan ja myös tuomitsevat niiden mukaan. Brysselin virkavallalla on sellainen mahti, ettei sille löydy mitään vertauskohtaa demokraattisista maista.

Virkamiehistö ulottaa kouransa koko yhteiskuntakoneistoon: lakeihin, oikeuslaitokseen, poliisiin, armeijaan, talouteen, verotukseen, ulkopolitiikkaan, terveydenhoitoon jne. Kaikkea ohjataan ylhäältäkäsin. Asian luonteeseen kuuluu, että korruptiolla on mitä suotuisimmat itämisolosuhteet. Osa virkamiehistöstä sitä paitsi on peräisin maista, joissa lahjonta on ollut maan tapa, joten täytyy olla kerrassaan naiivi, jos luulee EU-virkamiehen olevan sellaiselle immuuni. Eri tilanteissa tuhansittain lobbareita työs-

kentelee tuhansien EU-suunnittelijoiden rinnalla, joten on selvää, että suuria rahamääriä vaihtaa omistajaa.

Monet 13 000 EU-byrokraatista ovat työskennelleet kuulussa tähden muotoisessa hallintorakennuksessa Brysselissä. Vanhan rakennuksen asbestihaittojen vuoksi ja muistakin syistä on nyt perusteilla uusia hallintokortteleita. Uudisrakennukset maksavat kuusi miljardia markkaa. Suunnitellaan maailman suurinta pilvenpiirtäjää, joka olisi kilometrin korkuinen. Tämä nykyajan Baabelin torni on saanut vastustajilta työnimen "Projekti Babylon".

Ympäristöpoliittiset ongelmat

Nykyisin puhutaan ympäristön tilasta yhtä paljon kuin säästä. Kuitenkaan juuri kukaan ei tee mitään. Mutta jos huolehdittaisiin miljööstä, vaikutettaisiin jopa ilmastoon suotuisasti, niin että siitä olisi kai aloitettava...

On korkea aika tehdä jotain, sillä elämme maailmanlaajuisen ekologisen kriisin keskellä. Norjalainen Gunnar Album on kuvaillut asiaa osuvasti. On kuin asuisimme kahdessa eri maailmassa, taloudellisessa, missä kaikki menee eteenpäin, ja ekologisessa, johon perustuu kaikki elämä ja jossa kaikki menee huonompaan suuntaan. Ekosysteemi on matkalla kohti romahdusta. Jos laivamme uppoaa, me menemme mukana. Eikä se uppoa 50 tai 100 vuoden päästä vaan hyvin pian.

Kaikki vähänkin asiaan perehtyneet tietävät, että totta se on, mutta kukaan meistä ei halua uskoa sitä.

Onhan vanha maailmamme seisonut paikallaan jo niin pitkään, että kyllä se säilyisi eteenpäinkin, ainakin niin kauan kuin me elämme ja kukaties vaikka 1000 vuotta.

Worldwatch kartoittaa vuoden 1991 tilannetta sekä talouden että ympäristön kannalta. Muun muassa maailman tavaroiden ja palveluiden tuotanto kasvoi vuosien 1980 ja 1990 välillä 15 biljoonasta 20 biljoonaan dollaria vuosittain. Maailmankauppa saavutti 1990 kolmen biljoonan dollarin arvon. Samaan aikaan pörssikurssit nousivat ennätyslukemiin. Joka vuosi luotiin siihen aikaan miljoonia uusia työpaikkoja.

Jos käännämme katseemme ekologian maailmaan, kohtaamme kokonaan toisenlaisen näyn. Joka vuosi maapallon metsät vähenevät Itävallan kokoisen alueen. Vuosittain maata muokataan pelloksi Australian vehnäpeltojen alan verran. Metsien hukkaaminen ja fossiilisten polttoaineiden käyttö lisää kasvihuoneilmiötä ilmakehässä ja vaikuttaa ilmastoon. Ilman epäpuhtaus on vaikeuttanut elämää sadoissa kaupungeissa. Myrkyt ja kemikaalit saastuttavat pohjavesiä. Autioituneet alueet ja saastuminen koettelevat maaperän biologista sietokykyä. Samaan aikaan kun viljelykasvit voivat huonosti, tuhoutuu suuri määrä alkuperäisiä kasvilajeja, jotka muodostavat perustan kasvinjalostukselle.

Hälyttävintä tässä on, etteivät hallitukset ole heränneet huomaamaan tilannetta. Vaikka teollisuusyhteiskunta näyttää johtavan tuhoon, jatketaan samoja raiteita. Vielä EU-maita suurempia syntisiä tässä ovat olleet itäblokin maat. Mutta EU:n tuleva kasvufilosofia voi aiheuttaa ympäristötuhon, jolla on arvaamat-

tomat seuraukset. Vakavaksi asian tekee se, ettei nyt ole kysymyksessä yksittäinen maa vaan kokonainen manner. Kun maailman teollistunein maanosa seuraa vanhoja jälkiään, kehityksellä on globaaliset seuraukset.

Tuo lyhytnäköinen politiikka luo ongelmia eniten harjoittajiensa parissa. EU-maat saavat itse maksaa täyden hinnan ympäristösynneistään. Joet ja järvet saastuvat, pohjavesi myrkyttyy, eroosio tuhoaa maaperää, metsät kuolevat pois. Mikäli ilmastonmuutos vielä tulevaisuudessa nostaa merenpintaa, Eurooppaa lyödään kovalla kädellä. Eivät vain Kaukoidän tulva-alueet joudu veden alle vaan silloin peittyvät näkyvistä myös EU-maiden tiheästi asutut alangot.

Mikään ei viittaa siihen, että EU ottaisi lusikan kauniiseen käteen ja tunnustaisi realiteetit muuttamalla tuhopolitiikkaansa. Tietenkin tehdään kaikki voitava aiheutuneiden vahinkojen korjaamiseksi, mutta se on vain kosmeettista hoitoa. Sitä radikaalia elämäntapojen muutosta, joka Euroopan pelastaisi, ei tapahdu. Tässä on lopulta kysymys koko olemassaolomme pohjasta. Mutta ongelmat jäävät vaille ratkaisua samalla kun ekologinen kello tikittää kahtatoista kohti.

Uudet kansainvaellukset

Elämme historian suurinta vaellusaikaa. Mongolien ja germaanien kansainvaellukset olivat vähäisiä siihen verrattuna mitä nyt on käynnissä, ja silti juuri kansainvaellukset muuttivat historian kulkua.

Muuttoliike on nykyisin globaalinen ilmiö. YK:n pakolaiskomissaarin mukaan maailmassa on liik-

keellä 78 miljoonaa ihmistä. Arviolta 100 miljoonaa asuu kotimaidensa ulkopuolella. Noin 20 miljoonaa heistä on pidettävä pakolaisina ahtaassa merkityksessä. Muualle muuttaneet lähettävät joka vuosi satoja miljardeja markkoja kotimaahansa. Se on enemmän kuin maailman yhteenlaskettu kehitysapu.

Maailmanlaajuisesti vaellus on suureksi osaksi suuntautunut Eurooppaan. Miljoonat ihmiset suuntaavat kohti köyhän maailman luvattua maata. Niin kauan kuin länsimaiden ja kolmannen maailman väliset suuret elintasoerot jatkuvat, vaellukset lisääntyvät. Niitä ei mikään aita pidätä eikä rajavalvonta lopeta.

EU:n sisällä arabimaista ja Pohjois-Afrikasta suuntautuva muuttoliike on tuomassa väestöongelmia. Näillä on yksinkertainen selityksensä. Samalla kun syntyvyysluvut ovat Euroopan puolella suureksi osaksi jähmettyneet paikoilleen, on Välimeren itä- ja eteläpuolella käynnissä väestöräjähdys. Vuonna 1950 Turkin ja Afrikan pohjoisrannikon väkiluku muodosti yhteensä kolmanneksen Välimeren ympäristön väestöstä. Nykyisin vastaava osuus on puolet, ja parinkymmenen vuoden kuluttua tulee kaksi kolmannesta Välimeren maiden väestöstä asumaan noilla alueilla. Väestöpaine eteläistä Eurooppaa kohtaan kasvaa.

Kansanvirtaa on yritetty padota, mutta lopulta on huomattu, ettei se kannata. Niinpä on yritetty sopeutua tilanteeseen. EU:n pääomat – jotka muuten suureksi osaksi ovat arabien öljymiljardeja – suuntautuvat nyt Italiaan, Etelä-Ranskaan, Espanjaan ja Portugaliin tarkoituksella panna alulle uutta teollisuutta. Sinne odotetaan valtaisaa nuorison ryntäystä, joten halpaa työvoimaa on tarjolla yllin kyllin. Investoitu

pääoma tuottaa siellä paljon paremmin kuin Pohjois-Euroopassa, jonka teollisuus on kilpailussa häviämässä etelälle.

Mutta ukkoutuminen tuo myös pohjoiseen suuret nuorisojoukot. Nyt lasketaan, että Länsi-Eurooppa saa 20 miljoonaa siirtolaista, mutta tämä on vasta varoitus. Saksalainen kulttuuritutkija Hans Magnus Enzenberger väittää, ettei todellinen kansainvaellus ole vielä edes alkanut. Se ilmiö, jota joudumme todistamaan, tulee muuttamaan Euroopan täysin. Kristinuskosta luopunut läntinen maailma muodostaa nykyään valtavan aatetyhjiön, joka on avoinna niin Muhammedille kuin Buddhalle. Muuttovirrat ovat liian suuria, jotta ne sulautuisivat muuhun väestöön, eikä ole olemassa eurooppalaista yhtenäiskulttuuria, johon voisi samaistua. Jo nyt on nähtävissä, että siirtolaiset perustavat omia alakulttuurejaan, joiden sisällä he noudattavat tapojaan ja vieläpä ylläpitävät omia lakejaankin. Tämä merkitsee sitä, että kaksi erilaista lakijärjestelmää on käytössä rinnakkain, ja tästä seuraa täysin varmasti pelkkää anarkiaa ja kaaosta.

Tilanteen tekee erityisen arveluttavaksi se, että enemmistö muuttajista on muslimeja, ja islam on jotain enemmän kuin pelkkä uskonto. Se on totalitaarinen poliittinen liike. Kun islam saapuu maahan, ei ole kysymys vain kulttuurillisesta tai uskonnollisesta yhteentörmäyksestä. Maassa toimii silloin kaksi poliittista järjestelmää. Islam on olemukseltaan aggressiivinen ideologia, ja sen kannattajat ovat tulleet valloittaakseen Euroopan.

Koraanissa, muslimien pyhässä kirjassa, lukee suurassa 8, jakeessa 66: "Oi profeetta, kehoita uskovaisia taisteluun! Jos on kaksikymmentä keskuudes-

sanne, jotka ovat kärsivällisiä, voittavat ne kaksisataa, ja jos teillä on heitä sata, niin he voittavat tuhat uskotonta, koska jälkimmäiset ovat kansaa, joka ei älyä."

Muuan fundamentalistinen islamin johtaja on tulkinnut kohtaa siten, että jos muslimit muodostavat 10 prosenttia sen maan väestöstä, johon heitä on muuttanut, voidaan tarttua miekkaan ja valloittaa maa. Nyt fundamentalistit muodostavat vasta pienen vähemmistön tulokkaista, mutta uhonsa ja väkivaltaisuutensa takia heillä on vaikutusvaltaa maanmiehiinsä nähden.

Paljolti Euroopassa käynnissä oleva islamilainen maahanmuutto on muuta kuin yksittäisten ihmisten siirtolaisuutta ja sopeutumista yhteiskuntiin. Se on kollektiivista siirtolaisuutta, jonka tarkoituksena on levittää islamin oppia ja perustaa islamilainen yhteiskunta. Norjalainen islamin asiantuntija Tor Olberg sanoo, että tosiasiassa Koraani antaa luvan surmata kaikki islamia vastustavat, joten ei ole ihme, että kansa pelkää fundamentalistisia muslimeja.

EU:lle siirtolaisuus tulee olemaan kasvava ongelma. Sitä tullaan tuskin koskaan ratkaisemaan. Rajattomassa Euroopassa mikään jäsenvaltio ei voi suojautua sellaiselta maahanmuutolta, joka hajottaa vakiintuneen yhteiskuntarakenteen.

Mafia ja laittomuus

Jokin aika sitten tanskalainen *Ekstrabladet* julkaisi sensaatioartikkelin otsikolla "Mafiasta EU:n 13:s jäsen". Lehti kertoi, kuinka rikollisuus on saastuttanut koko

Italian yhteiskunnan. Rikollisjärjestöillä on huikeat tulot heroiinin ja kokaiinin salakuljetuksen ja myynnin ansiosta, ja ne ovat EU:n uuden Euroopan vakavasti otettava uhka.

Ongelman tekee vaikeammaksi se tosiasia, että mafian toimintaedellytykset paranevat suuresti, kun EU:n sisämarkkinat avautuvat ja rajat on poistettu. Sisämarkkinoilla italialaisten syndikaattien on helppoa työskennellä. Huumeita rahdataan vapaasti maasta toiseen, ja rahanpesu onnistuu helposti.

Mafia merkitsee järjestäytynyttä rikollisuutta. Ei siis ole kysymyksessä joku "yksinäinen susi", joka on puikahtanut yhteiskuntaan ja harjoittaa taskuvarkautta. Organisoitunut rikollisuus edustaa yhteiskuntaa yhteiskunnan sisällä, valtiota valtiossa. Tämä "vastavaltio" käy vuosikymmenestä toiseen sotaansa ihmisten yhteiskuntaa vastaan. Järjestäytyneellä rikollisuudella on omat lakinsa ja raudanluja sisäinen kuri. Näiden lakien rikkojaa varten on olemassa oikeastaan vain yksi rangaistus, kuolemanrangaistus. Yhtä armottomia ollaan ulkopuolisille. Se joka uskaltaa asettua mafiaa vastaan tai jättää maksamatta suojelumaksunsa, joutuu kärsimään äärimmäiset seuraukset.

Tällä pahan järjestöllä, joka alun perin perustettiin Sisiliassa parisataa vuotta sitten, on jäseniä monissa maissa. Toisinaan ollaan yhteistyössä, toisinaan sotajalalla.

Parhaiten tunnettu on järjestön amerikkalainen haara, Cosa Nostra, joka hallitsee USA:n ja monien muiden maiden järjestäytynyttä rikollisuutta. Rikollisjärjestöjen mittasuhteita kuvaa se, että niiden katsotaan olevan maan suurin ylikansallinen yritys, jon-

ka nettotulot ovat yhtä suuret kuin kymmenen maan suurimman teollisuusyrityksen yhteensä. Cosa Nostran on arveltu olevan nyt niin mahtava, ettei valtio milloinkaan voi voittaa sitä eikä karsia rikollisuutta.

Järjestäytynyt rikollisuus on nyt nousussa monessa maassa. Latinalaisessa Amerikassa on pystytetty mahtavia huumekartelleja. Kiinalainen mafia operoi kaikkialla maailmassa. Neuvostovallan romahdettua on venäläinen mafia noussut päivänvaloon. Sen johtajat ajelevat täysin avoimesti luksusautoillaan, eikä poliisi pysty tai uskalla puuttua asiaan. Koko Venäjä on neljän tuhannen liigan pihdeissä. On väitetty, että mafia kontrolloi kaikkia yksityisiä firmoja sekä osaa valtiollisistakin. Sama pätee kaikkiin yksityispankkeihin ja suureen osaan valtiollisista pankeista. Yhteistyöstä kieltäytyviä liikemiehiä kidnapataan, kidutetaan ja tapetaan. Venäjän mafialla on lonkeronsa ulkomaillakin, sekä USA:ssa että Euroopassa, varsinkin Saksassa.

Mutta EU:n sisäpuolelle on juuri nyt italialainen mafia luomassa verkkoaan. Sen toiminta ulottuu maanosan joka sopukkaan. Järjestön periaatteisiin kuuluu toimeliaisuutta sekä lain puitteissa että sen ulkopuolella, mikä tekee lähes mahdottomaksi saada selville sen tulomuodostumaa. Valtavien tulojensa turvin mafia voi ottaa hallintaansa elinkeinoelämän haaroja, luonnonvaroja, omaisuuksia ja kulttuuriaarteita.

Amerikkalainen journalisti Claire Sterling väittää, että kansainvälisellä mafialla on nykyisin suuremmat tulot kuin useimpien maiden bruttokansantuote. Yhdysvaltain hallituksen laskelmien mukaan Amerikan

ja Italian mafialla on yhteensä kaksinkertaiset vuositulot Tanskan BKT:seen verrattuna. Perinteisesti mafia on sotkeentunut viinanmyyntiin, huumevälitykseen, pornobisnekseen, prostituutioon, valkoiseen orjakauppaan, uhkapeliin, kiristykseen ja ryöstöihin. Nyt kuitenkin kuvaan ovat tulleet myös pörssitoiminta ja finanssioperaatiot. Mafia ostaa välikäsiensä kautta Espanjan ja Luxemburgin valtionobligaatioita. Iso osa Italian valtionvelasta on jo päätynyt heidän käsiinsä. Mafia on jo soluttautunut osakemarkkinoille, ja Italian hallitus on sitä mieltä, että sillä on osakkeita tarpeeksi vaikuttaakseen markkinoihin tai aiheuttaakseen pörssiromahduksen. Sen on mahdollista vaikuttaa maan valuuttaan ja tehdä myyräntyötään koko talousjärjestelmässä.

Vavahduttavinta lienee, että mafia on tullut mukaan asekauppaan – eikä vain tavallisten aseiden vaan myös ydinaseiden. Neuvostoliiton imperiumin romahtamisen jälkeen pimeät markkinat kukoistavat, ja rikastettua uraania on myyty mm. Libyalle ja Irakille.

On merkkejä sellaisesta kehityksestä, ettei mafia enää tyydy yhteiskunnan hyväksikäyttöön vaan yrittää itse asiassa ottaa vallan ja haluaa muodostaa yhteiskunnan uuden ylimystön. Tämä merkitsee laittomuuden lopullista voittoa. Mafia ei siis ole enää mikään pelkkä rikolliskopla, se on poliittinen vaikuttaja, joka on tunkeutunut useissa maissa itse valtiokoneistoon. Pisimmälle se lienee päässyt Italiassa, missä on mafian myötäjuoksijoiksi paljastettu 2 600 yhteiskunnan tukipilaria, joukossa ministereitä ja huippupoliitikkoja. Saksalainen uutislehti *Der Spiegel* on julkaissut salaisen raportin Saksan tiedustelupalve-

lusta. Sen mukaan rikoskartellit uhkaavat murentaa Länsi-Euroopan poliittista ja taloudellista vakautta. Italian huomattavin mafian jahtaaja Liliana Ferraro sanoo, että Euroopan yhteiskunnilla on vain kaksi vaihtoehtoa, joko puolustautua tai antautua rikollisuudelle.

Luku 9

EU ja Pohjolan poliittinen tilanne

Ruotsin ja Norjan poliittinen tilanne on monelta osin samanlainen. Myös suhteessa EU:iin meillä on ollut suunnilleen samanlainen ongelmanasettelu. Keskustelu on kulkenut samoja uria. Niinpä yritän esittää yleiskatsauksen kysymyksistä, jotka ovat meitä erityisesti askarruttaneet.

"Melkein kaikki Norjan päivälehdet ovat sanoneen selvän 'kyllä' Norjan EY-jäsenyydelle", kirjoitti *Agderposten*. "Sama tapahtui ennen kansanäänestystä 1972. Mutta viime aikoina on epäilys hiipinyt suurimpien lehtien pääkirjoituspalstoille... EU-kysymys on paljon monimutkaisempi asia otettavaksi kantaa kuin hallitus ja suurin osa maan poliittisesta ja talousjohdosta kuvitteli... Se, jolla on vuorenvarma mielipide Norjan EU-jäsenyydestä, on luultavasti suhteellisen sinisilmäinen tai sitten kyseessä on tarkoitushakuisuus. Ongelma on siinä, ettei kukaan voi nyt oikein varmasti sanoa, miten Euroopan yhteisö tulee kehittymään ja mitkä perusarvot se on valinnut esimerkiksi vuosisadan vaihteeseen tultaessa."

Lehti kirjoittaa asiaa. EU:iin ilmoittautuminen on suunnilleen samanlaista kuin liittyminen vapaamuurareihin – ilmoittautuva ei vielä tiedä, mihin hän on menossa, eikä jäseneksi päässyt tiedä, mihin hän on liittynyt.

Huono hallinto

Voi vaikuttaa siltä, että poliitikot haluavat heittäytyä suin päin EU:iin välttääkseen oman kelvottoman toimintansa seuraukset.

Muutamia vuosia sitten meillä oli Norjassa ongelmana se, että emme tienneet, mihin olisimme panneet öljyrahat, joita virtasi valtion kassaan. Rahat käytettiin palkka- ja kustannustason nostamiseen sellaisiin korkeuksiin, että menetimme markkinat korkeiden hintojemme takia. Mannermainen teollisuus taantui suurelta osin. Konkurssit ovat olleet Norjan elinkeinojen painajaisena, ja työttömyys on noussut 160 000 rekisteröityyn, mutta todellisuudessa se lienee neljännesmiljoonan tietämissä. Yhteiskuntatutkijoiden mukaan se tulee ennen pitkää kohoamaan puoleen miljoonaan.

Tämä työttömyys on lähinnä poliitikkojen aikaansaamaa. Juuri poliitikot ovat kuormittaneet elinkeinoelämän 150:llä erilaisella verolla ja maksulla ja kohottaneet henkilökohtaisen veroasteen niin korkealle, että reaalitulot ovat laskeneet huolimatta pilviä hipovasta palkkatasosta.

Talouttamme ja työelämäämme kohdanneessa katastrofissa ei ole mitään mystistä. Selitys on hyvin yksinkertainen. Yhteiskunnan ei ole mahdollista toimia

normaalisti 70 prosentin verotuskuormalla. Järjestelmällisellä ja suunnitelmallisella tuhoamispolitiikallakaan ei olisi voitu saada aikaan niin pahoja vaurioita kuin sillä verotuskäytännöllä, jota on harjoitettu viimeisten 30 vuoden aikana. Viisikymmentäluvun puolivälissä julkiset menot muodostivat neljänneksen kansantuotteesta. Jo varhain 60-luvulla osuus oli kasvanut kolmannekseen. Ja 70-luvun kuluessa julkinen osuus saavutti puolet menoista. Vuonna 1986 verotaakka oli noussut 56 prosenttiin, ja viime vuosina julkisten menojen osuus on paisunut yli 70 prosenttiin koko kansantaloudesta. Jokaisesta Norjan kymmenkruunusesta julkiset menot vievät siis seitsemän. Ruotsissa tilanne on kutakuinkin sama.

Pääsyynä tällaiseen julkisten menojen liikakasvuun on byrokratia, joka on paisunut kuin pullataikina. Vuodesta 1987 Norjan yksityisen sektorin toiminnassa on henkilömäärä vähentynyt 180 000 hengellä, mutta julkisella puolella se on lisääntynyt samaan aikaan 60 000 työntekijällä. On lisäksi vaikeata saada selville, miten paljon julkisella puolella todellisuudessa on palkkalaisia.

Toinen pääsyy syntyneeseen talouskriisiin on se salakavala läheneminen EU:iin päin, jota on harjoitettu viime vuosina. Norjan valuutan sitominen EU:iin on maksanut työttömyyttä ja rahakantamme romahduksen. Tällä on yhteytensä myös poliitikkojen luomaan pankkikriisiin, joka on ryövännyt piensäästäjien koteja ja omaisuutta sekä johtanut pankkilaitoksen sosialisointiin.

Ensin valtio painoi uusia seteleitä miljarditolkulla ja ansaitsi yli 50 miljardia kruunua paperirahan korkotuottoina. Sen jälkeen pantiin toimeen verouudistus,

jossa poistettiin korkojen vähennysoikeus ja sitä myöten vietiin pohja kiinteistömarkkinoilta. Sitten lainaehtoja kiristettiin, niin että tuhannet velalliset joutuivat lähtemään kodeistaan ja pankit saattoivat ottaa asunnot haltuunsa pilkkahinnalla. Lopuksi valtio otti hallintaansa suuren osan pankkilaitosta ja sen mukana pankkien hankkimat omaisuudet. Siinä tapahtui suurin koskaan nähty huijaus ja onnistunein sosialisointi.

Entinen pääministeri Kåre Willoch myöntää, että juuri valtio on toimillaan luonut monia velkatragedioita. "Räjähdysmäinen lainananto jatkui vuoden 1986 hallitusvaihdoksen ja suurdevalvaation jälkeen. Mutta tuloksena oli korkeampi korkotaso kuin kukaan oli osannut arvella. Sitä paitsi suurkäräjät päätti yksityisten ihmisten verotusta koskevasta isosta korkopoistojen vähennyksestä. Aiheutui reaalikorkojen moninkertaistuminen verojen jälkeen, mistä seurasi sekä yritysten että yksityisten konkursseja."

Olemme jo kauan eläneet tehdyssä, poliitikkojen aikaansaamassa kriisissä, jonka reaaliarvona on ollut vakaus, kun taas kansa on murskaantunut lainataakkojensa hirveän verokuorman alle. Koko ajan poliitikoilla on ollut mielessä Norjan liittäminen EU:iin, mistä kansa maksaa työttömyytenä, joka on miesmuistiin suurin. Vastaavanlainen kehitys on ollut käynnissä muissakin Pohjoismaissa.

Poliitikot kansaa vastassa

Enemmän kuin mikään muu on poliitikkojen ja kansan vastakkainasettelu ollut luonteenomaista koko

Pohjolan poliittiselle tilanteelle. "Demokratiapulaa" ei ole podettu vain suhteessa EU:iin, vaan koko poliittinen järjestelmä on kärsinyt samasta puutostaudista. Niinpä kansan ja johtajien välille on syntynyt vakava luottamuskriisi.

Huolimatta siitä, että Norjan kansa 1972 EY-äänestyksessä kirkkaasti sanoutui irti yhteismarkkinoista, poliitikot ovat vähitellen kansan selän takana valmistelleet Norjan liittymistä EU:iin. Maa on myös ilmoitettu yhteismarkkinoiden neuvotteluihin kysymättä asiaa kansalta. Suuri osa äänestäjistä tuntee joutuneensa nenästä vedetyksi tai ainakin manipuloiduksi, ja paljon puhuttu sekä vaarallinen poliitikkojen halveksunta saa uutta kasvupohjaa.

Ihmeellisintä asiassa on, että kaikesta huolimatta valitsijat eivät ole panemassa viralta poliitikkoja vaan poliitikot itse ovat kaikin voimin pyrkimässä holhouksen alle ja siirtämässä lainsäädäntövaltaansa Brysseliin. ETA-sopimuksen välityksellä tämä on jo suureksi osaksi toteutunutkin.

Itsemääräämisoikeus

EU-kysymys käsittelee suvereenisuuden luovuttamista pois, itsenäisyyden menetystä. Kummallista kyllä useat eivät näytä olevan tästä perillä. Niinkin valistunut ja tietoviisas mies kuin professori Arne Nœss myöntää, ettei hän täysin ymmärrä, mitä on milloinkin käynnissä. Luettuaan Maastrichtin sopimustekstin hän sanoo: "Tämä voisi avata tuhansien kaltaisieni silmät, niiden jotka eivät ole olleet selvillä Norjan itsenäisyyttä ja olemassaoloa uhkaavista voi-

mista... Uusien asiakirjojen valossa Euroopan unionin päämäärä on kokonaisvaltainen: Meidät on kutsuttu uuteen yhteisöön, jota yhtyneen Euroopan supermahti valvoo tarkasti."

Kun näkee tällaista, ei enää hämmästy sitäkään, että erään tutkimuksen mukaan Ruotsin kansanedustajat olivat pelottavan tietämättömiä EU:sta. Paremmin ei ole asianlaita Tanskassa. *Arbeiderbladet* kertoi 7. maaliskuuta 1992, että 151 kansanedustajasta ainoastaan yksi tiesi EU-lakien ja EU-tuomioistuimen ajavan Tanskan lakien ja perustuslain yli.

Tältä pohjalta on uumoiltavissa, ettei paremmin ole norjalaistenkaan kollegojen laita. Kun poliitikkojen on niin vaikea nähdä EU:n merkitsevän itsenäisyyden loppua ja filosofian, oikeustieteen ja historian professorit eivät ole asiasta huolestuneita, poliitikot eivät yksinkertaisesti ole paneutuneet selvittämään asioita itselleen, vai kuinka on?

EU-intoilijat ovat ihastuneita ajatuksesta, kuinka suuren panoksen he tulevat antamaan tulevaisuuden EU:n kehittämiseen. He ovat valmiit vaihtamaan itsemääräämisoikeuden myötävaikuttamisoikeuteen. Mutta mitä me teemme kahden prosentin vaikutusoikeudella? Eikö ole vähän huono vaihtokauppa antaa pois 98 % oman maamme itsehallinnosta ja saada vastikkeeksi kahden prosentin oikeus sekaantua muiden maiden asioihin? Sitä paitsi sellainenkin määräysvalta on täysin kuvitteellinen. EU-valtiota ei nimittäin johda kansan valitsema elin. Brysselin virkamiehistö voi vapaasti toteuttaa suurvaltaunelmiaan.

Euroopan unionista on suunniteltu 35 Euroopan ja Välimeren ympäristön valtion yhtymää. Siinä yhty-

mässä nykypäivän itsenäiset valtiot tulevat olemaan maakuntia tai osavaltioita, joilla ei ole lainsäädäntövaltaa, oikeuslaitosta, rahajärjestelmää, itsenäistä talouspolitiikkaa, ei valtaa päättää valtionbudjetistaan, ei omaa ulkopolitiikkaa, ja joiden puolustusvoimat on korvattu länsivaltojen kommandoilla. Voisiko enää riistää mitään muuta sellaista, mikä viittaa vapaaseen ja itsenäiseen maahan?

EU-jäsenyys tekee meistä torppareita omassa maassamme. Se merkitsee Norjalle loppua itsenäisenä kansakuntana.

Niinpä liittyminen unioniin on myös ristiriidassa Norjan lain kanssa. Valtiotieteen tohtori Johannes Andenœs sanoo tulkinnassaan perustuslain pykälästä 112, ettei Norja koskaan voi mennä uuteen poliittiseen liittoon. Hän mainitsee esimerkkejä seikoista, joita suurkäräjillä ei ole lupa toteuttaa:

"Oletamme, että suurkäräjät päättäisi panna itsensä viralta ja luoda johtajavaltaisen valtion samaan malliin kuin minkä tosiasiallisesti tekivät Saksan valtiopäivät vuonna 1933. Tai että perustuslaillisen konfliktin jälkeen lopetettaisiin monarkia ja luotaisiin tasavalta. Tai että samaan tapaan päätettäisiin Norjan liittämisestä isompaan valtioon ristiriidassa sen perustuslain periaatteen kanssa, jonka mukaan Norja on oleva vapaa ja itsenäinen. Sellaiset säädökset merkitsisivät loukkausta hallitusmuotoamme vastaan."

Kaikilla Pohjoismailla on samankaltainen perustuslain suoja kansalliselle vapaudelle ja itsenäisyydelle.

EU ja perustuslait

Suhde perustuslakiin ja valtiosääntöön on EU-jäse-

nyyden kannalta ongelmallinen kaikille uuteen Eurooppaan liittyville maille.

Maan valtiosääntöinen järjestelmä saa ilmauksensa perustuslaeissa, ja valtiosääntö on luonteeltaan periaatteessa kansalliskokousta ylempi. Perustuslakien periaatteet ovat muuttumattomat. Perustuslaki on pohjana kaikelle muulle lainsäädäntötyölle. Suurkäräjät tai valtiopäivät eivät voi säätää lakia, joka olisi ristiriidassa sen kanssa.

On pantava merkille, että perustuslakien henki ja periaatteet ovat muuttumattomat. Yksittäisiä säädöksiä voidaan muutella, mikäli tarvetta esiintyy. Itse Norjan perustuslaki antaa ohjeet, kuinka tässä menetellään, ja se suojaa itsensä sellaisilta muutoksilta, jotka pohjautuisivat tilapäiseen valtiopäivien enemmistöön tai ohimenevään yleisen mielipiteen ailahdukseen. Varmistus on kaksinkertainen. Ensinnäkään perustuslakiin ei saada muutosta ennen kuin vasta sen jälkeen, kun muutosehdotuksen tapahduttua on pidetty vaalit. On siis huolehdittu siitä, että itse kansa – varsinaisena lainsäätäjänä – saa tilaisuuden ja aikaa arvioida sitä ja käydä julkista keskustelua. Toiseksi perustuslaissa on takeet sille, ettei sitä voida muuttaa kansaa repivästi. Niinpä muutokseen vaaditaan suurkäräjillä kahden kolmasosan enemmistö ja järjestettävien vaalien jälkeen otaksuttavasti myös kansasta samanlainen enemmistö.

Vain yksittäisten säädösten muotoilu on sallittua. Edes yksimieliset suurkäräjät eivät voi muuttaa sellaista, mitä kutsutaan "perustuslain periaatteeksi" tai "perustuslain hengeksi" Tämä ei merkitse vain sitä, että perustuslait sulkevat pois enemmistödiktatuurin mahdollisuuden, vaan myös sitä, että se varmistaa

tiettyjen demokraattisten oikeuksien muuttamattomuuden ja pysyvyyden. Eivät edes yksimieliset suurkäräjät saata kumota ilmaisun- tai painovapautta, sillä silloin toimittaisiin vastoin "perustuslain henkeä" Eikä Norjan suurkäräjillä ole oikeutta kumota demokratiaa ja saattaa voimaan diktatuuria.

Perustuslaissa on siis osia, joita ei valtiopäivien enemmistö enempää kuin kansanäänestys voi muuttaa. Jos esimerkiksi demokratiamme kumottaisiin, se merkitsisi samalla koko lainsäädännön ja valtio-olemuksen luhistumista. Näin voisi tapahtua ainoastaan kaappauksen tai vallankumouksen avulla – verisen tai verettömän. Sama koskee perustuslain "periaatteita".

Kaikkein suurimmassa määrin muuttamattomia ovat kaksi Norjan perustuslain peruspykälää, nimittäin pykälät 1 ja 49. Ensimmäinen on tavallaan ulospäin suunnattu. Se kuuluttaa, että "Norjan kuningaskunta on vapaa, itsenäinen, jakamaton ja riippumaton valtio". Pykälä 49 suuntautuu sisäpolitiikkaan ja lainvoimaistaa kansanvallan. Kansa itse on viime kädessä lainlaatija. Suurkäräjillä on vain kansan valitsemia edustajia.

Juuri nämä peruspykälät ovat nyt ristiriidassa EU:öön liittymisen kanssa. Ensiksikin sopiiko siihen pykälä 1, jonka mukaan Norja on itsenäinen ja riippumaton maa? Toiseksi mikäli sellainen suvereenisuudesta luopuminen, mistä on ollut puhetta, ylipäänsä on laillista, kuinka kansa käsittelisi asian? Suurkäräjien vai kansanäänestyksen välityksellä?

Perustuslaki antaa itsessään vastauksen näihin kysymyksiin. Vastaus on yksinkertainen. Pienehköt muutokset voidaan tehdä suurkäräjillä kahden kol-

masosan enemmistöllä, kunhan kansa on vaalien avulla päässyt lausumaan mielipiteensä niistä. Mutta perustuslakien periaatteisiin ja henkeen kajoavia muutoksia ei voida lainkaan tehdä. Ei ole mitään laillista keinoa tehdä sellaisia muutoksia.

Poliittinen kiista perustuslaeista

On selvää, että kansanäänestyksellä on demokratiassa tärkeä tehtävä. Erityisesti tämä korostuu, mikäli puolueet ovat samalla puolen tai eivät osaa valita kantaansa. Jos valitsijat eivät saa ääntänsä kuuluville valtiopäivävaaleissa, on löydettävä muita mahdollisuuksia. Kansanäänestys voi silloin olla käyttökelpoinen väline. Mutta sekään ei saa murtaa perustuslain periaatetta määräenemmistöstä. Ei ole myöskään ilman muuta selvää, että kansanäänestys olisi sitova. Siitä voisi nimittäin tulla myös helppo tie enemmistön yksinvaltaan.

Neuvoa-antavassa kansanäänestyksessä asian luonteeseen kuuluu, ettei ääniä vain lasketa yhteen vaan myös punnitaan. Monia asianhaaroja on otettava huomioon, niin kuin äänestykseen osallistuneet, miten iso enemmistö on, maantieteellinen ja ammatillinen jakauma jne. Kansa on antanut neuvon mutta ei sanele ratkaisua. Jos äänet jakautuvat kutakuinkin tasan, sitä on vaikea tulkita muuten kuin siten, että pitää varoa hajottamasta kansakuntaa.

Perusteellisimmin näihin ongelmiin näyttää syventyneen Thomas Wyller, Oslon yliopiston valtiotieteen professori. Hän sanoo, että asia tulee todellisuudessa koskemaan erityistä vaatimusta, joka pitää asettaa

mahdollisen kyllä-enemmistön yhteyteen. "Hyvin harvat ovat sitä mieltä, että suurkäräjät voivat sanoa 'jaa', jos kansa sanoo 'ei'."

Wyllerin mielestä on kevytmielinen ajatus, että EU-kysymys voitaisiin ratkaista kansanäänestyksellä. Päinvastoin voi osoittautua, että kansan äänen tulkinta saattaa kärjistää ongelman. Ratkaisevaa yhteiskuntamme tulevaisuudelle on, että häviäjät – kumpia sitten lienevätkin – hyväksyvät tappionsa. Näin voi tapahtua vain, jos painostusta ei ole esiintynyt missään päätöksentekovaiheessa. Kaikenlainen manipulointi aiheuttaa kansassa katkeruutta. Näin kirjoittaa mainittu valtiotieteilijä:

"Mitä tarvitaan, jotta suurkäräjät voivat laillisesti muuttaa kansan kieltävän äänestystuloksen vuodelta 1972? Kysymykseen ei löydy juridisesti oikeaa vastausta. Se pitää ratkaista poliittisesti. On syytä varmistautua muutamasta seikasta, jotka voivat saada merkitystä. Yksinkertaisinta on antaa enemmistön ratkaista asia riippumatta sen suuruudesta. Tällaista formalismia vastaan voidaan nostattaa joukko vastaväitteitä. Tärkeimmät niistä pohjautuvat määräenemmistövaatimuksiin. Se merkitsee 60, 70, jopa 75 prosenttia yhtäläisesti suurkäräjien määräenemmistön kanssa. Syyt ovat asian kauaskantoisuudessa. Kysymys on perusarvoista, ei pelkistä tullilausekkeista. Vastaväitteitä on vaikea torjua varsinkin tilanteessa 50/50."

Mainittuaan muutamia problemaattisia tilanteita professorimme kysyy: "Onko mahdollista estellä sitä, joka tahtoo mennä numeroiden taakse ja olla luottamatta pelkkään matematiikkaan tulosten punnitsemisessa?"

Osa kyllä-puolen poliitikoista on vahvasti sitä mieltä, että suurkäräjäedustajien on sitouduttava äänestämään vaikka vastoin omaa ja valitsijainsa vakaumusta, jos kansanäänestys osoittaisi niukkaakin jaa-enemmistöä. Mutta eivät vain juristit vaan myös koko joukko poliitikkoja on eri mieltä. Vieläpä jaa-liikkeen johtaja vuodelta 1972, valtioneuvos Reidar Carlsen, sanoi äänestyksen jälkeen: "Sanoin myös ennen kansanäänestystä, että 51 prosentin kannatus olisi liian pieni. On saavutettava 60 prosenttia ja kannatuksen on jakauduttava jotenkin tasaisesti yli maan, jotta meistä voisi tulla jäseniä."

Oikeustieteen tohtori ja professori Frede Castberg, joka julkaisi muistion asiasta, oli samaa mieltä ja korosti, että olisi kohtuullista vaatia "kansanäänestyksessä massiivinen osanotto sekä vahva enemmistö jäsenyyden kannalle". Hän suhtautui myös kokonaan torjuvasti ajatukseen, että suurkäräjät olisivat velvolliset seuraamaan epätyydyttävän enemmistön "neuvoa", minkä hän katsoi olevan ristiriidassa perustuslain pykälän 93 kanssa.

Oikeusministeri Hans Haugland asennoitui samalla tavoin, kun hän 1972 sanoi, että voisi taipua jäsenyyttä kannattamaan vain kvalifioidun enemmistön edessä. Hän tarkoitti "lähes kahden kolmasosan" enemmistöä.

Jo 1971 Norjassa asetettiin työryhmä valmistelemaan asiaa ja tulevaa kansanäänestystä jäseninään valtiotieteen asiantuntijoita sekä tunnettuja poliitikkoja, kuten Einar Förde, Bergfrid Fjose ja Gunnar Garbo. Komitea päätti, ettei se sanoutuisi irti vähemmistön oikeudesta estää jäsenyyttä, mikä oikeus on taattu perustuslaissa. Tähdennettiin, että suurkäräjä-

edustajilla ei olisi sen enempää velvollisuutta kuin oikeuttakaan antaa kansanäänestyksen vähäisen enemmistön sanella omaa käytöstään.

Kuten havaitsemme, ovat sekä keskustapuolue että sosialistinen venstre hyvässä seurassa, kun ne eivät etukäteen halua sitoutua mahdolliseen niukkaan kyllä-enemmistöön. On puhdasta opportunismia, kun kyllä-puolen poliitikot ja toimittajat syyttävät heitä demokraattisten pelisääntöjen rajoittamisesta. Keskustapuolueen johtaja Anne Enger Lahnstein pitää kohtuullisena vaatia 60 prosentin jäsenyyskannatusta annetuista äänistä, jotta hän tuntisi äänestystuloksen sitovan itseään. Valtiopäivämies Hallvar Bakke työväenpuolueesta vaatii asianmukaista enemmistöä kansanäänestyksessä, koska perustuslaki vaatii sitä suurkäräjiltä.

Sellainen näkökohta saattaa vaikuttaa oikealta, mutta yhtä hyvin se on *perusteiltaan väärä*. Kysymys ei nimittäin ole perustuslain yksittäisen määräyksen muodosta, jota suurkäräjillä olisi oikeus muuttaa. Asia koskee useita niistä muuttamattomista perustuslain periaatteista, joita perustuslaki kieltää suurkäräjiä sormeilemasta. Kysymys on koko järjestelmän perusteista. Perustuslain ensimmäinen pykälähän vakuuttaa, että Norja on "vapaa, itsenäinen, jakamaton ja riippumaton valtio". Ja pykälä 49 myöntää lainsäädäntövallan Norjan kansalle, joka edelleen luovuttaa sen valtiopäivien edustajille. Kuitenkin jo ETA-sopimuksen myötä suurkäräjät on alkanut luovuttaa sitä Brysselin virkamiehille. Mikä kumman oikeus suurkäräjien enemmistöllä on luovuttaa Norjan kansan perustuslain vahvistamaa lainsääsäntövaltaa vierasmaalaiselle komissiolle?

Kuinka joku voi kutsua semmoista suvereenisuudesta luopumista "vain yksittäisten säädösten tarkistukseksi, mikä ei muuta perustuslain henkeä", on täysin käsittämätöntä. Kyseessä on perustuslain perusperiaatteiden ilmaisemasta asiasta. Tässä ollaan tekemisissä itse valtiosäännön käsitteen kanssa. Jos ei kyseinen seikka ole ristiriidassa perusperiaatteiden kanssa, *mitkä ylipäänsä ovat niitä perustuslain periaatteita, joista ei voitaisi luopua?*

EU-lainsäädäntö

Kuten olemme havainneet, Norja luopuu oikeudestaan säätää uusia lakeja, mikä oikeus pohjautuu perustuslakeihin ja omaan oikeuskäytäntöömme. Vastineeksi kurkustamme syötetään tuhansittain uusia, EU:n säätämiä ja lainvoimaisia määräyksiä. Näin käy jo täyttä vauhtia ETA-sopimuksen turvin. Kuinka monta määräystä ja direktiiviä olemme jo saaneet, tuskin kukaan tietää. On julkaistu noin 1 400 uutta lakia ja suunnilleen 14 000 sivua lakitekstiä. Asianajajayhdistyksen puheenjohtajan laskelmien mukaan kyse on 60 000 sivusta oikeudellista aineistoa.

Koska EU-direktiivit menevät kansallisen lainsäädännön yli oikeuskäytännössä, jopa perustuslakien yli, edellinen merkitsee, että suunnilleen 100 lakia on muutettava. Se on historiamme suurin lainmuutos. Lait, joita on aikoinaan valmisteltu perusteellisesti keskusteluin ja asiantuntijoita kuulemalla, muuttuvat yhdessä hujauksessa. Keskustapuolueen parlamenttiryhmän johtaja Johan J. Jakobsen sanoo, että tässä mennään "yli kivien ja kantojen". EU-asiantun-

tija Fridtjof Frank Gundersen kutsuu sitä "hysteeriseksi aikatauluksi" Professori Eivind Smith sanoo, että kyseessä on "demokraattinen probleemi". Oikeustieteen professori Torstein Eckhoff katsoo menettelytapojen olleen "täydellisen vastuuttomia".

Mutta työväenpuolueen Gunnar Skaugilla on lohdutuksen sana levottomille. "Tämä kaikki tulee eteen valmiissa sopimuksessa. Tehtävämme on sanoa 'kyllä' tai 'ei'." Hänen mielestään suurkäräjät ei voi esittää muutoksia yksityiskohtiin.

Onpa erikoinen lausunto. Suurkäräjät ei siis voi edes ehdottaa muutoksia saati tehdä jotain. On siis joutavaa leikkiä lainsäätäjää. Lainsäädäntöelimemme on jo alistettu kumileimasimeksi. Suurkäräjät saavat harjoitella rooliaan europarlamentissa. Kansan valitsemat edustajat eivät siellä ehdottele mitään. He voivat vain käydä debattia.

Tärkeitä ja koko kansaa koskettavia lakeja on silti tulossa, ja ne lyövät pinnallisella tavalla laudalta kansalliskokouksemme, joka on ollut kunnioitettu lainsäätäjä. Näistä voitaisiin mainita vanhuuseläketurva, työntekijälait, osakelait, päivähoitolait, opettajainkoulutuslait, rikoslait jne. Tämä on vasta alkua. Kun EU laajentaa lakikokoelmaansa, täytyy Norjan suurkäräjien tehdä nöyryyttäviä kanossanmatkoja ja sopeuttaa omat lakinsa EU:n vastaaviin. Jo nyt on nähtävissä, että muutokset ovat osin hyvinkin radikaaleja.

Vielä sietämättömämmäksi tekee kaiken se, että tämä koskee jokaista meistä, jotka olemme näihin asti asuneet vapaan maan vapaina kansalaisina. Nyt meitä hallitaan Brysselistä. EU-lait eivät koske vain maita ja valtoja vaan myös jäsenmaiden kansalaisia. Brysselin EU-komission julkaisemassa tiedotteessa

"Euroopan yhteisö ja sen oikeusjärjestelmä" mainitaan "riippumaton oikeussysteemi, jonka alaisina ovat niin jäsenmaat kuin niiden kansalaisetkin" ETA-sopimuksella meidät on jo alistettu EU:n lainkäytön alaisiksi ja meiltä on poistunut se oikeusturva, jota olemme Norjan kansalaisina nauttineet.

On tärkeä demokraattinen periaate, että sekä lakiasäätävä että tuomiovalta on kansan omissa käsissä. Meidän pitäisi itse voida säätää ne lait joiden mukaan meitä hallitaan, ja oikeuskäytäntömme vaatimuksen mukaan meitä voivat tuomita vain kaltaisemme. Nyt tämä järjestelmä murtuu. Suurkäräjien edustajamme ovat laajalti ylittäneet toimivaltuutensa. Olemme valinneet heidät lainsäätäjiksemme, emme luovuttamaan meitä vieraan, epädemokraattisen oikeuskäytännön armoille.

Muutamat niistä laeista, joita olemme saamassa EU-maana, ovat hyvin arveluttavia. Joissain muissa maissa oikeuslaitoksen rapautuminen on paljon pitemmällä kuin meillä. Geeniteknologia patentteineen ja ihmisen perimäaineksen käsittelyineen on todellisuutta. Aborttipillerit ovat olleet käytössä jo kauan. Seuraavaksi tulevat kuolemanpillerit. Joissain EU-maissa aktiivinen kuolinapu on jo käytössä. Hollannissa tuhansia vanhoja ja sairaita murhataan joka vuosi. EU-maana meidän on pakko noudattaa lakeja, jotka ovat paljon pakanallisempia kuin mitkään niistä mitä meillä jo on.

ETA ja ylimenokauden määräykset

Yksi EU-prosessin kiistellyimpiä askelia on ollut

ETA:n (Eta, Euroopan talousalue) perustaminen. Kysymyksessä on sopimus EU:n ja EFTA-maiden kanssa, ja sen mukana lyhyesti sanoen noin kaksi kolmasosaa EU-sopimuksista saatetaan voimaan ilman että osanottajamaista tulee EU:n jäseniä.

ETA-sopimus käsittää EU-suunnitelman tärkeimmän sisällön ja on jotain vallan muuta kuin aikaisemmat vapaakauppasopimukset. Se varmistaa ns. neljä vapautta, nimittäin vapaan pääomien, tavaroiden, palvelusten ja henkilöiden liikkumisen. EU-lait tulevat voimaan 1 400 säädöksineen, ja EU-tuomioistuin tulee olemaan korkein oikeusaste, vaikka pystytettäisiinkin myös erityinen ETA-tribunaali. Kaikki Norjan kolme valtiomahtia – suurkäräjät, hallitus ja korkein oikeus – alistetaan EU:lle, kun ETA-sopimus astuu voimaan.*

Sosiaalitalouden professori Steinar Ström on sitä mieltä, että taloudellisella alueella "ETA:n ja EU:n ero on enemmänkin muodollinen kuin todellinen". Tärkein ero ETA-sopimuksen ja EU:iin liittymisen välillä on se, että ETA-sopimus voidaan sanoa irti. Tähän on tosin heti lisättävä, että kun jokin maa on kerran joutunut EU:n systeemeihin, niistä on hyvin vaikea irtautua.

Tausta ETA:n pystyttämiselle voi vaikuttaa hieman hämärältä. Tiedämme sen, että EU-komission puheenjohtaja Jacques Delors halusi poistaa EFTA-mailta näiden vapaakauppasopimuksen, joka esti tulliunionia hyödyntämästä protektionistisia tavoitteitaan. Äkkiä hän vaati, että EFTA-maiden olisi liitytä-

*) Sopimus Euroopan talousalueesta tuli voimaan tammikuun 1. päivänä 1994, ja EFTA-maana myös Suomi liittyi sen piiriin. (Suom. huom.)

vä ylikansalliseen elimeen ja hyväksyä EU-oikeus, samalla kun neljä vapautta toteutettaisiin alueella.

Siinä tilanteessa rouva Brundtland työsti Delorsin kanssa yhdessä ETA-sopimuksen hahmotelman. Verdens Gangin toimittaja kutsuu luonnosta valtiovarainministerin "neronleimaukseksi" EU:n vastustajien taholla vallitsi se yksimielinen käsitys, että kysymyksessä oli taktinen peli, jotta Norja saataisiin sisälle EU:iin "takatietä ja silmät sidottuina". Ruvettiin puhumaan kaappauksesta ja poliittisesta petoksesta. Innokas vastustaja Johan I. Holm kirjoitti: "ETA:n tarkoitus ei ollut luoda jäsenyydelle vaihtoehto vaan päinvastoin valmistaa tietä ongelmattomalle tulolle Brysselin huostaan." Joku toinen on sanonut, että se "on varmastikin ainut tapa, jolla EU saa EFTA-maat haltuunsa"

Myös jos ETA edustaisi mahdollista vaihtoehtoa EU-jäsenyydelle, voidaan epäillä, uskovatko aloitteentekijät siihen. Kaksi tanskalaista Brysselin-kirjeenvaihtajaa saattoi kertoa, että rouva Brundtland jo toukokuussa 1991 avoimesti myönsi lehdistötilaisuudessa Brysselissä ETA:n olevan aidon jäsenyyden odotushuone. Noiden kahden journalistin mukaan EFTA-maat kilpailevat teeskentelemisessä ETA:sta puhuttaessa.

Per Vassbotn kirjoittaa Verdens Gangissa, että aikoinaan oli yleistä kuulla korkealta hallitustasolta ETA:n olevan jäsenyyttä valmisteleva aloite. Myöhemmin asiaa piti hieman naamioida. Mutta kaikki oli paljastunut jo niin selvästi, että Anne Enger Lahnstein sanoi: "Hyvä että paljastui se salakuljetus, johon ETA oli matkalla"

Tuskin mikään mitä on tapahtunut EU-debatissa on

herättänyt suurempaa katkeruutta kuin se tapa, jolla kyllä-puolueet ajoivat asiaansa suurkäräjillä. Poliitikkojen enemmistö hylkäsi ajatuksen tutkia äänestäjien mielipide kansanäänestyksellä ja edelleen torjui ETA:n ja perustuslain välisten suhteiden juridisen tutkinnan. ETA-sopimus ajettiin läpi suurkäräjillä, kun tiedettiin, että siellä oli asialla enemmistö takanaan. Kaikki eivät suinkaan olleet niin rehellisiä kuin se naispoliitikko, joka avoimesti kehotti: "Äänestä tänään 'jaa' – nyt meillä on enemmistö. Mitä on syksyllä, sitä emme tiedä!"

EU:n ja ETA:n välillä on ollut paljon puhetta ns. erikoissopimuksesta, joka oli tarkoitus saavuttaa. Mutta siitä ei näyttänyt tulevan mitään. Saatiin aikaan vain ylimenokauden ohjeita. Rooman sopimuksen mukaan kaikilla EU:n kansalaisilla on yhtäläiset oikeudet. Useat EU-maat vaativatkin, että kaikki merialueet maan rajojen ulkopuolella, jotka kuuluvat EU:lle, olisivat avoimia heidän kalastajilleen. Seitsemänkymmentäluvun neuvotteluissa sovittiin, että rannikkovaltojen kalastajilla on yksinoikeus kalastukseen 12 mailin rajan sisäpuolella. Sopimus olisi voimassa 20 vuotta. Entä sitten?

Tämän vanhan maailman tiimalasista on hiekka loppumassa, mutta emme tiedä sen päivää emmekä hetkeä. Ehkä meidän olisi kuunneltava Ottar Bronxia: "EU:ssa Norjan tulee olemaan yhtä vaikeata kuin kehitysmaiden tahollaan ehkäistä sitä, etteivät ulkomaiset pääomapiirit ottaisi haltuunsa voimavarojamme. ETA-sopimus ei koskekaan sitä, kuinka paljon kalaa meiltä viedään tai kuinka paljon säilykkeitä voimme myydä EU:n markkinoille. Kysymyksessä on, voimmeko määrätä omista elinehdoistamme."

Luku 10

EU ja Pohjolan taloudellinen asema

Pääasialliset argumentit EU:iin liittymiselle ovat olleet taloudellista laatua. Joka tapauksessa esitetään enimmäkseen taloudellisia näkökohtia. Tämä painotus jättää varjoon tärkeitä tekijöitä. Eikö kansallisen vapauden ja itsenäisyyden vuoksi sentään kannattaisi sietää joitain taloudellisia menetyksiäkin?

Koskapa talous näyttää kuitenkin monen mielestä tärkeimmältä, luokaamme siihen katsaus. Onko siis varmaa, että voitamme niin paljon menemällä mukaan EU:iin? Odottaako meitä siellä pelkkä hyvinvointi ja vakaus? Ja pois jäämälläkö vedämme päällemme pelkkää kurjuutta? Onko tilanne niin dramaattinen ja jyrkkä kuin jotkut esittävät, että siis Pohjoismaat eivät tule enää toimeen antautumatta Brysselin syliin? Olemmeko niin huonossa jamassa? Ja onko maailmanhistoriassa esimerkkiä siitä, että vasallivaltio saa paremmat ehdot kuin vapaa maa?

Taloudellisessa suhteessa puhumme rahasta. Muttei vain rahasta. Kysymys on myös ruuasta. *Adgerposten* kirjoittaa pääkirjoituksessaan: "On maalle hen-

genvaarallista asettaa raha ruuan edelle." Kyse on ympäristöstä, raikkaasta ilmasta ja puhtaasta vedestä, asuinpaikasta, omasta maasta. Talouteen kuuluu kovin paljon.

Teollisuus ja kauppa

Ennen kaikkea teollisuutta ajatellen on kaikkein välttämättömintä mennä EU:iin ja ottaa osansa sisämarkkinoista, saamme kuulla. Saamme siten satojen miljoonien ostajien markkinat ja onnemme on taattu.

Liiketoiminnalla on ongelmansa. Ainakin Norjassa etusijalla on se, että olemme menettäneet nuo markkinat korkeiden hintojemme vuoksi. Toinen ongelma on, että silloin noilla supermarkkinoilla on vapaa pääsy meidän pienille kotoisille markkinoillemme. Ne tulevat erikoishintoineen, jotka ovat 30 – 40 % alhaisemmat kuin ne, mihin me kykenemme. Siitä tulee ongelmia. Työttömyys kasvaa.

Sitä paitsi EU-jäsenyys ei merkitse vain markkinoiden laajenemista, se merkitsee myös rajoituksia. Niillä alueilla, joilla vielä olemme kilpailukykyisiä – ja joita onneksi on – voimme nyt käydä kauppaa koko maailman kanssa. Toista on, jos kuulumme valtioyhtymään, joka käy kauppasotaa muita taloudellisia supervaltoja vastaan. Tietysti meillä on pääsy EU:n sisämarkkinoille, mutta ne markkinat on suojattu tullimuurein muulta maailmalta. Monikansalliset konsernit pystyvät murtautumaan noiden muurien läpi, mutta miten käy meidän pienten yritystemme?

Nytkään muuten ei ole mahdotonta myydä tavaroita EU-maihin, vaikka olemme yhteisön ulkopuo-

lella. Kysymyksenalaista on, työskentelemmekö liiaksi sillä suunnalla. Maat ovat suurimpia kauppakumppaneitamme, ja on mahdollista, että liian yksipuolisesti keskitymme niihin. Jos olemme kilpailukykyisiä, meiltä ostetaan kyselemättä jäsenyyspapereita. Muutoinhan he olisivat tyhmiä, ostammehan me niiltä enemmän kuin ne meiltä. Kun EU-intoilijat esittävät, että joudumme saartoon, jos emme liity jäseneksi, he luultavasti luulevat liiankin pahoja noista ystävistään. Varjelkoon meitä saamastakaan senkaltaisia ystäviä...

Mitä tulee sopimukseen maailman merenkulusta, mikä on Norjalle hyvin tärkeä, niin EU:n lipun alla tulee purjehtimaan hyvin harvoja varustajia. Myös meidän laivammehan ovat ulosliputtaneet suojaisiin veroparatiiseihin.

Öljyntuotanto on Norjan erityinen huolenaihe. EU:n sisällä öljyvaramme muodostavat suuremman ongelman kuin että olisimme ulkopuolella. Nyt ammennamme niistä jatkuvasti varoja valtion kassaan. Nyt suosimamme öljy-yhtiöt ovat kotimaisia, samoin päätämme itse alihankkijoistamme. ETA:ssa ja EU:ssa kaikki on toisin. EU on jo työstänyt öljydirektiivinsä, ja "eurooppalaisen talon" herra tietää, missä kaappi seisoo.

EU pitää tärkeänä, että kaikilla on vapaa pääsy öljyteollisuuteen. Tiesivätköhän ne, jotka äänestivät suurkäräjillä ETA-sopimuksen puolesta, että tällä tavoin he antoivat pois suuria osia Norjan kansallisomaisuudesta?

Turismi

Turismi on uusi elinkeino, mutta bisnes on suurta ja osalle maista pääelinkeinona. Sveitsin ohella Norja lienee niitä Euroopan maita, jotka voisivat lisätä osuuttaan turismista. Tuskin monellakaan maalla on niin kaunis ja vaihteleva luonto. Vain hintataso haittaa elinkeinon kasvua, mutta on oltava mahdollista sen painaminen lähelle yleiseurooppalaista tasoa. Se voisi tapahtua ilman EU:n apuakin.

Turistiliikenne pitäisi hoitaa omilla resursseillamme. Sillä olisi suuri merkitys harvaan asuttujen alueiden väestön säilymiselle ja työllisyydelle. Ei ole varmaa, että ulkomaisilla hotelliketjuilla olisi tällaisia päämääriä. Eivätkä kaikki massaturismin muodot ole kovin toivottavia.

Tässä yhteydessä voidaan sanoa vain, että EU-jäsenyys ei ole mitenkään tarpeellinen.

Nimenomaan Pohjoismailla on – sellaisina kuin ne nyt ovat – jotain tarjottavaa tässä suhteessa. On raikasta ilmaa, puhdasta vettä, koskematonta luontoa, kunhan vain saisimme ne säilymään.

Juuri tämän vuoksi onkin hälyttävää, kun tietyt vahvat voimat EU:n sisällä haluavat tehdä Norjasta ja Pohjolasta Euroopan roskatynnyrin. Kuulostaako yliampuvalta? Tähän voidaan todeta vain, että eräissä tapauksissa Euroopan tuomioistuin on evännyt maalta mahdollisuuden olla vastaanottamatta jätettä. Alankomaalaisen jätteenkuljettajan valituksen jälkeen EU-komissio haastoi Belgian oikeuteen, koska Vallonia oli päättänyt kieltää jätteen tuonnin alueelleen. Oikeus kumosi kiellon, ja Belgian oli pakko hyväksyä ongelmajätteen tuonti mailleen. Ei nimittäin

ollut lupa kohdella eri tavoin kotimaista ja ulkomaista teollisuutta.

Pahinta on ydinjäte. On suunnitelmia käyttää Pohjois-Ruotsia Euroopan ydinvoimalaitosten hengenvaarallisen jätteen varastointiin. (Hans Strandberg *Dagens Nyheter*issä 25. syyskuuta 1991.) Ruotsin ympäristöministeri on yrittänyt rauhoittaa yleistä mielipidettä, mutta EU-direktiivit asiasta puhuvat omaa kieltään.

Norjankin ympäristöministeri riensi hätään. "Täällä ei koskaan voisi tapahtua sellaista!" Byrokraateissa ei herätä levottomuutta se, mikä huolestuttaa kaikkein eniten meitä muita, nimittäin että EU tulee olemaan se joka määrää. EU:n sisällä jäte on yksi tavara, ja siellä vallitsee tavaroiden vapaan kulun periaate.

EU:n sisällä jätevuori kasvaa 65 tonnilla sekunnissa. Kaatopaikat ovat räjähtämäisillään. Jätteestä olisi päästävä eroon, joten katseet kohdistetaan Pohjois-Ruotsiin ja Norjaan. Me emme kyllä ole suunnitelleet asuvamme sellaisessa ympäristössä. Eikä turistejakaan juuri näy haisevien jätevuorten lähettyvillä.

Kalastus

Ikimuistoisista ajoista metsästys ja kalastus on kuulunut Norjan kansan elinkeinoihin. Elämme yhtä paljon merestä kuin maasta. Meri on ollut rannikon ihmisen pelto, josta on korjattu satoa aivan samalla tavoin kuin sisämaan peltotilkkusesta. Nyt tämä meripelto on vaarassa joutua meiltä pois.

Kalastus on Norjan kolmanneksi tärkein elinkeino. EU-prinsiipit vaativat aivan yksiselitteisesti – Roo-

man sopimuksen vapaan meren periaatteen mukaisesti – kaikille jäsenmaille pääsyn Norjan kalastusalueille. Nyt vielä sallitaan poikkeuksia Rooman periaatteista, mutta ne loppuvat vuoteen 2002 mennessä. Rooman sopimus on EU:n perustuslaki, eikä siitä anneta perään.

Mikäli sopimuksen määräykset pannaan täytäntöön, se merkitsee iskua kansantaloudellemme, tukahduttaa tuhansien kalastajien elinkeinon sekä autioittaa Norjan rannikkoseutuja. Tähän saakka on ollut mahdotonta saavuttaa ns. pysyvä poikkeus Rooman sopimuksesta. Voimme toivoa vain sitä, että ylimenokauden määräykset siirtävät tuhoa tuonnemmaksi. Sen jälkeen tuhannet eurooppalaiset kalastusalukset kansoittavat Norjan merialueet.

Asia on niin yksinkertainen ja samalla dramaattinen. Mutta odotusaikana keskustellaan lukuisista pikkukysymyksistä ja "tilapäisistä" säännöksistä. Vaikka ne vain verhoavat näkyvistä sen suuren pääkysymyksen, toteutuuko Rooman sopimus vai ei, on niissäkin paljon tärkeää asiaa. Meidän on vain pidettävä mielessä, että jos Rooman sopimus toteutuu kohdallamme, sekä nuo ongelmat että niiden ratkaisut ovat merkityksettömiä. Eihän meillä sen jälkeen ole sen kummempia oikeuksia omiin vesiimme kuin millä tahansa muulla EU:n jäsenmaalla.

EU:n vetämä kalastuspolitiikka on avainasemassa. Laajoilla merialueillahan harjoitetaan katastrofaalista ryöstökalastusta, joka itse asiassa on tyhjentämässä meret kaloista. Tämä on ongelmana esimerkiksi Pohjanmerellä ja jo tapahtunut New Foundlandin matalikolla. Kanadalaiset kalastajat varoittavatkin: "EU-jäsenyyden myötä teille käy samalla lailla kuin meil-

le kävi!" Nyt viimein EU-viranomaiset ovat kiinnittämässä huomiota ongelmaan, ja toivoa sopii, että asialle tehdään jotain.

Tämä suunnaton ongelma on jo kohdannut Norjan rannikkoväestöä. Norjan viranomaiset ovat vuosikausia omistautuneet heidän elinkeinonsa romuttavalle EU-jäsenyydelle. Ja sen mukana tulevat modernit troolarit puhdistavat vesiä kaloista. Samanaikaisesti viranomaiset kieltävät vuonokalastuksen, joka on ollut vuosituhantinen nautintaoikeus. Tässä on menty niin pitkälle, että on tullut rangaistavaksi kalastaa muutamia kiloja kalaa oman perheen ja naapurin iloksi. Kalastajat joutuvat katselemaan maista, kuinka ulkomaalaiset mellastavat merellä vapaasti. Vaikka vuonot kiehuvat kalaa, niihin ei ole lupa kajota.

Tämän järjettömän ja sydämettömän menettelyn tarkoitus on juuria pois kokonainen elinkeino, rannikkokalastus. Kalatutkija Per Solemdal kirjoittaa: "Mottona sanonta 'rannikkolaivasto on liian iso' on saatettu voimaan säädöksiä, joilla painostetaan kalastajia luopumaan elinkeinostaan." Kalastuksen mukana jää historiaan tuhansittain pieniä maatilkkuja pitkin rannikkoa, koska niiden viljely ei yksin kannata.

Jo nyt 80 % kalavaroista on kiintiöity, muttei sekään pysty pelastamaan norjalaisia kalastajia. Professori Otto Brox on tuonut julkisuuteen kalastushallituksen suunnitelmat tarjota myyntiin kalakiintiöitä. Ulkomaisten jättikonsernien on helppo ostaa niitä. Ensi kädessähän noita kiintiöitä pitäisi tarjota norjalaisille kalastajille, mutta EU:n puitteissa se on mahdotonta. Englantilaisen tuomioistuimen päätös kauhistuttaa

kalastajia. Espanjalainen kalastaja sai oikeuden kalastaa Englannin kiintiöillä, kun oli ostanut englantilaisen aluksen.

EU-oikeudella tuhansittain ulkomaalaisia virtaa rannikollemme vapaasti ostamaan kalastusaluksia kiintiöineen. Ei ole esteitä myöskään sille, että ulkomaiset konsernit perustavat rannikolle kalanjalostustehtaitaan. Kaikki tämä tapahtuu norjalaisen kalastuselinkeinon kustannuksella.

Kansa on suurelta osin epätietoista asiasta, ja kaikilla on se epämieluisa tunne, että suunnitelmia ehdoin tahdoin salaillaan. Informaation puutosta on esiintynyt alusta asti. Suurta huomiota herätti, kun entinen Norjan EFTA-valtuuskunnan varapuheenjohtaja

Synnöve Fjellback Taftö sanoi julkisesti, että ETA:n kalastussopimus oli Norjalle huono. Hän väitti myös, että Norjan ministerit olivat antaneet asiasta väärää tietoa. "Olen saanut tarpeekseni. Useita kertoja olen istunut lehdistökonferenssissa ja kuullut kauppaministerien antavan lausuntoja, jotka me virkamiehet tiedämme virheellisiksi." Kun EU-oikeuden tutkija Peter Örebeck olisi tarkistanut hänen tietojaan, hän sai kulla, että asia oli salassapidettävä. Kuitenkin hänelle vahvistettiin puhelimessa, että Taftö oli ollut oikeassa.

EU ja maatalous

Maatalous on tärkein Norjan peruselinkeinoista. Näin on useimmissa muissakin maissa sekä maailmanlaajuisesti. Maatalous on yhteiskunnan perusta.

Koko inhimillinen elämä on sen varassa.

Entä EU:n maatalouspolitiikka? Tämä on EU-keskustelun tärkeimpiä kysymyksiä. Se on tärkeämpi kuin rahatalous tai kulttuuri, tärkeämpi kuin hallitusmuodot. Siinä puhutaan kansakunnan olemassaolosta.

Tällä hetkellä maatalouspolitiikkaa värittää EU:n ylituotanto: mitä tehdä paisuville varastoille. Tämä on saanut meidät unohtamaan, että elämme nälkätuhon rajoilla. Norjan ravintoreservit riittävät vain muutamaksi viikoksi. Ruotsilla on ruokaa varastossa 27 päiväksi. Kansainvälisesti sitä on keskimäärin 25 päiväksi. Viidesosalla maapallon väestöstä ruokaa ei ole riittävästi saatavissa. Nälkää näkee 800 miljoonaa ihmistä.

Tarkastelemme tältä pohjalta muutamia esiin nousevia kysymyksiä.

a) Ruoan laatu ja hinta. On kummallinen ilmiö, että se ruoka, jota yltäkylläinen Eurooppa tarjoaa väestölleen, on kaikkein epäpuhtainta mitä mikään sukupolvi on joutunut syömään. Euroopan hyvinvoivat aikuiset ja hyvin hoidetut lapset saavat joskus ala-arvoisempaa ravintoa kuin kolmannen maailman väki. Kehitysmaissa kansa kuolee nälkään. Mutta Euroopassa ja Amerikassa ihmiset kuolevat ns. elintasosairauksiin.

Pelottavinta on, että heikko ravitsemustaso johtuu tietystä politiikasta. On niitä, joita tilanne hyödyttää. Viittaan siihen, mitä edellä on sanottu EU:n ympäristöpolitiikasta. Kysymys on nyt siitä, toteutetaanko tuota politiikkaa meidän maissamme.

Trondheimin alueen elintarviketarkastuslaitoksen

varapuheenjohtaja Ivar Hellesnes on tutkinut ETA-sopimuksen seurausvaikutuksia. Hän kohdistaa voimakkaan arvostelun Norjan elintarvikelaitokseen huonosta tiedottamisesta ja osoittaa sarjan vakavia seurauksia Norjan ravintohuollolle. Hänen mukaansa hallitus on antanut laitokselle määräyksen antaa asiasta tietynlaista informaatiota. Ruokaan on tulossa enemmän lisäaineita, enemmän väriaineita. Esimerkiksi sallituksi tulee 17 uutta väriainetta ja sen lisäksi yli 2 000 lisäainetta. Samalla aineiden merkintä heikkenee, niin että kansan on vaikeampi tietää mitä syö.

Kukaan ei ole kiistänyt Hellesnesin sanoja. Valtion elintarvikeneuvoston selvityksen mukaan ruokahuolto on EU-maissa vielä epäterveemmällä pohjalla. Siellä ruuissa on enemmän sokeria ja rasvoja, ja sydänsairaudet ovat tavallisempia kuin meillä. Kuitenkin näitä EU-säädöksiä ollaan tuomassa meille. Huonot tuotteet ovat halvempia, ja heikon taloudenpidon vuoksi kansan on pakko ostaa niitä, kun taas äveriäät ihmiset voivat elää terveellisemmin.

Hellesnesin esiin ottama asia on vakava, jos hallitus on pannut kuonokopan lautakunnalle, jonka tehtävänä on tiedottaa tuotteiden terveysriskeistä. Normaalioloissa olisi noussut yleinen häly, kun tulee tietoisuuteen, että vahingollisia tavaroita on tullut markkinoille, mutta nyt riskit aiotaan vaieta hengiltä.

Hellesnesin mukaan myös useiden ruoka-aineiden säteilyttäminen tulee sallituksi. Säteilytys hävittää sitten myös hedelmien, vihannesten ja lihan luonnolliset bakteerikannat. Näin ruoka-aineet tulevat vastustuskyvyttömämmiksi todella vaarallisia bakteereja, kuten salmonellaa, vastaan. Nykyisin kaikissa EU-

maissa on salmonellasta harmia, ja tuontilihan mukana sairaus on vaarassa levitä meillekin.

Millään EU-maalla ei ole lupa noudattaa muita ankarampia terveysnormeja, niin että silläkään keinoin emme voi pitää sairautta poissa. Sitä paitsi ns. Cassis de Dijon -periaate avaa käytännön, jonka mukaan EU:n ulkopuolelta tuleva tuote kulkeutuu vain yhden EU-maan kautta. Esimerkiksi afrikkalainen sianlihaerä saatetaan tuoda Italian tullin kautta, minkä jälkeen se voidaan vapaasti viedä kaikkialle EU-maihin. Lihaa voidaan myydä liikkeissä asiakkaiden ollenkaan aavistamatta, mistä se on peräisin. Tartuntatautien leviämisen vaara tulee olemaan suuri.

Yksi ongelma on se, että EU sallii sellaisten kemikaalien ja lääkkeiden käytön, jotka ovat Skandinaviassa kiellettyjä. Lihantuotannossa käytetään kasvuhormonia. Teuraslihassa on lääkkeiden jäämiä, ja vastustuskykyisiä bakteerikantoja voi siirtyä ihmiseen. Geeniteknologia lisääntyy. Peräti 140:ltä syöpää aiheuttavalta aineelta on poistettu syöpäriskivaroitus. Luetteloa voisi jatkaa loputtomiin.

EU:n sisällä on alkanut aiheuttaa vakavaa huolta maanviljely, joka riistää maaperää ja myrkyttää pohjavedet. Tilanteen kriittisyyttä kuvaa se, että saksalaiset vauvanruuan valmistajat ovat kääntyneet ruotsalaisten vihannesviljelijöiden puoleen saadakseen porkkanoita, jotka on viljelty "puhtaassa maassa".

Ei ole epäilystäkään siitä, että ETA-sopimus, joka vietiin läpi suurkäräjillä juurikaan tarkastelematta EU-direktiivejä, on aiheuttanut maassa huomattavia terveysongelmia.

b) Maailmanlaajuinen näkökulma. Mainitsimme jo

ohimennen, että maailman ruokatilanne on kriittinen. Ruokaa on varastossa ainoastaan 25 päiväksi. Se merkitsee, että ihmiskuntaa odottaa nälänhätä vain kuukauden päässä. Elämme kädestä suuhun. EU:n maatalouspolitiikka on ilmeisessä ristiriidassa tämän tosiasian kanssa.

World Watch -instituutti paljastaa, että 1980-luvun puolivälissä maapallon viljatuotannossa tapahtui jotain äkillistä. Keskeiset viljantuotannon tilaa kuvaavat tekijät, kuten viljelty pinta-ala, viljantuotannon määrä asukasta kohti jne. alkoivat osoittaa alaspäin. Huolimatta varoittavista merkeistä EU-maat ja muutkin Euroopan maat jatkavat järjetöntä maatalouspolitiikkaansa.

Tällaistahan se on lyhyesti sanoen: Maataloudesta on ajettava alas niin suuri osa kuin suinkin! Ensin siirrytään intensiivituotantoon, jolla tiloilta puristetaan ulos maksimaalinen tuotos. Tällaisen näennäisen liikatuotannon vuoksi käytöstä poistetaan isot alueet peltoa. Lyhytkin silmäys maailmanlaajuiseen tilanteeseen osoittaa, miten ajattelematonta sellainen on.

Maantieteilijä John Hillen tekemä yleiskatsaus kertoo karua kieltään:

1) Henkeä kohti laskettu viljelty maa-ala vähenee. 2) Tekokastelun avulla viljelty alue pienenee. 3) Eroosio kasvaa niin voimakkaasti, että viljeltyä maaperää menetetään enemmän kuin uutta saadaan käyttöön. 4) Metsänhakkuu lisääntyy hallitsemattomasti, mistä aiheutuu suuria vahinkoja. 5) Geneettinen köyhtyminen jatkuu mittasuhteissa, joiden vaikutuksesta hyötykasvien jalostuksen pohjana olevat luonnonkasvit häviävät. Samanaikaisesti jalostetut kasvit sairastuvat ja kuolevat. 6) Kasvihuoneilmiö ja otsonikato va-

hingoittavat ilmakehää, mistä aiheutuu haittaa myös ruuantuotannolle.

Trond Wormstrand kirjoittaa, että maailman talonpojat eivät enää kykene tuottamaan ruokaa väestönkasvun tahdissa. Eniten huolestuttavinta on Afrikan satojen väheneminen asukasta kohti. Mutta ehkä silti pitäisi olla yhtä huolestunut siitä, että maailman "takuuvarmat" vilja-aitatkin taantuvat, nimittäin Pohjois-Amerikka, Oseaania ja Argentiina. On merkkejä siitä, että monin paikoin maanviljely on lähestynyt ekologisia tuotantorajojaan.

Tilanteessa missä miljoonat jo näkevät nälkää, missä tuhansittain lapsia kuolee päivittäin ravinnon puutteeseen tai väärään ravitsemukseen, missä maailman lopullinen elintarvikekriisi on yhä lähempänä – tässä tilanteessa EU:n periaatteena on ajaa maataloutta alas ja tuhota ylijäämävarastonsa. Samaan aikaan ihmiset ostavat pilkkahintaan eläinruokia maista, joissa oma väestö on ravinnon puutteessa. Nyt olisi sitten Pohjolankin liityttävä mukaan tähän tuhoisaan menoon. Entistä perusteellisemmin olisi ruvettava ryöväämään köyhää maailmanosaa putipuhtaaksi.

c) Muonitusvalmius. Lukuun ottamatta ryöstöpolitiikan kestämättömyyttä se on myös vaarallista. Se on vaarallista sekä meille itsellemme että tyhjiin lypsämillemme maille. Ruokatavarahuoltomme tulee nimittäin riippuvaksi varsin epävakaista markkinoista. Ottaen huomioon maapallon elintarvikehuollon tilan sekä kansainvälisen tilanteen kaikki puhuu omaehtoisen ruokahuollon voimistamisen puolesta. Mutta me kuljemmekin päinvastaiseen suuntaan! Ja EU:iin

liittymisen jälkeen tämä "kehitys" vasta saakin vauhtia.

Norjan maanviljelyä on ajettu alas. Nyt ollaan astumassa tukahduttamiskehityksen tielle. Ennen toista maailmansotaa Norjassa oli 300 000 talonpoikaa. Nyt on enää 70 000. Tiloja oli silloin 214 000, nyt 95 000. Tiloista 206 000 oli maitotiloja, nyt enää 28 000. Tämäkään ei riitä Oslon poliitikoille. Viranomaisten maatalousvihamielisellä politiikalla on korkeampi tavoite. Maanviljely rajoitetaan 13 000:een, korkeintaan 18 000 isäntään. Sen jälkeen ostamme ruokatavaramme EU:sta tai kehitysmaista. Maito tuodaan Tanskasta. Mitä saamme ja millä hinnalla on kai sitten sen ajan murhe...

Pannakseen viljelijät täysin polvilleen valtio on kieltänyt luototuksen. Kaksikin valtiosihteeriä on jo varoittanut pankkeja antamasta rahaa maataloudelle. Maan pääelinkeinon pääsylle luottomarkkinoille on aseteltu esteitä. Kenties tämä on osa EU:iin sulautumista, jossa ulkomaisille kapitalisteille on avattava helpompi tie ostaa norjalaisia tiloja. Tanskan aikojen malli on taas tulossa käyttöön.*

Norjalaisen ruuan kalleutta valitellaan, ja kallistahan se onkin. Asia johtuu muun muassa maataloustuen jakamisessa esiintyvästä vinoutumasta. Tuotannon määrää rajoitetaan ja maataloutta yritetään tehostaa. Näillä toimilla ei ole hintatasoa laskevaa vaikutusta. Myyntihinnassa tuen määrä näkyy vain vähän. Vaikka tuottajat jakaisivat tavaransa ilmaiseksi,

* Tarkoittaa Kalmarin unionin kautta ja sitä seurannutta Tanskan isännyyttä, joka jatkui Norjassa 1800-luvulle saakka. (Suom. huom.)

sillä olisi huomattavan korkea hinta myymälään asti päästyään. Tuontitavaroiden halpuus johtuu suureksi osaksi siitä, että niiden käsittely tuottajan ja kuluttajan välillä on tehokkaampaa. Toisaalta ne laatuvaatimukset, joita norjalaiselle ruualle asetetaan, aiheuttavat sen, ettei se koskaan voi hinnalla kilpailla heikompilaatuisten ulkomaisten tuotteiden kanssa.

Vaikkapa nyt maksammekin kotimaisista elintarvikkeista mielestämme liikaa, on epäiltävää, onko meillä oikeutta haukkua niitä kalliiksi. Viisikymmentä vuotta sitten käytimme 40 % tuloistamme ruokaan mutta nykyisin käytämme ainoastaan 15 %. Onko se liian paljon?

Kaiken lisäksi omintakeinen ruokahuolto on eräänlainen vakuutus. Me sodan nähneet tiedämme, mitä merkitsee toimintakykyinen oma maatalous. Itse asiassa se pelasti kansamme. Nykyäänkin elintarvikkeiden tuotantovalmiuden pitäisi kulkea kaiken muun edellä. Nyt se on vieläpä tärkeämpää kuin milloinkaan ennen. Omavaraisuutemme on alhainen, vain 45 prosenttia. Kriisitilanteessa meidän käyttämämme ulkomaiset markkinat ovat epävarmoja.

Ruokatalouden omavaraisuutemme tekee niin tärkeäksi se asiaintila, että elämme atomiaikaa. En ajattele tässä niinkään ydinsotaa kuin ydinvoimalaitosturmia. Laitoksia on ympäri Euroopan sekä idässä että lännessä, ja niistä aiheutuva potentiaalinen vaara on yleisesti tiedossa. Laskennallisesti on vain ajan kysymys, milloin Tšernobylin kaltainen onnettomuus toistuu. Viranomaisten peittely-yrityksistä huolimatta tiedetään jotain siitä, mitä venäläisen ydinreaktorin palamisen jälkeen tapahtui. Suuria maa-alueita saastui. Sekä Norjan että Ruotsin tuntureilla porot tu-

livat niin radioaktiivisiksi, ettei niiden liha kelvannut ihmisravinnoksi. Aina Walesissa asti mitattiin lampaissa radioaktiivisuutta. Kaikki tämä oli seurausta onnettomuudesta, joka luokiteltiin suhteellisen vähäiseksi ja vaarattomaksi. Paljon pahempi onnettomuus voi sattua milloin tahansa. Venäläiset atomivoimalaitokset ovat nyt entistäkin huonommin hoidettuja ja vaarallisempia. Mikäli suuria alueita Keski-Euroopasta saastuisi onnettomuudessa, sikäläisiltä EU-mailta ei enää liikenisi ruokaa vientiin. Siinä tapauksessa oman ruokahuoltomme elintärkeys paljastuisi.

Ruotsissakin ajattelevat ihmiset ovat ruvenneet pohtimaan sitä tulevaisuutta, mikä on varattu EU-Ruotsin maataloudelle. Entinen Volvon johtaja Pehr Gyllenhammar vastustaa jyrkästi ruotsalaisen maatalouden alasajoa. Hän pelkää samanlaisen katastrofin kohtaavan maanviljelystä kuin ruotsalaista kalastuselinkeinoa.

Dagen-lehti asettuu Gyllenhammarin sanojen taakse: "Ruotsalaisen maanviljelyksen alasajo merkitsee valtavaa voimavarojen tuhlausta. Tukahdutamme resurssimme ja teemme samalla tuhansittain ihmisiä työttömiksi maanviljelyksessä ja elintarviketeollisuudessa. Ahtaasti laskettuna on totta, että muualla ruoka on halvempaa kuin Ruotsissa. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että olisi kansantaloudellisesti suotavaa ajaa alas oma ruokatuotantomme tuontitavaroiden hyväksi. Suurimittainen elintarvikkeiden tuonti edellyttää vientitulojen lisäystä, jolla kaupan tase saataisiin tasapainoon. Jos ei ole rahaa maksaa, ei myöskään voi ostaa tuotteita. Nykyään harjoitettava politiikka on vaarallista ja mieletöntä. Nähtävissä olevas-

sa tulevaisuudessa maailmassa voidaan tuskin puhua ruuan yltäkylläisyydestä, päinvastoin kehitys on uhkaava. Miten siis on puolusteltavissa se, että näin erinomaisilla edellytyksillä varustettu maa antautuu toisten maiden huolehdittavaksi?"

Lehti jatkaa toisaalla: "Viime vuosina on EU-jäsenyys maalattu Ruotsin suurien ongelmien ratkaisijaksi ja rauhallisen kehityksen edellytykseksi Euroopassa. Mutta tämä on luonnollisesti karkeaa ja johdattelevaa yksinkertaistusta. Ei Ruotsi EU:n mukana seiso tai kaadu."

d) Asutusmalli. Maailman väestö asuu pian suurkaupungeissa. Ongelma on globaali. Kansa virtaa uusien Baabelin tornien luo pikkukaupungeista, maalta, viidakoista ja aroseuduilta. Siellä metropolien slummeissa miljoonat elävät kurjemmissa oloissa kuin yksikään sukupolvi ihmissuvun historiassa. Afrikan viidakoissa, Aasian tasangoilla ja merien rannoilla oli ainakin raikasta ilmaa ja puhdasta vettä. Elettiin yhteydessä Jumalan luomaan luontoon. Slummeissa ihmiset asuvat keinotekoisissa maanpäällisissä helveteissä, joita vaivaavat pakokaasut ja rikkihöyryt. EU:n periaatteisiin ei ole kuulunut vähimmässäkään määrin vaikuttaa näiden inhimillisten manaloiden syntymiseen.

Se maatalouspolitiikka, johon EU-jäsenyys ja ETA-sitoumus tulevat pakottamaan meidät, muuttaa koko asutuksemme. Se on kumouksellinen suunnitelma. Norjan rannikkoväestö siirretään kaupunkeihin. Norjan laaksot autioitetaan. Norja saa maaseudun, joka on yhtä autio kuin mustansurman jälkeen.

Myös Ruotsi on EU:iin liittymisen ja maaltamuuton

kynnyksellä. Toimittaja Carin Stenström kirjoittaa "murhista peltomailla". Hän yrittää selvittää, mikä poliitikkoja riivaa ottamaan osaa tällaiseen yhteiskunnan muuttamiseen. Vaikea on ollut löytää järjellistä syytä. Liikatuotanto-ongelma on liioiteltu. Sama koskee kustannuksia.

Suoranainen apu maanviljelylle vastaa prosentin osuutta julkisesta sektorista, jotenka kyse on lähinnä pikkurahoista.

Carin Stenström on sitä mieltä, että yrittäessään epätoivoisesti pelastaa ruotsalaista vientiteollisuutta poliitikot avaavat maan EU:n tukiaistuotteille sekä antavat omalle maataloudelleen kuolemantuomion.

Tanska on jo kokenut, mitä Pohjoismaalle merkitsee harjoittaa maataloutta EU:n sisällä. Hallitus sai Tanskan EU:iin talonpoikien ja kalastajien tuella. He näkivät koko Euroopan vapaana ja avoimena markkina-alueena. Todellisuus vain osoittautui aivan muuksi. Viimeisten 10 vuoden aikana on 12 % tiloista lopetettu EU:n direktiivien mukaisesti. Nyt pitää lopettaa vielä 20 – 30 % suurten EU-maiden ylituotannon vuoksi. Tanskan parhaat peltomaat jäävät kesannolle. Kerran Euroopan vilja-aittana tunnettu maa tuo nyt maataloustuotteita, joita sillä itsellään on tähän asti ollut yltäkylläisesti.

Pieni joukko viljelijöitä alkoi tuottaa luomutuotteita, jotka myytiin suoramyynnillä. Nyt sellaiseen ei ole enää lupaa. EU tyrmäsi lupaavasti alkaneen toiminnan. Nyt rikkaat saksalaiset ostelevat tanskalaisia tiloja vapaa-ajan asunnoikseen, se nimittäin on sallittua.

Pohjolan kansat seisovat käänteentekevän valinnan edessä. Kauan sitten muuan kansa kaipasi niin Egyp-

tin lihapatojen ääreen, että oli halukas taipumaan jopa orjuuteen. Mekö olemme se sukupolvi, joka on valmis myymään vieraille ihmisille Jumalan meille antamat kotiseudut?

OSA III

EU JA PROFETIAT

Luku 11

Mitä on profetia?

Pääasia tässä kirjassa on sen osoittaminen, että meidän aikamme tapahtumat Euroopassa on ennustettu Raamatun profeetallisessa sanassa. Ne kuuluvat siihen lopun ajan kuvaan, jonka Sana piirtää eteemme. Ennen kuin katsomme tätä lähemmin, tutkimme mitä aito raamatullinen profetia on.

Profetiaa ei saa sekoittaa inhimillisiin ennusteisiin tai meedioiden ennustuksiin. Oikean profetian ja astrologin laatiman horoskoopin välillä ei ole enempää yhtäläisyyttä kuin on oikean ja väärennetyn rahan välillä.

Suuri ranskalainen ajattelija Blaise Pascal on sanonut: "Kristinuskossa esiintyy todellista profetiaa, jota ei ole missään muussa uskonnossa."

Vain Jumala tietää tulevaisuuden

Profeetta Jesajan kirjasta luemme, että Jumala vaatii pakanoiden epäjumalia sanomaan, mitä tapahtuu tulevaisuudessa: "Kertokaa mitä alussa oli, jotta näki-

simme selvästi, mihin kaikki johtaa, tai sanokaa mitä edessä on, kertokaa tulevat tapahtumat, niin näemme, että olette jumalia", Jes 41:22,23.

Mutta vanhat Baabelin jumalat ja epäjumalien papit eivät osanneet kertoa mitään tulevaisuudesta. Eivät mitkään pakanauskonnot pysty siihen.

Vain totinen ja elävä Jumala tietää tulevaisuuden. Ja hän sanoo, ettei hän tee mitään ilmoittamatta siitä ensin palvelijoilleen profeetoille. Nämä Jumalan miehet puhuivat Pyhän Hengen innoittamina, ja heidän puheensa kirjoitettiin Raamattuun.

Todistaa Raamatun luotettavuudesta

Kaikkialla Raamatussa on profetioita, ja on selvää että tämä asettaa Raamatun uskottavuuden ratkaisevaan kokeeseen. Joko profetiat täyttyvät ja siten vahvistavat Raamatun Jumalan inspiroimaksi sanaksi – tai sitten Raamattukin paljastuu petokseksi, koska ennustukset eivät käyneet toteen.

Jos nyt Raamatun profetiat eivät olisi täyttyneet, voimme olla varmat siitä, että Raamatun viholliset olisivat huolehtineet tämän tiedottamisesta. Vuosisatojen ajan kristinuskon vastustajat ovat yrittäneet löytää virheitä Raamatusta. He ovat koettaneet heikentää luottamusta sen luonnontieteeseen ja herättää epäilystä sen historiallista todenperäisyyttä kohtaan. Vieläpä Raamatun moraalia ja etiikkaa vastaan on hyökätty. Mutta on merkittävä tosiasia, että raamatunkriitikot eivät ole koskaan tehneet vakavaa yritystä herättää epäilyjä profetioiden toteutumisesta. Sen sijaan yritetään väittää, että nämä profetiat oli kirjoi-

tettu ko. tapahtumien jälkeen, koska ne ovat toteutuneet niin tarkasti. Mutta onhan päivän selvää, että jotkut näistä profetioista lausuttiin jopa satoja vuosia ennen kuin ne toteutuivat.

Jos Raamattu ei olisi totta, miten helppoa silloin olisi todistaa se! Tässä meillä on kirja, joka varsin yksityiskohtaisesti ennustaa tulevia tapahtumia. Se viitoittaa meille ihmiskunnan reitin ja tien muinaisista ajoista aina kaukaiseen tulevaisuuteen asti. Ihmeellisellä tavalla ovat Raamatun profetiat täyttyneet, kirjaimellisesti ja tarkasti.

Täyttyneitä profetioita

Profeetat ennustivat Israelin merkillisen historian. Jo Mooses puhui siitä, että heidät hajotettaisiin kaikkien kansojen sekaan. Heitä vainottaisiin ja pahoinpideltäisiin, mutta kuitenkaan he eivät tuhoutuisi kansakuntana. Ja viimeisinä päivinä heidät koottaisiin uudelleen omaan maahansa. Me jotka elämme tänään, voimme omin silmin nähdä tämän toteutuneena. Profetiat muuttuvat historiaksi.

Profeetat ovat ennustaneet myös Israelin naapurikansojen kohtaloita. Egyptin historia ennustettiin, ja profetiat ovat täyttyneet. Kun Niinive seisoi mahtinsa huipulla, ennustettiin assyrialaisten valtakunnan tuhoa. Tänään ei tästä valtavasta maailmankaupungista ole mitään jäljellä. Kun Tyyrosta pidettiin valloittamattomana, sen ennustettiin tulevan paljaaksi kallioksi, jolla kalastajat kuivaavat verkkojaan. Niin on käynyt foinikialaisten vanhalle pääkaupungille.

Profeetta Daniel antoi yleiskuvan maailmanhisto-

riasta aina lopun aikaan asti. Palaamme siihen myöhemmin. Mutta ensin tarkastelemme kaikkein tärkeimpiä profetioita, messiaanisia ennustuksia.

Luku 12

Messiaaniset profetiat

Tärkeimpiä ovat messiaaniset profetiat, jotka menevät punaisena lankana koko Vanhan testamentin läpi. Syvemmin nähtynä Israelin uskonto oli jotain enemmän kuin lakiuskonto. Se oli lupauksen uskonto, perustettu messiaaniselle lupaukselle, jonka Jumala antoi kansan kantaisälle, Aabrahamille. Jumalan suuri suunnitelma Israelin suhteen oli Messiaan antaminen maailmalle tämän kansan kautta, siksi sanotaan: "Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä."

Tämän tulevan Vapahtajan kuva on piirretty yksityiskohtaisesti Vanhan testamentin profetioissa. Ennustukset ovat niin selkeät, ettei kenenkään tarvitse olla epätietoinen siitä, ketä ne koskevat: Nasaretin Jeesusta. Jeesus itse vetosi tähän. Hän saattoi sanoa: "Abraham näki minun päiväni" ja "Mooses kirjoitti minusta." Vuorisaarnassa hän julisti tulleensa täyttämään lain ja profeetat. Ohjelmapuheessaan Nasaretin synagoogassa hän luki messiaanisen profetian Jes 61:1,2:n ja julisti: "Tänään, teidän kuultenne, on tämä kirjoitus käynyt toteen."

Jeesuksessa on monta ainutlaatuista asiaa, muiden muassa tämä: Hän on ihmiskunnan historiassa ainoa henkilö, jonka historia on ollut kirjoitettuna etukäteen, yksityiskohtaisesti ja virheettömästi: hänen sukunsa ja syntymänsä, hänen elämänsä ja kuolemansa ja ylösnousemuksensa. Kun hän astui esiin, nämä hänestä kertovat profetiat olivat tunnettuja, kirjallisessa muodossa, jo monien vuosisatojen ajan. Niillä oli paikkansa juutalaisten Pyhissä kirjoituksissa.

Kaikki saivat täyttymyksensä historiallisessa persoonassa Jeesuksessa Kristuksessa, ja vain hänessä.

Luomme nyt lyhyen yleiskatsauksen näihin profetioihin.

Messiaan tuleminen

Vanhassa testamentissa oli tarkasti ennustettu, mistä Messias tulisi.

Lupaus Messiaasta oli annettu Aabrahamille. Sitten lupaus uudistettiin Iisakille, Jaakobille, Juudalle. Niin lupaus liitettiin Daavidiin ja hänen kuningashuoneeseensa. Oli ennustettu, että kun Daavidin suku oli menettänyt valtansa, Messias tulisi, ei mahtavana kuninkaanpoikana, vaan vähäpätöisenä ja köyhänä neitsyen poikana.

Oli siis ennustettu, että Messias syntyisi neitsyestä; Jes 7:14. Se oli Jumalan antama merkki. Sellaisena hän saattoi olla totinen Jumala ja myös oikea ihminen. Syntyvää lasta kutsutaan Jes 9:5:ssa Väkeväksi Jumalaksi ja Iankaikkiseksi Isäksi.

Psalmissa 2 Messiasta kutsutaan Jumalan pojaksi. Psalmissa 45 Messiasta nimitetään Jumalaksi, ja hä-

nen valtaistuimensa on Jumalan valtaistuin. Profeetta Jeremian kirjassa häntä nimitetään Jumalan nimellä Jahve: "Herra [Jahve] on meidän vanhurskautemme", Jer 23:5,6. Samoin Jes 40:3:ssa ja Mal 3:1:ssä. Profeetta Miika sanoo, että hänen juurensa ovat muinaisuudessa (5:1). Sakarjan kirjassa Jumala kutsuu häntä "uskotuksi" tai "lähimmäksi mieheksi", mikä puhuu hänen tasavertaisuudestaan Isän kanssa (13:7). Vanhassa testamentissa on siis monia kohtia, jotka etukäteen todistavat Jeesuksen Kristuksen jumaluudesta.

Profeetta Miika ennustaa, että Messias syntyy Betlehemissä, 5:1. Juutalaisten kirjanoppineet tulkitsivat tämän profetian messiaaniseksi, Matt 2:5 s.

Messiaan tulon ajankohtakin on ilmoitettu. Siitä on kolme profetiaa. Jakeesta 1 Moos 49:10 ilmenee, että Messias tulee ennen kuin Juuda on menettänyt hallitsijansauvansa. Roomalaiset syrjäyttivät juutalaisten viimeisen kuninkaan, Arkelauksen, ja ajoivat hänet maanpakoon muutamia vuosia Jeesuksen syntymän jälkeen.

Edelleen käy ilmi, että Messiaan täytyi tulla toisen temppelin vielä seistessä pystyssä, Hagg 2:7-9. Saman vahvisti Dan 9:26.

Tässä Danielin kirjan luvussa meillä on kolmas profetia Messiaan tulon ajankohdasta, 9:24-27. Se on kaikkein tärkeimpiä messiaanisia profetioita Raamatussa. Sen mukaan tietystä ajankohdasta Danielin aikana kuluu 69 seitsenvuotiskautta Messiaan tuhoamiseen, ja silloin vihollinen tuhoaa myös temppelin ja Jerusalemin. Profetia täyttyi tarkasti Messiaan tullessa ja roomalaisten tuhotessa Jerusalemin vuonna 70.

Messiaan elämä ja toiminta

Vanhan testamentin profetiat kuvaavat Messiaan pyhäksi ja synnittömäksi. Jes 42:1:ssä Jumala puhuu valitustaan, johon hän on mieltynyt. Tämän profetian Jumala vahvisti äänellään taivaasta Jeesuksen ollessa kasteella. Messiaan täytyy olla synnitön, koska hän kantaa toisten synnit. Jes 53. Hänen täytyy olla yhtä vanhurskas kuin Jumala, koska häntä kutsutaan nimellä Vanhurskas Verso, joka on meidän vanhurskautemme. Jer 23:5,6.

Erityisesti messiaanisissa psalmeissa ja laulussa Herran palvelijasta Jesajan kirjassa kuvataan Messiaan sävyisyyttä ja nöyryyttä, hänen pyhää mielenlaatuaan ja luonnettaan.

Evankeliumit kuvaavat Jeesuksen elämää ja sanoja, ja ne osoittavat elämäkerrallisessa muodossa profetioiden täyttymystä. Ainoa paikka koko maailman kirjallisuudessa, josta löydämme kertomuksen täydellisen ihmisen elämästä, ovat nämä neljä evankeliumia. Vain koska evankelistoilla oli elävä esikuva, he saattoivat piirtää sellaisen kuvan, jota suurimmatkaan taiteilijat eivät ole voineet tehdä.

Profeetat Jesaja ja Malakia ennustavat, että edelläkävijä valmistaisi tietä Messiaalle. Jeesus sanoi, että tämä tähtäsi Johannes Kastajaan (Jes 40:3 ss., Mal 3:1, vrt. Matt 3:1-3).

Jeesuksen omaa toimintaa on kuvattu perusteellisesti monissa profetioissa, joissa sanotaan, että hän julistaa hyvää sanomaa köyhille. Se merkitsee, että hän puhuu vertauksin, mikä erottaa Jeesuksen kaikista maailman opettajista. Hän tekee suuria ihmeitä, avaa sokean silmät ja parantaa sairaat. Toimittuaan

Galileassa, Jes 9:1,2, hän siirtyy Jerusalemiin, jonne hän saapuu köyhänä ja nöyränä, mutta täynnä pelastavaa armoa, Sak 9:9.

Kaikki tämä täyttyi Jeesuksen toiminnassa.

Messiaan kuolema ja ylösnousemus

Messiaanisten profetioiden keskuksessa ovat ennustukset Kristuksen kärsimyksestä, hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Vanha testamentti piirtää kuvan hylätystä Messiaasta, joka tuli omilleen, ja he eivät ottaneet häntä vastaan (Ps 69:4; Jes 53:3). Ilman syytä häntä vihattiin. Hän on kulmakivi, jonka rakentajat, kansan johtajat hylkäsivät (Ps 118:22). Ystävä kavalsi hänet (Ps 41:10; 55:13), opetuslapset hylkäsivät (Sak 13:7). Hänet myytiin kolmestakymmenestä hopearahasta, ja hinta annettiin savenvalajalle (Sak 11:12,13). Häntä lyötiin ja pahoinpideltiin, syljettiin ja pilkattiin.

Psalmi 22 kuvaa hänen ristinkuolemaansa, mestaustapaa, joka oli tuntematon Israelissa siihen aikaan, jolloin psalmi kirjoitettiin. Hänen kätensä ja jalkansa lävistetään, j. 16, vrt. Sak 12:10, mutta yhtään hänen luistaan ei rikottu, Ps 34:21; 2 Moos 12:46. Janoonsa hän saa etikkaa juotavaksi, Ps 69:22. Messiaan kärsimykset levitetään eteemme tässä profetiassa. Hänen vaatteensa jaetaan miesten kesken ja puvusta heitetään arpaa, j. 19. Kuulemme hänen huutonsa: Jumalani, miksi minut hylkäsit?

Profetioiden korkeimmalta kukkulalta, Jes 53, profeetta tähyää eteenpäin Golgatan suuntaan, jossa Messias luetaan pahantekijöiden joukkoon. Hän ei

ainoastaan kuvaa Messiaan kärsimyksiä, vaan myös osoittaa hänen kärsimisensä ja kuolemansa tarkoituksen! Hän kantaa synnin tuomion ja rangaistuksen sijaiskärsijänä, luettuna pahantekijäin joukkoon.

Hautaaminen rikkaan miehen hautaan, Jes 53:9, se että hänen ruumiinsa ei koe mätänemistä sekä hänen ylösnousemuksensa kuolleista, Ps 16:10, hänen korottamisensa Jumalan oikealle kädelle, Ps 68:19 – kaikki on kuvattu profetioissa sellaisella tavalla, että se on usein yhtä elävää kuin samojen tapahtumien historiallinen kerronta evankeliumeissa.

Ja nämä edellä mainitut ovat vain osa kaikista niistä profetioista, jotka piirtävät hänen kuvansa.

Näiden Kristuksen kärsimykseen liittyvien profetioiden rinnalla kulkevat Vanhassa testamentissa profetiat hänen saavuttamastaan kunniasta ja kirkkaudesta ja hänen paluustaan pelastajaksi ja tuomariksi.

Alkukristillinen julistus

Uuden testamentin kirjoituksista ja niistä puheista, joita selostetaan Apostolien teoissa, näemme että apostolit viittasivat jatkuvasti sekä kirjoituksissa että puheissa VT:n messiaanisiin profetioihin Kristus-julistuksessaan.

Esimerkkejä apostolisista *kirjoituksista*: Matt 1:22,23; 2:1 ss.; 15-18; 4:13-16; 8:17; 12:17 ss.; 13:35; 21:4; 26:54,56; Mark 14:49; Luuk 22:37; 24:44; Joh 12:38; 13:18; 15:25; 17:12; 18:9; 19:24, 28,36 jne.

Esimerkkejä apostolisista *puheista*: Apt 2:31; 3:17-19; 10:43; 13:29,30; 17:2,3 jne.

Juuri Kirjoitusten todistus oli apostoleille tärkein

todiste siitä, että heidän julistamansa Jeesus oli Jumalan Messias. Apostolit eivät niinkään viitanneet Jeesuksen tekemiin ihmeisiin ja merkkeihin, kun he halusivat vakuuttaa juutalaisille ja pakanoille Jeesuksen olevan Messias, vaan Vanhan testamentin ennustuksiin hänestä. Profetiat todistavat lujemmin kuin kaikki ihmeet.

Profetioiden uskottavuus

Se, että näiden profetioiden toteutuminen riippuisi sattumista, on yksinkertaisesti mahdotonta. Peter Stone on käsitellyt tätä aihetta artikkelissaan *Science Speaks*-lehdessä v. 1963. Hän ottaa esille kahdeksan erillistä ennustusta VT:sta, ja modernin tieteellisen todennäköisyyslaskennan perusteella hän päätyy tähän: Todennäköisyys sille, että ko. aikana elänyt mies olisi meidän päiviimme asti täyttänyt kahdeksan sellaista profetiaa, on yhden suhde lukuun 10 korotettuna 17. potenssiin, niin suureen lukuun, ettei kenelläkään meistä ole pienintäkään mahdollisuutta kuvitella sen suuruutta, se menee yli ymmärryksemme. Pankaa merkille, että VT:ssa ei ole vain kahdeksaa messiaanista profetiaa, vaan eräiden teologien mukaan sellaisia ennustuksia löytyy peräti 456.

Tällaisten todennäköisyyslaskelmien vika ei ole siinä, että ne olisivat liiallisen pessimistisiä, päinvastoin. Ne voivat hämärtää sen tosiasian, että on asioita, jotka eivät ole vain epätodennäköisiä, vaan mahdottomia. Kansa voi saada sen käsityksen, että jos käytetään hyväksi "suurten lukujen lakia", niin silloin on vähäinen mahdollisuus siihen, että mitä ta-

hansa voi tapahtua. Ei mikään voi olla virheellisempää kuin sellainen kuvitelma.

On liian optimistista uskoa, että kivivyörystä, jota kestää riittävän monta miljardia vuotta, lopuksi rakentuisi katedraali. Ja on liian tyhmää ajatella, että jos joku terroristijoukkio räjäyttäisi kyllin monta kirjapainoa, räjähdys tuottaisi lopuksi *Encyclopedia Britannica* -kirjasarjan. Olisi silkkaa hölynpölyä väittää jotain sellaista.

On aivan oikein olettaa, että arpaa heitettäessä saadaan kuutonen ennemmin tai myöhemmin. Mutta tämä ei ole mikään todiste siitä, että voit saada mitä tahansa, kun vain yrität kyllin kauan.

Raamatun profetioiden täyttymisellä ei ole mitään luonnollista selitystä, ne eivät ole sattuman työtä. Tässä meillä on todiste Jumalan ennaltatietämisestä ja hänen kaikkivaltiudestaan. Messiaanisten profetioiden ansiosta Jeesukseen Kristukseen uskominen on paljon helpompaa kuin epäileminen. Profetiat ja niiden täyttymys tekevät epäuskon älylliseksi epärehellisyydeksi – tai joka tapauksessa hengelliseksi sokeudeksi.

Mutta tämä on selvää: Se joka kaikista todisteista huolimatta kieltäytyy uskomasta Jumalan Messiaaseen, ei tietenkään myöskään usko Raamatun muihin ennustuksiin. Se joka voi sulkea silmänsä profeetalliselta todistukselta Nasaretin Jeesuksesta, voi sulkea silmänsä miltä tahansa. Eikä kukaan ole niin sokea kuin se, joka ei halua nähdä; se joka 'tieten tahtoen unohtaa' (2 Piet 3:5) Jumalan varoitukset.

Elämme ajassa, jossa maailmantilanne niin monin tavoin käy yksiin sen lopunajan kuvan kanssa, jonka Raamatun profetiat piirtävät meille. Jeesus itse sanoi:

"Te kuulette taistelun ääniä ja sanomia sodista, mutta älkää antako sen pelästyttää itseänne. Niin täytyy käydä, mutta vielä ei loppu ole käsillä. Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja joka puolella on nälänhätää ja maanjäristyksiä. Mutta kaikki tämä on vasta synnytystuskien alkua. Silloin teidät pannaan ahtaalle, monia teistä surmataan ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden", Matt 24:6-9.

Nämä ovat ihmeellisiä sanoja meille, jotka elämme historian suurimpien vainojen ajassa, jolloin tuhannet kristityt eri maissa ovat antaneet henkensä uskonsa tähden – ajassa joka on täynnä sotaa ja levottomuuksia ja jolloin huoli tulevaisuudesta valtaa ihmiset. Taustalla näemme atomipommien savupilvien kohoavan taivasta vasten.

Mainittakoon tämän kaiken lisäksi kaksi asiaa, jotka erityisellä tavalla merkitsevät, että olemme tulleet lopunaikaan:

Ensinnäkin: Juutalaiset ovat palanneet maahansa. Tämä on selvä Raamatun profeetallisen sanan täyttymys. Jeesus sanoi: "– – ja vieraat kansat polkevat Jerusalemia, kunnes niille annettu aika täyttyy", Luuk 21:24.

Toisekseen: Suuri antikristillinen valtio nousee, "paha maailmanvalta", joka lopuksi hallitsee koko maailmaa. Olemmeko nyt näkemässä sen alkuvaiheita?

Tämä on asia, joka tapahtuu välittömästi ennen kuin Kristus palaa perustamaan valtakuntansa maan päälle. Sama Raamattu, jossa on niin monia profetioita Messiaan ensimmäisestä tulosta vähäpätöisenä ja alennettuna, puhuu myös Ihmisen Pojan tulosta taivaan pilvissä, voimassa ja kunniassa.

Luku 13

Raamatun profetioiden alkeet

Voidaksemme ymmärtää Uuden testamentin profetioita meidän tulee tuntea Vanhan testamentin ennustuksia. Katsokaamme sen tähden merkittävää kaksoisprofetiaa, joka on Danielin kirjan luvuissa 2 ja 7. Kyse on kuningas Nebukadnessarin unen suuresta kuvapatsaasta ja Danielin näystä neljästä pedosta tai eläimestä.

Olemme tässä sellaisen profeetallisen näkymän edessä, joka on Raamatun suurimpia ja vaikuttavimpia. Meillä on tässä suuri perusprofetia, joka viitoittaa koko maailmanhistorian kehitystä kahden ja puolen vuosituhannen ajalta, ja voimme hyvin sanoa, että tämä profetia on tavallaan Raamatun profetioiden aakkoset.

Kuninkaan uninäky

Dan 2. luvusta luemme, että mahtava babylonialainen hallitsija, kuningas Nebukadnessar, näki toisena hallitsijavuotenaan unen, jota hän ei voinut herättyään muistaa. Mutta uni oli tehnyt häneen niin suuren

vaikutuksen, että hän oli levoton ja tuohtunut. Hän kutsui luokseen Baabelin viisaat, noidat ja enteidenselittäjät, mutta kukaan heistä ei kyennyt kertomaan kuninkaalle hänen untaan eikä sen selitystä.

"Ikuisesti eläköön kuningas!" he huusivat. "Esitä uni palvelijoillesi, niin me kerromme sen selityksen."

Mutta kuningas Nebukadnessar sanoi: "Minä näen selvästi, että te vain yritätte voittaa aikaa, koska olette ymmärtäneet, että päätökseni on ehdoton: jos ette kerro minulle unta, teitä kaikkia odottaa yksi ja sama tuomio. Siksi te olette sopineet keskenänne, että puhutte minulle kierosti ja petollisesti, kun toivotte, että ajat muuttuvat. Kertokaa siis minulle uni, niin minä tiedän, että osaatte sen myös selittää."

Kaldealaiset vastasivat kuninkaalle: "Maan päällä ei ole ihmistä, joka voisi kertoa kuninkaalle sen, mitä hän tahtoo. Ei kukaan kuningas, oli hän miten suuri ja mahtava hyvänsä, ole vaatinut tällaista yhdeltäkään enteidenselittäjältä, loitsupapilta tai kaldealaiselta viisaalta! Asia, jota kuningas kysyy, on niin vaikea, että siihen voisivat vastata vain jumalat, jotka eivät asusta kuolevaisten parissa."

Tällöin Nebukadnessar suuttui kovin, ja hän käski surmata kaikki Babylonian viisaat.

Mutta siellä oli nuorukainen, juutalainen vanki, joka pyysi päästä mahtavan kuninkaan luo ilmoittamaan hänelle unen ja sen selityksen. Hän oli Daniel. Yöllisessä näyssä Jumala ilmoitti hänelle sekä kuninkaan unen että sen selityksen. Ja hän sanoi kuninkaalle: "Mutta on Jumala taivaassa; hän paljastaa salaisuudet ja ilmoittaa kuningas Nebukadnessarille, mitä on tapahtuva *aikojen lopussa*" (v. 1933 käänn.)

Kuningas oli nähnyt uninäyssään suuren kuvapat-

saan. Patsaan pää oli puhdasta kultaa, rinta ja käsivarret hopeaa, vatsa ja reidet pronssia, sääret rautaa sekä jalat osaksi rautaa, osaksi savea. Tämä merkitsee Danielin mukaan sitä, että tulee olemaan neljä suurta maailmanvaltaa, jotka hallitsevat koko maailmaa.

Lisäksi kuningas näki näyssään, että jostain lähti vierimään kivi. Se osui patsaan jalkoihin ja murskasi ne, ja koko kuvapatsas luhistui ja muuttui tomuksi. Mutta kivestä kasvoi suuri vuori, joka täytti koko maailman. Tämä oli kuva siitä, että kaikki maailmanvallat tuhoutuvat, mutta Jumalan valtakunta pystytetään ja se täyttää koko maan.

Näky pedoista

Kun nyt sitten katsomme Danielin 7. lukua, huomaamme siellä merkillisen yhtäläisyyden ensimmäisen profetian kanssa. Daniel oli vain nuorukainen, kun hän selitti Nebukadnessarin unen, mutta hän oli vanha mies saadessaan näyn neljästä eläimestä. Hän sai kypsässä iässä vahvistuksen siihen, mitä oli nähnyt ja julistanut nuoruudessaan.

Hän sai nähdä neljä suurta eläintä, jotka nousivat kuohuvasta valtamerestä. Ensimmäinen oli leijonan kaltainen, toinen karhun, kolmas pantterin, ja neljäs oli kauhistuttava hirviö, jota ei voi verrata mihinkään maailman eläimeen. Nämä neljä eläintä edustavat neljää maailmanvaltaa, jotka nousevat kansojen merestä.

Edelleen Daniel näki näyssään Ihmisen Pojan kaltaisen tulevan taivaan pilvissä. Hänelle annettiin kaikki valta ja kuninkuus. Maailmanvallat musertui-

vat ja tuhoutuivat, mutta Jumalan valtakunta – Ihmisen Pojan valtakunta – ei koskaan katoa.

Kun vertaamme näitä kahta profetiaa, Nebukadnessarin näkyä kuvapatsaasta ja Danielin näkyä petoeläimistä, niin näemme heti, että niissä on selviä yhtäläisyyksiä. Mutta näemme myös eroja. Nebukadnessar, pakanakuningas, näki maailmanvallat ihmisen näkökulmasta. Hän näki ulkopuolen, mahtavan ja vaikuttavan ulkokuoren. Hänelle maailmanvallat esittäytyivät komeina kuvina, joiden loisto oli häikäisevä. Jumalan valtakunnan hän näki vain kivenä ja vuorena.

Daniel sitä vastoin näki maailmanvallat Jumalan näkökulmasta. Hän näki niiden sisäisen petomaisuuden. Hänelle ne ilmestyivät saaliinhimoisina ja julmina petoina, jotka repivät toiset palasiksi ja polkivat kaiken maahan. Mutta tulevan valtakunnan hän näki Ihmisen Pojan valtakuntana, jossa oikea inhimillisyys vallitsi – vastakohtana petomaiselle raakuudelle.

Profetiat maailmanhistoriaksi

Nyt voimme sijoittaa nämä profetiat maailmanhistorian kehitykseen, ja silloin näemme, että maailmanherruuden historia on ennustettu mitä hämmästyttävimmällä tavalla.

Profeetta Danielin päivistä aina aikojen loppuun asti tulee olemaan neljä maailmanvaltaa, neljä imperiumia, joilla on maailmanlaajuinen herruus. Ei useampia eikä vähempiä. Sen jälkeen kun näillä neljällä suurvallalla on ollut aikansa, perustetaan Jumalan valtakunta maan päälle.

Ensimmäinen maailmanvalta on Babylonian, Nebukadnessarin valtakunta. "Sinä olet kultainen pää", hänelle sanottiin. Babylonian suurvalta vastaa siis kultaista päätä Nebukadnessarin uninäyssä, ja sitä symbolisoi kotkansiipinen leijona Danielin näyssä.

Toinen on Meedo-Persian maailmanvalta. Babylonian viimeiselle kuninkaalle sanottiin, että hänen valtakuntansa jaetaan ja annetaan meedialaisille ja persialaisille. Meedo-Persian valtakuntaa edustaa Nebukadnessarin kuvapatsaan hopeinen rinta ja käsivarret sekä karhu Danielin näyssä.

Kolmas valtakunta on Kreikan maailmanvalta. Dan 2. luvussa tämä valtakunta on pronssinen vatsa ja reidet, ja Dan 7:ssa se on pantteri, jolla oli neljä päätä ja neljä linnunsiipeä. "Ja sille annettiin valta", sanottiin sen ensimmäisestä hallitsijasta, Aleksanteri Suuresta. Mutta hän kuolisi juuri saavutettuaan suuren valtansa, ja hänen valtakuntansa jaettaisiin neljään osaan. Historia vahvistaa, että juuri näin tapahtuikin.

Neljäs valtakunta on Rooman maailmanvalta. Kuvapatsasnäyssä sitä symbolisoi rautaiset sääret ja jalat, jotka olivat osaksi rautaa, osaksi savea. Danielin näyssä se on kauhistuttava peto, joka nousee kansojen merestä ja ruhjoen valloittaa itselleen maailmanherruuden.

Kuten näemme, maailmanhistoria on kiistattomasti vahvistanut Danielin kirjan ennustukset.

Rooman imperiumin elpyminen nykyisin

Nyt voimme kysyä: Onko näissä profetioissa jotain sellaista, mikä koskettaa meidän aikaamme?

Kyllä on. Profetiat sanovat meille selkeästi, että neljäs maailmanvalta on viimeinen, ennen kuin Jumalan valtakunta perustetaan.

Siksi tiedämme, etteivät mitkään muut valtiot voi saavuttaa valta-asemaa maailmassa. Monet ovat yrittäneet sitä, mutta mikään niistä ei ole onnistunut.

Edelleen näemme, että tämä neljäs maailmanvalta esiintyy kahdessa erilaisessa hahmossa. Ensinnäkin "rautavaltiona", mitä symbolisoi rautasääret. Mutta tätä löyhää liittovaltiota tai valtioliittoa, joka on toisaalta vahva mutta toisaalta heikko, kuvaa jalat, jotka ovat osaksi rautaa, osaksi savea.

Ensimmäisessä hahmossaan on neljäs maailmanvalta jo näyttäytynyt historiassa. Mutta jälkimmäinen muoto on vielä tulevaisuutta. Dan 7. luvusta näemme, että se tulee esiintymään kymmenen kuninkaan liittona, ja näiden kymmenen kuninkaan keskuudesta nousee Antikristus. Hänestä tulee viimeinen maailmanhallitsija viimeisessä maailmanvallassa. Mutta sitten Jeesus Kristus tulee taivaasta Kuninkaitten kuninkaana ja Herrain herrana. Hän musertaa Antikristuksen mahdin ja pystyttää rauhanvaltakuntansa maan päälle. Kivi osuu kuvapatsaan jalkoihin, ja se musertuu tomuksi.

Elämme ajassa, jolloin neljäs maailmanvalta on astumassa esiin lopun ajan hahmossaan. Mutta se ei hallitse kauan. "Noiden kuninkaiden aikana on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka ei ikinä tuhoudu", sanoi Daniel Baabelin kuninkaalle. Ja kuningas Nebukadnessar lankesi kasvoilleen maahan ja sanoi: "Totta on, että teidän jumalanne on jumalien jumala, kuninkaiden herra ja salaisuuksien paljastaja, sillä sinä olet pystynyt paljastamaan tämän salaisuuden."

Jos tämä pakanakuningas saattoi langeta kasvoilleen, jos hän saattoi tunnustaa ja uskoa, että Jumalan sana oli totuus, *ennen kuin mitään siitä oli täyttynyt*, kuinka paljon enemmän meidän pitäisikään kumartua Jumalan edessä ja uskoa hänen sanaansa *nyt kun suurin osa näistä valtavista profetioista on täyttynyt. Ne eivät enää ole tulevaisuuden profetioita; profetioista on tullut historiaa.*

Valtakunta perustetaan

Vielä jäljellä olevat ennustuksetkin täyttyvät. Jumalan valtakunta tulee maan päälle yhtä todellisesti ja kirjaimellisesti kuin babylonialainen ja meedo-persialainen maailmanvalta jo ovat olleet. Mutta jos aiomme päästä osallisiksi tästä valtakunnasta, meidän täytyy tänään ottaa vastaan se Jumalan valtakunta, joka tulee ihmiseen sisäisesti ja joka on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

Se, että tuleva Jumalan valtakunta perustetaan ensin hengellisessä muodossa, on tärkeä osa Jumalan suunnitelmaa. Se ei ole valtakunta, jonka kaikkivaltias Jumala on vain yksinkertaisesti perustanut valtansa voimalla. Nyt on Karitsa tullut kuninkaaksi (Ilm 11:15; 17:14). Se on Ihmisen Poika, joka alensi itsensä aina ristinkuolemaan asti ja joka korotetaan ja on saava herruuden. Ihmisen Pojan valtakunta tuhoaa pedon valtakunnat (Dan 7:13,14). Ei vain ulkonaisesti, vaan myös sisäiseltä olemukseltaan Jumalan valtakunta on toisenlainen kuin tämän maailman valtakunnat. Se on valtakunta, joka ei ole tästä maailmasta (Joh 18:36).

Hengellisessä muodossaan Jumalan valtakunta on näkymätön. Jeesus sanoi: "Ei Jumalan valtakunta tule niin, että sen tulemista voidaan tarkkailla. Eikä voida sanoa: 'Se on täällä', tai: 'Se on tuolla.' Katsokaa: Jumalan valtakunta on teidän keskellänne [l. "sisäisesti teissä"]." (Luuk 17:20,21.) Näin Jumalan valtakunta on todella tullut lähelle (Matt 3:1). Missä Jumalan voima ilmenee, siellä on Jumalan valtakunta (Matt 12:28).

Jeesuksen ensimmäisessä tulemisessa kuningas esiintyi alennuksen puvussa. Sellainen on myös hänen valtakuntansa tässä ajassa. Kun kansa ja opetuslapset uskoivat Jumalan valtakunnan pikaiseen ilmaantumiseen, Jeesus kertoi vertauksen selittääkseen heille, että se tapahtuisi vasta joskus tulevaisuudessa (Luuk 19:11 s.). Mutta jonain päivänä Ihmisen Poika tulee valtakuntansa kuninkaana Isänsä kirkkaudessa (Matt 16:27,28). Jumalan mahti murskaa maailmanvallan, mutta Jumalan valtakunta pystytetään Hengen voimasta ihmisten sydämessä.

Luku 14

Etukäteen kirjoitettu maailmanhistoria

Monet niistä, jotka puhuvat pilkallisesti Ilmestyskirjan pedosta, eivät edes ole lukeneet niitä raamatunkohtia, joista he niin halveksuen puhuvat. Raamattu on kirja, joka on vuosisatojen ajan ollut länsimaisen kulttuurin tukipilari ja kristinuskon perusta. Se on kirja, jota melkoinen joukko ihmiskunnan suuria intellektuelleja ja syvällisimpiä ajattelijoita on tutkinut ja ammentanut siitä viisautta. Sellaista kirjaa pitäisi järkevien ihmisten lähestyä kunnioittavasti.

Raamattu sanoo itsestään, että se on Jumalan sanaa. Siinä on muistiinmerkittynä ilmestyshistoria siitä, mitä Jumala on kautta aikojen sanoin ja teoin ilmoittanut ihmisille itsestään ja jumalallisesta olemuksestaan, pyhyydestään ja hyvyydestään, siitä pelastuksesta, jota hän tarjoaa syntisille ihmisille, ja hänen suunnitelmistaan ihmiskunnan tulevaisuuden varalle – profeetallinen sana.

Tässä luvussa esitämme tuhansia vuosia vanhoja profetioita – Ilmestyskirja kirjoitettiin lähes 2000 vuotta sitten, ja Danielin kirja 500 vuotta aikaisemmin. Profetian ihmeellisyyttä on se, että historian kulku ja

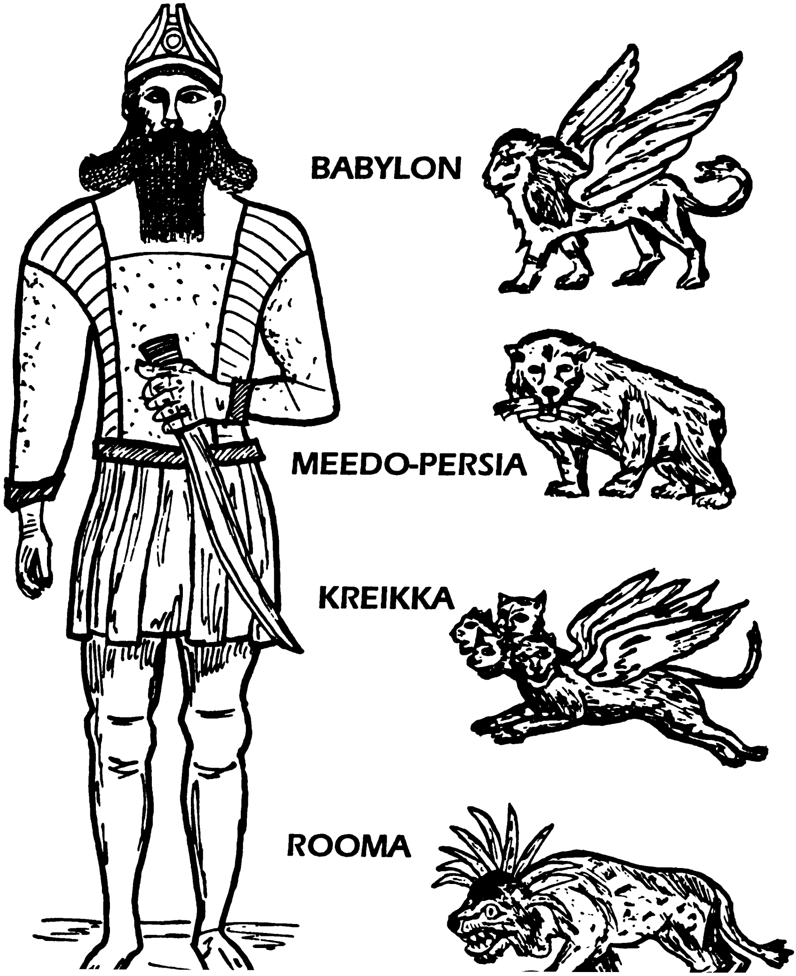
lopun ajan tilanne on kirjoitettu muistiin tällä tavoin.

Ensi alkuun voimme lukea, mitä Danielin luvuilla 2 ja 7 on sanomista neljästä maailmanvallasta, joiden piti nousta maasta Danielin ajoista alkaen. Toinen esityksemme näyttää, mitä profeetta Danielilla (luvut 2 ja 7) ja Johanneksen ilmestyksellä (luvut 13 ja 17) on sanomista Rooman valtakunnasta sen viimeisten päivien hahmossa ja muuttumisessa Antikristuksen valtakunnaksi.

MAAILMANHISTORIA

Etukäteen kirjoitettu

Nebukadnessarista Antikristukseen

Nebukadnessarin uni KUVAPATSAASTA, Dan 2	Danielin näky ELÄIMISTÄ Dan 7:ssä

29. Kun sinä, kuningas, makasit vuoteellasi, mieltäsi alkoi vaivata huoli tulevaisuudesta, ja silloin Salaisuuksien Paljastaja ilmoitti sinulle, mitä on tapahtuva. 30. Ei tätä salaisuutta ole paljastettu minulle siksi, että olisin viisaampi kuin muut ihmiset, vaan siksi, että kuningas saisi tietää tämän salaisuuden, ja siksi, että ymmärtäisit, mitä mielessäsi liikkuu.

Nebukadnessarin uni

31. "Sinä katselit, kuningas, ja edessäsi oli *suuri kuvapatsas*. Patsas oli korkea, ja sen loisto oli suunnaton. Se oli sinun edessäsi, ja sen muoto oli kauhistava. 32. Se patsas oli tällainen: *pää* puhdasta kultaa, *rinta ja käsivarret* hopeaa, *vatsa ja reidet* pronssia, 33. *sääret* rautaa, *jalat* osaksi rautaa, osaksi savea. 34. Sitä katsellessasi lähti käden koskematta vierimään kivi. Se osui patsaan jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne. 35. Niin murtuivat yhtä lailla rauta, savi, pronssi, hopea ja kulta, ja niistä tuli kuin ruumenia kesäisellä puimatantereella, ja tuuli kantoi ne pois, eikä niitä löytynyt mistään. Ja kivestä, joka oli osunut patsaaseen, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maailman.

1. Belsassarin, Babylonian kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena Daniel näki vuoteellaan unen ja näkyjä. Hän kirjoitti ne muistiin, ja hänen kertomuksensa kuuluu näin.

Danielin uninäky

2. Näin sanoi Daniel: Minä näin näyssäni yöllä, miten taivaan neljä tuulta panivat valtameren äkkiä kuohumaan. 3. Merestä nousi *neljä suurta eläintä*, kaikki erilaisia. 4. Ensimmäinen oli *kuin leijona*, ja sillä oli kotkan siivet. Minun katsellessani siltä revittiin siivet ja se nostettiin maasta ja pantiin seisomaan kahdelle jalalle kuin ihminen, ja sille annettiin ihmisen sydän. 5. Ja katso, oli toinen eläin, *karhun kaltainen*, joka seisoi toisella suunnalla, ja sillä oli kolme kylkiluuta suussaan hampaitten välissä. Sille sanottiin: Nouse, syö paljon lihaa.
6. Vielä minä näin, että oli kolmaskin eläin, *kuin pantteri*, jolla oli neljä linnunsiipeä selässään, ja sillä eläimellä oli neljä päätä, ja sille annettiin valta. 7. Ja vielä minä näin yöllisessä näyssäni, että oli *neljäs eläin*, pelottava, kauhistuttava ja hyvin väkevä. Sillä oli suuret rautaiset hampaat, ja se söi ja ruhjoi kaiken ja tallasi tähteet jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin aikaisemmat eläimet, ja sillä oli kymmenen sarvea. 8. Minä katselin niitä sarviaja näin, että niiden väliin kasvoi

Danielin kirjan luvut 2 ja 7 ovat profeetallista maailmanhistoriaa. Voidaan sanoa, että ne ovat etukäteen kirjoitettua maailmanhistoriaa. Nebukadnessarin uni kuvapatsaasta luvussa 2 ja Danielin uni villipedoista luvussa 7 koskevat samoja neljää suurta valtakuntaa, jotka sortivat Israelia: Babylon, Meedo-Persia, Kreikka ja Rooma. Luvussa 8 esitetään kaksi valtakunnista, Meedo-Persia ja Kreikka, pässin (oinaan) ja vuohipukin (kauriin) hahmossa.

Rinnakkais

Daniel 2
Nebukadnessarin unen selitys

36. Tämä oli uni, ja nyt kerromme kuninkaalle sen selityksen.
37. Sinulle, kuningas, kuninkaiden kuningas, on taivaan Jumala antanut valtakunnan, vallan, voiman ja kunnian. 38. Hän on myös antanut kaikkialla valtaasi ihmiset, maan eläimet ja taivaan linnut ja tehnyt sinut niiden herraksi. Sinä olet kultainen pää. 39. Mutta sinun jälkeesi nousee toinen valtakunta, vähäisempi kuin sinun, ja sitten kolmas valtakunta, pronssinen, joka on hallitseva koko maailmaa. 40. Vielä on tuleva neljäs valtakunta, luja kuin rauta, ja niin kuin rauta murskaa ja särkee kaiken ja niin kuin rauta rikkoo, niin se on murskaava ja rikkova kaikki muut.

sarvista kolme irtosi sen tieltä. Ja katso, sillä sarvella oli silmät, ihmisen silmien kaltaiset, ja suu, joka puhui suuria sanoja. 9. Kun minä sitä katselin, istuimet asetettiin paikoilleen, ja Ikiaikainen istuutui. Hänen pukunsa oli valkea kuin lumi ja hänen hiuksensa ja partansa kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. 10. Hänen luotaan lähti liikkeelle tulinen virta. Tuhannet ja taas tuhannet palvelivat häntä, miljoonat seisoivat odottaen hänen edessään. Oikeus asettui istumaan, ja kirjat avattiin. 11. Minun yhä katsellessani se eläin surmattiin niiden suurien sanojen vuoksi, jotka sarvi oli puhunut, ja sen ruumis tuhottiin, heitettiin roihuavaan tuleen. 12. Myös muilta eläimiltä riistettiin valta, mutta niiden annettiin jäädä eloon määrähetkeensä saakka. 13. Yhä minä katselin yöllisiä näkyjä ja näin, miten taivaan pilvien keskellä tuli eräs, näöltään kuin ihminen. Hän saapui Ikiaikaisen luo. Hänet saatettiin Ikiaikaisen eteen, 14. ja hänelle annettiin valta, kunnia ja kuninkuus, kaikkien kansojen, kansakuntien ja kielten tuli palvella häntä. Hänen valtansa on ikuinen valta, joka ei katoa, eikä hänen kuninkuutensa koskaan häviä.

Daniel 7
Eläinunen selitys

15. Minä, Daniel, tunsin, miten henkeni minussa tuli levottomaksi, ja pääni näyt pelottivat minua. 16. Minä lähestyin yhtä niistä, jotka seisoivat siellä, ja pyysin häntä tarkasti selittämään kaiken tämän. Hän vastasi ja kertoi minulle näiden asioiden selityksen: 17. Nuo neljä suurta eläintä tarkoittavat, että neljä valtakuntaa nousee hallitsemaan maailmaa. 18. Mutta Korkeimman pyhät saavat vallan ja ottavat haltuunsa kuninkuuden ikuisuuksien ikuisuuteen saakka. 19. Sitten minä halusin saada selvän tiedon neljännestä eläimestä, joka oli erilainen kuin kaikki muut, hyvin pelottava, jonka hampaat olivat rautaa ja kynnet pronssia, joka söi ja ruhjoi kaiken ja tallasi tähteet jalkoihinsa.

Rooma Dan 2:40-45:ssä

41. "Se, että näit jalkojen ja varpaiden olevan osaksi ruukkusavea ja osaksi rautaa, tarkoittaa, että tämä valtakunta on oleva jakautunut mutta siinä on raudan lujuutta, niin kuin näit rautaa olevan ruukkusaven seassa. 42. Se, että varpaat olivat osaksi rautaa ja osaksi savea, tarkoittaa, että valtakunta on oleva osittain luja ja osittain hauras. 43. Ja että näit rautaa ruukkusaven seassa, se tarkoittaa, että valtakunnat liittyvät toisiinsa aviositein mutta eivät yhdisty, niin kuin ei rautakaan yhdisty saveen. 44. "Noiden kuninkaiden aikana on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka ei ikinä tuhoudu, eikä sitä valtakuntaa anneta toiselle kansalle. Se murskaa lopullisesti kaikki nuo valtakunnat, ja se pysyy ikuisesti, 45. niin kuin sinä näit, että vuoresta lähti vierimään kivi käden koskematta ja murskasi raudan, pronssin, saven, hopean ja kullan. Suuri Jumala on ilmoittanut kuninkaalle, mitä pian on tapahtuva, ja uni on tosi, ja sen selitys on oikea.

Roomalaisvalta

Neljä rinnakkaisprofetiaa

1. Nebukadnessarin uni — Dan 2
2. Danielin uninäky — Dan 7
3. Merestä noussut peto — Ilm 13
4. Helakan punainen peto ja portto — Ilm 17

Rooma Dan 7:20-26:ssa

20. Halusin myös tietää niistä kymmenestä sarvesta, jotka olivat sen päässä, ja vielä siitä sarvesta, joka kasvoi esiin ja jonka tieltä putosi pois kolme sarvea, tuosta sarvesta, jolla oli silmät ja suuria sanoja puhuva suu ja joka näytti muita sarvia suuremmalta. 21. Minun katsellessani tuo sarvi ryhtyi sotaan pyhiä vastaan, ja se voitti heidät ja piti heitä vallassaan, 22. kunnes Ikiaikainen saapui ja Korkeimman pyhät saivat oikeutensa ja tuli hetki, jolloin pyhät ottivat haltuunsa vallan. 23. Ja minulle vastattiin: – Neljäs eläin tarkoittaa neljättä valtakuntaa, joka on syntyvä maailmaan. Se valtakunta on erilainen kuin muut valtakunnat, ja se syö koko maailman ja tallaa ja murskaa sen. 24. Ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta, jotka tulevat hallitsemaan sitä valtakuntaa. Heidän jälkeensä nousee vielä yksi. Hän on erilainen kuin edelliset ja kukistaa kolme kuningasta. 25. Uhmaten hän puhuu Korkeinta vastaan, tuhoaa Korkeimman pyhiä ja pyrkii muuttamaan juhla-ajat ja lain. Korkeimman pyhät annetaan hänen armoilleen ajaksi, kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi. 26. Mutta oikeus on istuva tuomitsemaan, ja hänen valtansa otetaan häneltä pois, se tuhotaan ja hävitetään lopullisesti. 27. Kuninkuus ja valta ja valtakuntien mahti kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle. Sen kansan valtakunta on ikuinen valtakunta, ja kaikki vallat palvelevat ja tottelevat sitä.

Rooma Ilm 13:1-8:ssä

1. Minä näin, kuinka merestä nousi peto. Sillä oli kymmenen sarvea ja seitsemän päätä, ja kaikissa kymmenessä sarvessa oli kruunu ja jokaiseen päähän oli kirjoitettu herjaava nimi. 2. Peto, jonka näin, muistutti leopardia, mutta sillä oli jalat kuin karhulla ja sen kita oli kuin leijonan kita. Lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan. 3. Minä näin, että yksi pedon päistä oli saanut surmaniskun mutta haava oli parantunut. Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä, 4. ja kaikki kumarsivat lohikäärmettä, joka oli antanut pedolle sellaisen vallan. He kumarsivat myös petoa ja sanoivat: - Kuka on pedon vertainen, kuka pystyy taistelemaan sitä vastaan? 5. Pedolle annettiin suu, joka herjaa ja puhuu suuria sanoja, ja se sai tämän vallan neljänkymmenenkahden kuukauden ajaksi. 6. Niin se avasi suunsa ja alkoi herjata Jumalaa. Se herjasi hänen nimeään ja hänen asuinsijaansa ja niitä, jotka asuvat taivaassa. 7. Sille annettiin myös lupa käydä taisteluun pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja niin sen valtaan annettiin kaikki heimot, kansat, kielet ja maat. 8. Kaikki maan asukkaat kumartavat sitä – kaikki ne, joiden nimi ei maailman luomisesta alkaen ole ollut kirjoitettuna teurastetun Karitsan elämänkirjaan.

Ilm 19:19,20

19. Sitten näin, että peto ja maailman kuninkaat sotajoukkoineen olivat kokoontuneet yhteen käydäkseen taisteluun ratsastajaa ja hänen sotajoukkoaan vastaan. 20. Mutta peto otettiin kiinni, samoin väärä profeetta, joka pedon nimissä oli tehnyt tunnustekoja ja johtanut harhaan sen merkin ottaneet ja sen kuvaa kumartaneet ihmiset. Ne molemmat heitettiin elävinä tuliseen järveen rikinkatkuisten lieskojen keskelle.

Rooma Ilm 17:3-14:ssä

3. Henki valtasi minut, ja enkeli vei minut autiomaahan. Minä näin naisen, joka istui helakanpunaisen pedon selässä. Peto oli yltympäri täynnä siihen kirjoitettuja herjaavia nimiä, ja sillä oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. 4. Naisen puku hohti purppuraisena ja helakanpunaisena, hänen yllään kimalsivat kulta, jalokivet ja helmet, ja kädessään hän piti kultaista maljaa, joka oli täynnä hänen haureutensa iljetystä ja saastaa. 5. Hänen otsassaan oli nimi, jolla on salainen merkitys: "Suuri Babylon, maailman porttojen ja iljetysten äiti." 6. Minä näin, että nainen oli juopunut pyhien verestä ja Jeesuksen todistajien verestä, ja hämmästyin suuresti hänet nähdessäni.

7. Enkeli sanoi minulle: "Miksi ihmettelet? Minä paljastan sinulle naisen salaisuuden ja häntä kantavan pedon salaisuuden, tuon, jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea.

8. "Peto, jonka näit, on ollut, mutta nyt sitä ei ole. Se tulee vielä nousemaan syvyydestä, mutta lopulta se joutuu tuhon omaksi. Ne maan asukkaat, joiden nimi ei maailman

luomisesta alkaen ole ollut kirjoitettuna elämän kirjaan, hämmästyvät pedon nähdessään, sillä vaikka se on ollut ja mennyt, se on vielä tuleva.

9. "Tässä tarvitaan ymmärrystä ja viisautta. Seitsemän päätä tarkoittaa seitsemää vuorta, joilla nainen istuu. Myös kuninkaita on seitsemän. 10. Viisi näistä on jo poissa, kuudes on vallassa. Yksi ei ole vielä tullut, ja kun hän tulee, hänen on määrä hallita vain vähän aikaa. 11. Peto itse – se, joka on ollut mutta jota ei enää ole – on kahdeksas kuningas ja samalla yksi noista seitsemästä. Se joutuu tuhon omaksi.

12. "Kymmenen sarvea, jotka näit, tarkoittavat kymmentä kuningasta, jotka eivät ole vielä nousseet valtaan mutta saavat myöhemmin kuninkuuden yhdessä pedon kanssa, kuitenkin vain hetkeksi aikaa. 13. Yksissä tuumin he antavat valtansa ja voimansa pedon palvelukseen. 14. Nuo kaikki käyvät taisteluun Karitsaa vastaan, mutta Karitsa voittaa heidät, sillä hän on herrojen Herra ja kuninkaiden Kuningas. Hänen kanssaan saavat voiton hänen uskollisensa, kaikki kutsutut ja valitut."

Luku 15

Euroopan unioni ja Rooman valtakunta

Suunnitelma maailmanvallasta ilmaantui jo varhain ihmiskunnan historiassa. Se oli Baabelin tornin taustalla oleva ajatus. Se oli ajatus, joka oli ristiriidassa Luojan tahdon ja hänen ihmiskuntaa varten laatimansa suunnitelman kanssa. Siksi Jumala astui alas ja hämmensi heidän kielensä niin, etteivät he enää ymmärtäneet toisiaan. Sillä tavoin ihmiset levisivät yli maapallon.

Jumala perusti kansallisvaltion

Jumala tahtoi, että ihmisillä olisi rajat, turvalliset rajat maittensa ja asuinpaikkojensa välillä. Ne joilla oli yhteinen kieli ja jotka ymmärsivät toisiaan, kuuluisivat yhteen. Kansallisvaltio on siten Jumalan perustama. Tarkoitus ei ollut, että nämä valtiot joutuisivat sotaan keskenään; päinvastoin niiden piti antaa toistensa elää rauhassa ja käyttää maan päällä oloaikansa Jumalan etsimiseen. Näin sanotaan Apostolien teoissa 17:26,27.

Kun aika on täyttynyt, Jumala kokoaa kaikki taivaassa ja maan päällä ja perustaa valtakunnan, jossa hän itse hallitsee kuninkaana. Jo tänään ovat Jumalan valtakunnan voimat vaikuttamassa täällä maan päällä, mutta Jeesus sanoo, että tänä aikakautena Jumalan valtakunta ei ole läsnä näkyvällä tavalla. Se on hengellinen valtakunta, rakennettu hengellisille periaatteille. Paavali sanoo, että Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä (Room 14:17). Näille perusteille pohjautuu tuleva, näkyvä valtakunta.

Kuninkaan tullessa Jumalan valtakunta perustetaan näkyvästi kaikessa voimassaan ja kirkkaudessaan, siis Jeesuksen paluun yhteydessä. Rauhanvaltakunnasta tulee todellisuutta, kun Rauhanruhtinas tulee.

Näemme siis, että Herra perusti kansallisvaltion, kun hän antoi kansalle heidän kielensä, maansa ja rajansa.

Unelma maailmanvallasta

Ylpeä ja omapäinen ihminen ei tyytynyt Jumalan järjestykseen. Unelma Baabelin tornin ajoilta jatkoi elämistään ihmisessä, unelma maailmanvallasta ja maailmanherruudesta. Tässä osuivat ihmisen suunnitelmat ja toiveet yksiin Saatanan aikomusten kanssa: johtaa ihminen pois Jumalan tahdosta, onnettomuuden ja itsetuhon tielle.

Maailmanvallan todellinen tarkoitus on vastustaa jumalallista suunnitelmaa; vihamielisyys Jumalaa kohtaan. Maailmanvalta on oikeastaan Saatanan yri-

tys torjua Jumalan valtakunta. Jo Danielin kirjassa puhutaan pahoista henkivalloista, jotka seisovat Persian ja Kreikan maailmanvallan takana, ja Ilmestyskirjasta näemme, että syvyydestä nousseen pedon takana seisoo lohikäärme, joka on heitetty alas taivaasta, itse Saatana. Siinä missä Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä, on maailmanvalta riivaajahenkien tyyssija. Tämän maailman ruhtinaana Paholainen pystyttää maailmanjärjestelmän, joka perustuu saatanallisille periaatteille: väkivallalle, sorrolle, kunnianhimolle – asioille jotka sopivat hyvin langenneelle, syntiselle ihmiselle. Näin on erityisesti silloin, kun viimeinen suuri maailmanvaltias, Antikristus, astuu esiin.

Jumalan tahto oli, että jokainen kansa eläisi rajojensa sisällä ja jättäisi naapurinsa rauhaan, mutta heti kun alettiin himoita naapurivaltioiden alueita tai alistaa heitä orjiksi, syttyi verisiä sotia. 1 Moos 10:8:sta luemme, että Nimrod oli ensimmäinen suuri valtias maan päällä. Hän hallitsi mm. Baabelia ja sittemmin Niiniveä. Maailmanvalta pyrkii aina alistamaan toisia. Lopullinen päämäärä tulee aina olemaan maailmanherruus, sillä maailmanvalta on ehdoton suuruus, joka ei suvaitse muita rinnallaan.

Kuitenkin maailmanhistoria osoittaa yhä suurempaa hajaannusta kaiken sen teennäisen yhtenäisyyden keskellä, jota yritetään saada aikaan. Profeetta Danielin mainitsema ensimmäinen maailmanvalta, Baabel, oli yhtenäinen. Seuraava, meedo-persialainen valtakunta, oli kahtia jaettu niin, että sitä symbolisoi kaksisarvinen pässi (oinas) luvussa 8. Kolmas suurvalta, Kreikka, oli lopullisessa muodossaan neljään osaan jaettu. Sitä kuvasi nelipäinen pantteri (l. 7).

Rooma, neljäs valtakunta, oli alussa yhtenäinen, sitten kahtia jaettu – Nebukadnessarin kuvapatsaan jalat havainnollistivat jakoa Itä-Roomaan ja Länsi-Roomaan. Ja viimeisessä muodossaan, lopun aikoina, se on jaettu kymmeneen osaan, mitä kuvaa patsaan kymmenen varvasta ja Danielin näyn neljännen pedon kymmenen sarvea.

Tästä kymmenvaltioliitosta sanotaan, ettei se ajan mittaan pysy koossa (Dan 2:43). Rooman imperiumi hajoaa moneksi valtioksi (Dan 2:41). Sellaisena se oli satojen vuosien ajan, mutta viimeisinä aikoina hajonnut Eurooppa kootaan jälleen yhdeksi Antikristuksen valtikan alle. Silloin niillä kymmenellä kuninkaalla on yksi ja sama ajatus: antaa valtansa ja voimansa pedon palvelukseen (Ilm 17:12,13).

Rooman valtakunnan uusi tuleminen

Ei ole epäilystä siitä, että Rooman imperiumi perustetaan uudelleen viimeisinä aikoina. Sekä Danielin kirjasta että Ilmestyskirjasta käy hyvin selvästi ilmi, että tämä suurvalta on olemassa siihen aikaan, kun Ihmisen Poika tulee. Juuri tämä maailmanmahti murskautuu Kristuksen palatessa.

Raamatun profetioista ilmenee, ettei Rooman supervallalla ole yhtenäistä, jatkuvaa historiaa. Se tuhoutuu ja nousee sitten uudelleen lopun aikoina. Se on suurvalta, joka oli ja jota ei sitten pitkään aikaan ollut, mutta joka tulee taas (Ilm 17:8).

Jo kirkkoisät, jotka elivät roomalaisvallan loiston päivinä, väittivät Rooman hajoavan mutta syntyvän uudelleen kymmenvaltioliittona. Kun roomalaisvalta

saa tämän muodon, nousee Antikristus sen johtoon.

Kuten kohtuullista on, kautta aikojen on esitetty erilaisia käsityksiä raamatullisista profetioista. Mutta koko kirkkohistorian aikana on päätulkintana ollut, että Danielin näyn neljäs peto kuvaa Rooman imperiumia, ja että tämä valtakunta tulee olemaan siihen aikaan, kun Ihmisen Poika palaa taivaan pilvissä. Tätä käsitellään kirjan viimeisessä pääosassa, jossa siteeraamme monien raamatuntutkijoiden lausuntoja eri ajoilta.

Niin kauan kuin ei ollut olemassa konkreettisia suunnitelmia sellaiselle valtioiden joukolle vanhan Rooman pohjalta, ei ollut moniakaan, jotka olisivat paljonkaan välittäneet siitä, että teologit ja profetioiden tutkijat puhuivat ja kirjoittivat tästä. Sitä ei yksinkertaisesti otettu todesta. Meidän päivinämme asian laita on toisin, kun Euroopan yhdentyminen on toteutumassa. Kun yhtäkkiä nämä vanhat profetiat törmäävät päivänpolitiikan kanssa yhteen, maailmalliset poliitikot raivoavat sellaista julistusta vastaan liberaaliteologien suosiollisella avustuksella.

On masentavaa nähdä, miten jopa itseään kristittyinä pitävät ihmiset halveksivat Raamatun profetioita. Ne jotka ottavat Raamatun profeetallisen sanan niin kuin se kirjoitetaan, leimataan tietämättömiksi ja fanaatikoiksi. Aivan häpeämättömästi liberaaliteologit tekevät tyhjäksi ja vääristelevät selkeitä Raamatun ennustuksia. Eihän oikein voida kieltää, että profetiat Babylonian, Meedo-Persian ja Kreikan valtakunnista koskivat historiallisia suurvaltoja. Mutta kun sama profeetallinen sana puhuu neljännestä valtakunnasta, Roomasta, ja puhuu siitä että se perustetaan uudelleen ennen Herran paluuta, niin silloin ei kaihde-

ta turvautumasta mitä mielettömimpiin tulkinnallisiin keinoihin tämän väistämiseksi.

Jeesus itse nuhteli oman aikansa kirjanoppineita siitä, etteivät he osanneet selittää aikain merkkejä. Kun opetuslapset kysyivät, mikä hänen paluunsa merkki olisi, hän antoi heille koko joukon merkkejä, joita meidän on velvollisuus tarkkailla. Israelin valtion jälleenrakentamisen ohella on Euroopan yhdentyminen Rooman maailmanvallan pohjalle kaikkein merkittävimpiä aikain merkkejä poliittisella alalla.

Onko EU Rooman valtakunnan elpymisen enne?

Voimmeko taata, että EU on Rooman imperiumin viimeisen suuren yhdistymisen alku? Tämä on aiheellinen kysymys. Onhan historian kuluessa ollut monia pyrkimyksiä sellaiseen yhdistymiseen ilman, että se olisi johtanut todelliseen vanhan imperiumin jälleenrakentamiseen.

Vastauksemme tähän kysymykseen on, että nyt me elämme ajankohdassa, joka on toisenlainen kuin ennen. Näemme niin monien ajanmerkkien täyttyvän silmiemme edessä, mikä todistaa kiistattomasti, että olemme tulleet lopun aikaan.

Katsokaamme siis asiaa näin: Jos EU ei olisi lopun ajan suuren yhdentymän alku, joka lopulta muodostuu antikristilliseksi maailmanvallaksi, niin se merkitsee vain, että aivan samanlaisen valtiomuodostelman täytyy tulla EU:n sijaan. Jokin sellainen on suunnilleen yhtä todennäköistä kuin se, että kiirastorstai sattuisi jonain vuonna toiseksi pääsiäispäiväksi. Siinä

tapauksessa täytyy koko profeetallista tapahtumien kulkua viivyttää, mikä taas on mahdotonta monistakin syistä.

Vaikuttaa selvältä, että sellainen profeetallisen ohjelman lykkäys ei tule kysymykseen tai on ainakin hyvin epätodennäköistä, koska me olemme tulleet atomiaikaan ja koska ydinaseiden pelottava leviäminen on käynnissä. Kaikki asialliset ennusteet osoittavat, että maailma on matkalla kohti väistämätöntä atomisotaa. Me lähestymme aikaa, josta Jeesus puhuu sanoessaan: "Jos sitä aikaa ei lyhennettäisi, yksikään ihminen ei säästyisi" (Matt 24:22). Kaikki elämä tuhotaan. Koska nämä kauhuaseet joutuvat häikäilemättömien ihmisten käsiin, muuttuu tilanne aina vain kriittisemmäksi. Maailmanvallan perustaminen on ihmiskunnan viimeinen epätoivoinen yritys varjeltua lopulliselta katastrofilta, ja tässä Euroopan yhdysvallat tulee välttämättä olemaan kulmakivenä.

Tämä ulkonainen uhka, joka häälyy ihmiskunnan yllä, on kyllin synkkä. Mutta tämän lisäksi on olemassa henkinen vaara, joka uhkaa yhteiskuntaa sisältäpäin ja joka ei ole yhtään vähemmän vakava. Se on käynnissä oleva uskonnollinen ja moraalinen rappio. Yhteiskuntaa säilyttävänä voimana on kristillinen etiikka suurin piirtein loppuun käytetty. Yksinkertaisimmatkin moraalikäsitteet murretaan. Sukupuoliset perversiot laillistetaan ihmisoikeuksien nimessä. Insesti ja lasten seksuaalinen riisto leviävät. Sodoma vaikuttaa idylliseltä paikalta eurooppalaiseen jälkikristilliseen yhteiskuntaan verrattuna. Muutamien viime vuosien kuluessa rikollisuus on moninkertaistunut. Väkivalta ja ryöstöt kuuluvat tavalliseen päiväjärjestykseen.

Jos tämä jatkuu, minkälaisen maailman me saammekaan muutaman vuoden kuluttua? Kuinka kauan Jumala jaksaa katsella tätä? Kuinka kauan hän vielä pidättelee tuomiotaan? Kuinka kauan Jumala jaksaa antaa anteeksi ihmissuvulle, joka hylkää hänen lakinsa ja halveksii hänen evankeliumiaan? Monikaan asia ei viittaa siihen, että armonaikamme vielä pitkittyisi; sen sijaan monet seikat puhuvat sen puolesta, että aikaa voidaan lyhentää.

Kun me siis tällaisessa ajankohdassa, monenlaisten puhuttelevien ajanmerkkien keskellä, näemme Rooman imperiumin nousevan näköpiiriin lopunajallisessa muodossaan, mikä onkaan sen kohtuullisempi ajatus, kuin että kyseessä on viimeinen suuri maailmanvalta syntyvaiheissaan.

Luku 16

Ennusteita ja profetioita

Futurologiaksi kutsutaan uutta tiedettä, joka uhkaa viedä voiton science fictionista, tieteisromaaneista. Kuten teologialla on profetiansa, on futurologialla prognoosinsa, ennusteensa. Merkillistä on, että nämä kaksi tieteenhaaraa, tulevaisuudentutkimus ja profetioiden tutkiminen, maalaavat usein saman kuvan tulevaisuudesta.

Tietokoneiden profetia

Professori J. Forrestor (Massachusetts Institute of Technology), eturivin tietokone-eksperttejä maailmassa, syötti koneisiinsa tietoa ajastamme, luonnonvaroista ja -tuhoista, teknologiasta, väestönkasvusta, elintarvikkeiden tuotannosta jne. Tietokoneiden ennuste oli, että ihmiskunta tulee kokemaan tuhonsa vähemmässä ajassa kuin yhdessä sukupolvessa. Siis itse tietokoneet alkavat profetoida maailman lopusta – että meidän sukupolvemme on viimeinen!

Ajatus siitä, että nykyisin elävä sukupolvi on maapallon viimeinen, ei siis johdu yksinomaan Raama-

tun profeetallisesta sanasta. Monet ihmiset, jotka eivät ollenkaan usko Raamattuun, ovat yhtä varmoja siitä, että olemme tulleet ihmissuvun kohtalonhetkiin.

Maailmantilanne viestii siitä. Ihmiset eivät enää voi hallita ongelmiaan. Voitaisiin helposti lainata eräitä lehtien ja uutislähetysten sanontoja, ja koko maailmantilanne piirtyy eteemme. Eivät ainoastaan pessimistiset papit tai yliviirittyneet maallikkosaarnaajat julista tänään maailman tuhoa. Sitä tekevät myös etevimmät tiedemiehemme ja johtavat poliitikkomme. Tuhon aavistus lävistää aikamme. Ne jotka tietävät eniten, pelkäävät eniten.

Toivon sanoma

Tässä ilmenee suuri ero sen välillä, mitä futurologialla on sanottavana tulevaisuudesta ja mitä Raamatun profetia julistaa.

Tulevaisuudentutkimuksen, joka rakentaa pelkästään inhimillisten edellytysten varaan, täytyy välttämättä piirtää synkkä ja toivoton kuva tulevaisuudesta – kaikki muu on epärealistista toiveajattelua. Kun Raamattu tarjoaa toivon sanomaa, se johtuu siitä, että profetiassa on jotain, mitä futurologia ei ota lukuun. Raamattu ottaa laskelmissaan huomioon Jumalan, joka istuu universumin valtaistuimella ja hallitsee kaikkea.

Profeetallinen sana kertoo suuresta, ratkaisevasta tapahtumasta, joka tapahtuu ehkä läheisessäkin tulevaisuudessa ja joka tulee muuttamaan maailmantilanteen täydellisesti: Jeesuksen Kristuksen paluu ku-

ninkaiden Kuninkaana ja herrain Herrana. Maailman silmissä hän on vieläkin alennettu ja halveksittu nasaretilainen, hänen jumaluutensa kielletään ja hänen nimeään pilkataan. Mutta pian hän ilmestyy taivaan pilvissä voimassa ja kunniassa! Hän on tuomitseva vihollisensa, ne jotka tuhoavat maan ja viettelevät ja turmelevat ihmiskunnan. Voimallisesti hän perustaa valtakuntansa, ja ne jotka ottivat hänet vastaan silloin, kun hän tuli ensimmäisen kerran alennustilan puvussaan ja jotka uskoivat häneen, ne hallitsevat nyt hänen kanssaan.

Herra tulee pelastajaksi ja tuomariksi. Pelastajaksi niille, jotka uskovat häneen ja odottavat häntä. Tuomioksi niille, jotka hylkäävät hänet eivätkä halua tunnustaa hänen herrauttaan.

Raamattu sanoo monia seikkoja siitä, mitä tapahtuu Jeesuksen palatessa. Kristuksessa kuolleet nousevat kuolleista. Elossa olevat uskovat muutetaan niin, että he saavat sellaisen kirkastetun ruumiin kuin Jeesuksella oli hänen ilmestyttyään ylösnousemisensa jälkeen. Kaikki Herralle kuuluvat temmataan ylös maan päältä kohtaamaan hänet ylhäällä ilmassa. Yhdessä lukemattomien enkelien kanssa he marssivat uudistetun luomakunnan uutislyhteenä uuteen Jerusalemiin – uusiin taivaisiin ja uuteen maahan, jossa Jumala asuu kansansa keskuudessa.

Niille jotka eivät usko Jumalaan, tämä kaikki vaikuttaa epätodelliselta kangastukselta. Mutta tämä on kristillinen tulevaisuuden toivo. Uskomme täysin ja lujasti, että Jumala joka loi taivaan ja maan, on voimallinen tekemään kaiken minkä on sanonut ja antamaan meille kaiken minkä on luvannut. "Ja tämän hän itse on meille luvannut: iankaikkisen elämän"

(1 Joh 2:25).

Tiedämmekö sitten jotain Kristuksen paluun ajasta? Kun Jeesus puhui siitä, hän viittasi asiaan, jota ei kukaan voi tietää, ja toiseen asiaan, joka meidän kaikkien pitäisi tajuta. Se mitä ei kukaan voi tietää, on hänen paluunsa päivä ja hetki. "Mutta sitä päivää ja hetkeä ei tiedä kukaan – –." Sen sijaan se, mikä meidän kaikkien tulee tietää, on, että tuo päivä lähestyy. "Samalla tavoin te kaiken tämän nähdessänne tiedätte, että se aika on lähellä, aivan ovella" (Matt 24:32-36). Ajankohta on tuntematon, mutta ennalta määrätty aikakausi on tunnettu. Viimeisten aikojen sukupolvi näkee ajan merkit, ja siitä he tietävät, että päivä on lähellä.

Uskovien keskuudessa on erilaisia käsityksiä siitä, milloin seurakunnan ylöstempaus tapahtuu lopun ajan aikataulussa. Jotkut uskovat, että Jeesuksen paluun ensimmäinen vaihe on se, kun hän tulee noutamaan pyhät, jotka nostetaan ylös maasta ennen kuin viimeisten aikojen vaivanaika puhkeaa. Toiset arvelevat, että uskovat temmataan ylös vasta sitten, kun Herra ilmestyy taivaallisten joukkojensa kanssa vaivanajan lopussa. En itse uskalla sanoa mitään ajasta tämän päivän ja sen päivän välillä, jolloin Herra tulee noutamaan omansa. Jeesus sanoi: "Olkaa siis tekin valmiit, sillä Ihmisen Poika tulee hetkellä, jota ette aavista" (Matt 24:44).

Antikristillinen maailmanvalta

Olemme jo esittäneet, että uudelleen perustettu Rooman imperiumi tulee olemaan se valtakunta, josta

Antikristus nousee, ja että EU vaikuttaa olevan viimeisten aikojen Rooman alkuvaihe. Tätä ei kuitenkaan pidä ymmärtää niin, että uudenlaista roomalaisvaltaa voitaisiin ilman muuta pitää antikristillisenä. Vasta sitten, kun Antikristus astuu esiin ja tarttuu valtakunnan ohjaksiin, se saa antikristilliset piirteensä.

Antikristuksen valtakunnalla on historiallinen taustansa. Se näyttäytyy sellaisen kehityksen täyttymyksenä, jota on jatkunut lähes koko ihmiskunnan historian ajan. Se on Paholaisen suunnitelman toteutumista, mutta samalla ihmisten unelmien täyttymystä heidän unelmoidessaan maailmanvallasta. Se unelma on muuttuva painajaiseksi. Oikeastaan suurvalta on demoninen vääristelmä Jumalan suunnitelmasta koota kaikki ihmiset Kristuksen kuninkuuden alaisuuteen. Se on ihmisen yritys hallita maailmaa ilman Jumalaa.

Kuten olemme aiemmin sanoneet, maailmanvalta on jotain aivan muuta kuin kansallisvaltio. Kun kansallisvaltiolla on laillisena tehtävänään varjella kansan vapautta ja itsenäisyyttä, imperialismi ottaa tavoitteekseen alistaa toiset kansat ja murtaa ne rajat, jotka Jumala on asettanut kansojen välille (Apt 17:26). Imperialismi on valtioaatteen vääristymä.

Profetiat esittävät antikristillisen vallan petoeläimen kaltaisena, aivan kuten muutkin maailmanvallat. Eläintä, joka kuvaa viimeistä maailmanvaltaa, voitaisiin ehkä sopivimmin nimittää hirviöksi. Joku ehkä ihmettelee, miksi Raamattu käyttää sellaisia kuvia. Tähän voidaan aivan yksinkertaisesti vastata, että kuvien käyttö on pedagogian tai kasvatusopin tärkeimpiä apuneuvoja. Miksei siis Jumalan kirja käyt-

täisi sitä hyödyksi? Sitä paitsi Raamattu on itämainen kirja, ja sen sanoma tulee meille Orientin värikkäällä kuvakielellä.

Mutta kuvien käyttöön on olemassa toinenkin syy. Profeetallinen sana käyttää kuvia samasta syystä kuin Jeesus käytti vertauksia, nimittäin kaksoistarkoituksessa sekä salata että paljastaa. Kun opetuslapset kysyivät Mestarilta, miksi hän puhui kansalle vertauksin, hän vastasi: "Siksi, että te olette saaneet oppia tuntemaan taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta he eivät" (Matt 13:11). Pinnallisilta ja epäuskoisilta symbolikieli salaa tarkoituksen, mutta sille joka nöyrässä uskossa tutkii Jumalan sanaa, kuvat selventävät ja syventävät ymmärtämystä.

Ilmestyskirjassa eläin kuvaa sekä valtakuntaa että ihmistä. Sama koski Nebukadnessaria. "Sinä olet kultainen pää" (Dan 2:38). Voidaan muistella Ludvig XIV:n ylpeitä sanoja: "Ranska, se olen minä!" Vielä suuremmassa määrin tämä on totta Antikristuksesta ja hänen valtakunnastaan. Dan 7:8:ssa Antikristusta kuvataan pedon pienenä sarvena. Ilm 13:3:ssa Antikristus on yksi pedon päistä, mutta seuraavassa jakeessa hän on peto itse.

Valtakuntana on Ilmestyskirjan peto sama kuin Danielin kirjan kymmensarvinen eläin, neljäs järjestyksessä, Rooman valtakunnan symboli. Ilm 13. ja 17. luvussa tätä valtakuntaa kuvaa kymmensarvinen peto. Tässä ei ole kysymys vain samankaltaisuudesta, vaan identiteetistä. Samalla kun Ilmestyskirjan peto on identtinen Danielin neljännen eläimen kanssa, se on ikään kuin kolmen ensimmäisen valtakunnan summa Dan 7:ssä. Sen vartalo on kuin pantterin (Kreikka). Sen jalat ovat kuin karhulla (Meedo-Persia). Ja

sen suu on kuin leijonalla (Babylonia). Ilmestyskirjan peto on siis omaksunut itselleen sitä, mitä maailmanvalta on ollut kaikkina aikakausina, ja on aikaisempien valtakuntien huipentuma.

Tämä ilmenee myös siitä, että Ilmestyskirjan pedolla on seitsemän päätä, ja näiden päiden sanotaan olevan seitsemän vuorta, raamatullinen valtakuntia kuvaava symboli, ja seitsemän kuningasta (Ilm 17:9,10). Kuten eläimen ruumis, jalat ja suu, nämä päät ilmentävät maailmanvallan eri ilmiöitä historiassa. Eli kyseessä ovat seitsemän suurvaltaa, jotka sortivat Israelia. Egypti, Assyria, Baabel, Meedo-Persia ja Kreikka ovat ne viisi valtakuntaa, jotka ovat sortuneet. Rooma on kuudes valtio, joka oli olemassa siihen aikaan, kun Johannes sai ilmestyksen, mutta joka sitten hajosi. Seitsemäs valtakunta on sellainen maailmanvalta, joka hallitsee lyhyen ajan viimeisinä päivinä, Roma Redivivus, jälleenrakennettu roomalaisvalta. Tästä lyhytaikaisesta valtakunnasta lopun aikoina nousee esiin Antikristus, mutta se ei ole sama kuin Antikristus. Näemme nimittäin, että Antikristusta ja hänen imperiumiaan pidetään kahdeksantena, samanaikaisena kuin yksi seitsemästä: "Peto itse – se, joka on ollut mutta jota ei enää ole – on kahdeksas kuningas ja samalla yksi noista seitsemästä" (Ilm 17:11).

Kun on puhe uudelleen syntyneestä Rooman suurvallasta, on erilaisia käsityksiä siitä, miten suurelta osin tämä valtakunta ulottuu niille alueille, jotka kuuluivat vanhaan Roomaan, ja tulisiko lopun ajan valtakunta rajoittumaan siihen. Voimme olla varmat siitä, että melkoinen joukko merkittäviä raamatuntutkijoita uskoo juuri näin, eli että se rajoittuu vanhan Rooman alueelle. Kuitenkin meidän tulee olla avoi-

mia joustavammallekin näkemykselle. Roomallahan oli hyvin vaihtelevat rajat pitkän historiansa aikana. Sitä paitsi näemme Ilmestyskirjasta, että Antikristuksen valtaan annettiin "kaikki heimot, kansat, kielet ja maat" (Ilm 13:7). Siitä voimme olla varmoja, että Antikristus valloittaa maailmanherruuden vanhan Rooman supervallan alueella sijaitsevasta liitosta käsin.

Merkillistä kyllä futurologien ennusteet ja profetioiden ennustukset ovat odottamattoman yhtäpitäviä. Nykyajan historioitsijat voivat kertoa, että Eurooppa-liike on lähes kytketty Yksi maailma -liikkeeseen. Euroopan yhdentyminen on askel kohti koko maailman yhdentymistä yhden maailmanhallituksen alaisuuteen. Profetiat ennustavat, että lopuksi koko ihmiskunta joutuu yhden diktaattorin hallitsemaksi.

Yksi seikka täytyy huomata, kun ajatellaan pedon seitsemää päätä. Kuten aiemmin todettiin, peto on maailmanvaltaa tarkoittava ilmaus sellaisena kuin se on esiintynyt historian kuluessa. Samalla pedon seitsemällä päällä on yhtäläisyyksiä lohikäärmeen seitsemän pään kanssa – ja viittaa silloin saatanalliseen henkivaltaan, joka on maailmanvallan taustalla sen eri olomuodoissa. Nämä pahat henkivallat paljastetaan Dan 10:20:ssa, jossa puhutaan Persian enkeliruhtinaasta ja Kreikan enkeliruhtinaasta. Nämä ovat pahoja enkeliruhtinaita, jotka toimivat Saatanan käskystä. Mutta mitä tulee viimeiseen maailmanvaltaan, silloin eivät toimi vain tällaiset käskynalaiset henkiolennot. Silloin Saatana itse antaa valtansa ja valtaistuimensa Antikristukselle ja varustaa hänet yliluonnollisilla lahjoilla (Ilm 13:2; vrt. 12:3).

Antikristuksen persoona ja luonne

Ajatus maailmanvallasta keskittyy lopuksi yhteen persoonaan, poliittiseen johtajaan, joka tulee uransa huipulla saavuttamaan sellaisen valta-aseman, jollaista ei kenelläkään ole ennen ollut. Peto ei edusta persoonatonta valtaa tai vaikutusta, vaan "hyökkäävää ruhtinasta" eli "uutta hallitsijaa" (Dan 9:26), merkillistä henkilöä, joka astuu esiin aikojen lopulla. "Petoa on läpikotaisin ajateltu henkilöksi", kirjoittaa professori P. Madsen. Alkutekstissä pedosta puhutaan maskuliinimuodossa: "Kaikki maan asukkaat kumartavat sitä" (sitä = hän, mies), Ilm 13:8. Ja pedon luku tai nimen lukuarvo on "erään ihmisen luku" (Ilm 13:18). Paavali nimittää Antikristusta kadotuksen tai laittomuuden ihmiseksi (2Tess 2:3).

Raamatun profetiat puhuvat pelottavan paljon Antikristuksesta, ja on täysin mahdotonta antaa lyhyessä lukukappaleessa tyhjentävää kuvaa tästä merkillisestä persoonasta, jonka uskomme pian astuvan esiin maailmanpolitiikan areenalle. Viittaan tässä NOVUMin kommentteihin Ilmestyskirjasta, ne ovat perusteellisemmat. Annan tässä vain joitakin lyhyitä selityksiä.

Kuten olemme jo huomauttaneet, Antikristus tulee uudelleen pystytetystä Rooman suurvallasta. Häntä kuvaa Dan 7:ssä mainittu neljännen pedon pieni sarvi. Oletettavasti hän tulee pienestä ruhtinaskunnasta imperiumin sisällä, sillä pieni sarvi ei kasva jostain pedon sarvesta, vaan kasvaa sarvien väliin. Se voi siten muistuttaa korsikalaisesta Napoleon Bonapartesta, josta tuli Ranskan hallitsija, ja itävaltalaisesta Adolf Hitleristä, josta tuli Saksan johtaja ja lähes ko-

ko Euroopan valloittaja.

Antikristuksen täytyy olla epätavallisen lahjakas mies ja ainutlaatuinen johtajakyky. Jos hänestä voidaan saada jotain käsitystä sen perusteella, mitä hänen vanhatestamentillisesta esikuvastaan, Antiokus IV Epifaneksesta on sanottu, Antikristus tulee olemaan kuitenkin kurja ja halveksittava ihminen (Dan 11:21). Hän on "häikäilemätön kuningas, juoniin perehtynyt" (Dan 8:23). Hän pääsee eteenpäin oveluudella ja petoksella, ja hänen viisautensa on pahuuden lähteestä. Ei vain politiikassa, vaan myös uskonnon alalla hän on eksyttäjä (2Joh 7) ja valehtelija (1Joh 2:22). Hänellä on valheet aseenaan (2Tess 2:9). Lisäksi hän on peto, joka viimeiseen asti käyttää raakaa voimaa ja väkivaltaa (Ilm 13).

Kaksi asiaa toistuu jatkuvasti Antikristuksen kuvauksissa: hänen itsekorotuksensa ja jumalanpilkkansa. Viimeisten päivien pilkallisten ja kaunopuheisten ihmisten joukossa juuri hän on kaikkein tunnetuin suurista sanoistaan. Hän pilkkaa Jumalaa, hänen nimeään ja asumustaan, ja hän pilkkaa niitä jotka asuvat taivaassa, enkeleitä ja ihmisiä. Mutta samalla kun hän tällä tavoin pilkkaa Jumalaa, hän antautuu Saatanalle. Hän on Paholaisen sijaishallitsija maan päällä. Mutta hinta jonka hän tästä maksaa, on täydellinen antautuminen, koko persoonallisuuden antaminen Saatanan hallintaan.

Antikristus näyttelee kahta roolia eksyttäjänä ja vainoojana. Ennen hänen esiintymistään hänen henkensä tulee vaikuttamaan ja aiheuttamaan luopumuksen, joka mahdollistaa Antikristuksen tulon. Samoin tulee "monia antikristuksia" (1Joh 2:18) toimimaam viimeisen suuren Antikristuksen edelläkävijöinä.

Hän tulee lopuksi astumaan esiin luopumuksen huipentumana ja kliimaksina. Kristillisyyden henkivoima ja sen vaikutus tukahdutetaan, sillä tie on selvä Antikristukselle ja hänen valtakunnalleen.

Kun Antikristus ilmaantuu, hänellä on yhteistyökumppaneita. Ensinnäkin hän on yhteistyössä Babylonin, sen suuren porton kanssa. Se on uskonnollinen järjestelmä, joka on synkretistisellä tavalla koonnut kaikenlaiset väärät uskonnot yhteen – hinduismin, islamin, katolisuuden, modernistisen protestanttisuuden yms. (Ilm 17). Sen jälkeen kun Antikristus on katkaissut suhteensa "porttoon" ja tuhonnut hänet, hän perustaa yhdessä väärän profeetan kanssa (Ilm 13:11-18) antikristillisen uskonnon, jossa palvotaan petoa ja lohikäärmettä. Pedon kuva pystytetään, ja kuolemanrangaistuksen uhalla vaaditaan, että kaikkien on palvottava kuvaa ja otettava pedon merkki.

Ne, jotka eivät silloin ota itselleen merkkiä, suljetaan yhteiskunnan ulkopuolelle. Heiltä kielletään myyminen ja kaiken sen ostaminen, joka on tarpeen elämän jatkumiseksi. Tämä osoittaa, että tehokas boikottijärjestelmä tullaan rakentamaan, todennäköisesti taloudellisen maailmanjärjestön toimesta. Jo tänään on olemassa mahtavia etujärjestöjä sekä työnantajien että työntekijöiden puolella, ja ne voivat muutamassa päivässä tai tunnissa pakottaa yhteiskunnan polvilleen. Antikristuksen valtakunnassa tulevat kaikki sellaiset vallan välineet olemaan valtion kädessä. Se merkitsee henkilökohtaisen vapauden loppua.

Antikristuksen toiminta-aika tuntuu olevan jaettu kahteen selvästi erilliseen jaksoon, kumpikin kolmen ja puolen vuoden mittainen. Edellisen jakson aikana hän pystyttää valta-asemansa yhteistyössä sen suu-

ren porton kanssa. Tämä vaihe loppuu siihen, että Antikristus haavoittuu kuolettavasti taistelussa vihamiehiään vastaan. On mahdollista, että hänet tapetaan. Yleinen käsitys on, että hänen uransa päättyy siihen.

Sitten tapahtuu odottamatonta: hänen kuolinhaavansa parantuu ja hän palaa takaisin elämään. Sen jälkeen kaikki antavat hänelle periksi. Kolmen ja puolen vuoden ajaksi hänestä tulee kiistaton maailmanvaltias. Hän on nyt heittänyt naamarin pois ja esiintyy julmana vainoojana. Se on aikaa, jota Raamattu nimittaa "suureksi ahdingoksi"

Tuona aikana suuret rangaistustuomiot kohtaavat pedon valtakuntaa. Ilmestyskirjassa tätä aikaa kuvataan näyissä, joissa puhutaan tuomion pasuunoista ja vihan maljoista. Näiden Jumalan tuomioiden tarkoituksena on saattaa ihmiset kääntymykseen, mutta suuret ihmisjoukot eivät anna niiden vaikuttaa itseensä, kuten voisi odottaa. Uudestaan ja uudestaan todetaan Ilmestyskirjassa: He eivät kääntyneet.

Tämän ajanjakson lopulla lohikäärme, peto ja väärä profeetta kokoavat maan kansan "taisteluun, joka käydään Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä" – marssi Harmagedonille alkaa (Ilm 16:13,14). Peto ja hänen valtakuntansa voitetaan Kristuksen palatessa (Ilm 19, 2Tess 2:8).

Tuhatvuotinen valtakunta ja ikuisuus

Raamatun profetioiden pääteema on sanoma Jumalan valtakunnasta. Vanhan testamentin profeetoille tämä oli toivo, joka loisti heidän kansalleen. Se on sa-

noma, joka kohtaa meidät uusitestamentillisessa asussa Johanneksen ilmestyksessä. On tulossa ikuinen Jumalan valtakunta uusine taivaineen ja uusine maineen. Mutta tätä ennen tulee olemaan siirtymäkausi ajan ja ikuisuuden välillä, Jumalan valtakunta täällä maan päällä. Raamattu sanoo, että se kestää tuhat vuotta.

Siitä tulee kultainen aikakausi, jolloin rauha vallitsee maan päällä. Israelin valtakunta perustetaan uudelleen. Messias ja hänen apostolinsa hallitsevat. Kaikki pakanakansat tulevat palvomaan Herraa hänen kasvojensa edessä. Paholainen on sidottu, eikä yksikään hänen demoneistaan saa kiusata tai vietellä ihmisiä.

Rauhanvaltakunta perustetaan, kun Rauhanruhtinas saapuu. Danielin kirjasta näemme, että valtakunta perustetaan, kun Ihmisen Poika tulee taivaan pilvissä. Silloin Ihmisen Pojan valtakunta tuhoaa pedon valtakunnan (Dan 7:13,14). Ilmestyskirja kertoo saman asian. Ensin tulee Kristus taivaallisten sotajoukkojensa kanssa ja murskaa

Antikristuksen vallan (Ilm 19:11-16). Sitten perustetaan valtakunta, jota Jumalan kansa niin kauan on rukoillut (Ilm 20). Tuo aika ei voi olla enää kaukana.

Ilmestyskirjan tulkinnassaan professori Olaf Moe kirjoittaa tästä hyvin kauniisti. Hän sanoo tuhatvuotisen valtakunnan perusajatuksen olevan se, että Jumalan valtakunnasta tulee todellisuutta, ei vain tuonpuoleisessa elämässä, vaan täällä maan päällä. Tuhatvuotista valtakuntaa on ajateltu "maan rauhaisana ehtoona", pyhäpäivän aattona, joka edeltää ikuista sapatinlepoa.

Ei vain ole enää Saatanaa, häntä jota kutsutaan "tä-

män maailman ruhtinaaksi" ja "tämän maailman jumalaksi", joka saa näyttää mitä hän pystyy tekemään tässä maailmassa pahuudellaan ja juonillaan. Jeesus Kristus, Israelin Messias ja maailman Vapahtaja saa oman aikansa ja tilaisuutensa, ja hänen kansansa hallitsee hänen kanssaan.

Liberaalin teologian niin kutsuttu sosiaalinen evankeliumi ei ole vastaus maailman ongelmiin. Totuus on, ettei ihminen voi hallita tai parantaa tätä maailmaa, sillä maailman ongelma ei ole ensisijaisesti poliittinen, vaan se on luonteeltaan moraalinen. Se on synnin pimeä, synkkä ongelma. Siksi maailma tarvitsee enemmän kuin poliitikkoja päästäkseen oikealle kurssille. Ihminen tarvitsee pelastajaa. Se koskee yksityistä ihmistä, ja se koskee koko ihmiskuntaa. Vastaus maailman ongelmaan on Jeesuksen Kristuksen paluu.

OSA IV

PROFEETALLISIA NÄKÖKULMIA

Luku 17

Antikristus ja Rooman valtakunta

Artikkeli *Fast Grunn*-lehdessä nro 1/93

Koska nimeni on mainittu lopunaikojen profetioiden yhteydessä, teen mielelläni selkoa käsityksestäni Antikristuksesta ja Rooman maailmanvallan uudesta perustamisesta, koska uskon sen olevan suurimpia ajanmerkkejä.

Henkilökohtaisesti olen vakuuttunut siitä, että me jo olemme pitkällä lopun ajassa. Ajan merkit on Raamatussa annettu ymmärrettäviksi, eikä voi olla epäilystä siitä, että se kuva jonka profetiat maalaavat viimeisistä ajoista, heijastaa nykyhetken maailmantilannetta. Juutalaiset ovat palanneet omaan maahansa, Israelin valtio on perustettu. Kristikunnassa vallitseva ristiriitainen tilanne, jossa luopumus leviää samalla kun lähetystehtävää saatetaan loppuun, osoittaa meidän olevan tiellä kohti loppua ja täyttymystä. Itse maailmantilanne todistaa samasta. Modernit joukkoviestimet ovat tehneet maailmasta *yhden* maailman, samalla kun terrorismi ja atomisodan vaara tekee ti-

lanteen hallitsemisen ihmiskunnalle mahdottomaksi.

Tässä levottomassa maailmassa näyttää kaikki menevän siihen suuntaan, että Antikristus voi astua esiin ja ottaa vallan. Sekä Vanha että Uusi testamentti puhuu tästä Jumalan asian ja Jumalan kansan viimeisestä vastustajasta. Asiaa koskevat raamatunkohdat ovat pääosin Danielin kirjan 7. luvussa ja Ilmestyskirjan luvuissa 13 ja 17 (ks. myös 2 Tess 2).

Itse asiassa nämä profetiat eivät liene järin vaikeat ymmärtää. Sekä persoonallinen Antikristus että antikristillinen valtakunta esitetään Ilmestyskirjassa petona, kauheana villieläimenä, joka alistaa valtaansa koko maailman. Tämä on jatkoa Danielin kirjan ennustuksille. Näyssään Daniel näkee neljän eläimen nousevan merestä: leijonan (Babylon), karhun (meedialais-persialainen valtakunta), leopardin eli pantterin (Kreikka) ja lopuksi kaamean hirviön, villipedon, jolla oli rautahampaat ja samalla sarvet kuin nautakarjalla (Rooma). Tästä neljännestä suurvallasta nousee esiin Antikristus, jota symbolisoi pieni sarvi, joka kasvaa suureksi ja saavuttaa valta-aseman Rooman valtakunnassa ja sitten koko maailmassa.

Että tämä neljäs peto olisi Antiokus Epifaneksen kreikkalais-syyrialainen valtakunta, kuten jotkut väittävät, on mahdotonta useistakin syistä. Syyrialaista valtakuntaa ei tuhottu Ihmisen Pojan tullessa taivaan pilvissä, eikä sitä seurannut Messiaan valtakunta, niin kuin profeetta mainitsee neljännestä maailmanvallasta. Päinvastoin roomalaiset voittivat syyrialaiset. Professori P. Madsen sanoo Ilmestyskirjan selitysteoksessaan: "Syyria on vain kreikkalaisen valtion loppu."

Sitä paitsi näemme Dan 7:stä, että neljäs "eläin" tai

"peto" eli valtio tulee mahtavimmaksi noista neljästä maailmanvallasta. Mitään sellaista ei voida sanoa kreikkalais-syyrialaisesta valtakunnasta, joka oli merkityksetön aikaisempiin valtakuntiin nähden. Sen sijaan se soveltuu erinomaisesti Roomaan, joka selvästi voitti edelliset valtakunnat voimassa, laajuudessa ja pysyvyydessä.

Kuten näemme, näiden profeetallisten kuvien merkitys on selvä ja yksiselitteinen. Se on oikeastaan etukäteen kirjoitettua maailmanhistoriaa. Josefus selittää, että jo juutalaiset rabbiinit opettivat anti-messiaan tulevan Rooman valtakunnasta. Saman löydämme Johanneksen ilmestyksestä. Sitten joukko kirkkoisiä esittää saman mielipiteen, ja se on ollut päätulkinta läpi koko kirkkohistorian. Luther sanoo: "Tästä tulkinnasta ja merkityksestä koko maailma on yksimielinen, ja myös historia todistaa sen voimallisesti."

Nyt näemme sekä Danielin kirjasta että Ilmestyskirjasta, että tämä neljäs valtakunta, Rooma, tulee olemaan viimeisiin päiviin asti, jolloin Ihmisen Poika tulee taivaan pilvissä. Samat profetiat ennustavat myös, että neljännen valtakunnan historia ei ole keskeytymätön. Rooman imperiumi hajoaa ja sitten nousee jälleen. Se ei pitkän päälle pysy koossa (Dan 2:43). "Peto, jonka näit, on ollut, mutta nyt sitä ei ole. Se tulee vielä nousemaan syvyydestä, mutta lopulta se joutuu tuhon omaksi", Ilm 17:8.

Hippolytos (k. v. 235) – jotkut nimittävät häntä Rooman piispaksi – perustaa näihin profetioihin teoksensa *Tutkielma Kristuksesta ja Antikristuksesta*. Tässä vanhassa kirjoituksessa hän ennustaa, Rooman vielä ollessa kukoistuksessaan, että Rooman imperiumi tulee hajoamaan mutta palautuu joskus ennalleen. Hän

sanoo, että suurvalta jaetaan kymmeneen kuningaskuntaan, ja yhdestä näistä nousee Antikristus. Tuhannet teologit ja profetian tutkijat aina meidän päiviimme asti ovat omaksuneet tämän tulkinnan. Suoraan sanottuna vaikuttaa hiukan yliampuvalta syyttää niitä sensaation tavoittelijoiksi, jotka pitäytyvät tähän kunnianarvoisaan vanhaan tulkintaan.

Seitsenpäinen peto symbolisoi Ilm 17:8-11:ssa maailmanvaltaa sen kaikissa ilmenemismuodoissa kautta aikojen. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän kuningasta tai valtakuntaa, ja ne tarkoittavat seitsemää suurvaltaa, jotka seuraavat toinen toistaan. Yhteistä niille on, että ne sortavat Jumalan kansaa Israelia. Nämä valtakunnat ovat ensiksikin ne kaksi, joista puhutaan Jes 52:4:ssä, nimittäin

1) Egypti ja
2) Assyria.

Sitten seuraavat Dan 7:ssä mainitut neljä maailmanvaltaa. Nämä ovat:

3) Babylon
4) Meedo-Persia
5) Kreikka ja
6) Rooma

Maailmanvallan seitsemäs hahmo tulee olemaan

7) ennalleen saatettu Rooman maailmanvalta, jota kuvaa pedon seitsemäs pää.

Meidän tulee tässä panna merkille, että tämä ennallistettu Rooman suurvalta ei ole täydessä merkityksessä identtinen Antikristuksen valtakunnan kanssa. Ilm 17:11 sanoo, että Antikristus tosin on "yksi noista seitsemästä", mutta hän on kuitenkin "kahdeksas". Hän siis edustaa jotain uutta ja toisenlaista kuin se,

mitä on ollut ennen.

Näin on myös Jumalan valtakunnan suhteen. Israelin valtio ei ole tänään messiaaninen valtio; sellainen perustetaan vasta sitten kun Messias tulee Ihmisen Poikana taivaan pilvissä. Samoin ei myöskään uudelleen perustettavaa Rooman imperiumia, ja vielä vähemmän EU:ta, tule pitää jonain antikristillisenä valtakuntana. Siitä tulee sellainen vasta sitten, kun Antikristus ilmestyy ja ottaa käyttöönsä valtiokoneiston alistaakseen koko maailman valtaansa.

Tämän päivän Euroopan unionia ei saa pitää uutena Rooman valtakuntana, vaikka se mitä todennäköisimmin johtaa tuollaiseen lopun aikojen suurvaltaan. Tällä erää EU on vain kokoelma länsieurooppalaisia valtioita. Rooman maailmanvalta oli jotain enemmän kuin se. Se oli valtakunta, joka käsitti sekä Välimeren että Mustanmeren, ja jolla oli lonkeronsa aina Kaspianmerelle ja Persianlahdelle asti. Imperiumi ulottui kolmen maanosan alueelle, Euroopan, Aasian ja Afrikan. Meidän täytyy varmasti varautua melkoiseen kuohuntaan ja moniin muutoksiin, kun tätä valtakuntaa jälleenrakennetaan ja viimeisten päivien mahtavaa valtarakennelmaa pystytetään.

Vaikuttaa siltä, että suuret osat muslimien alueista liittyy tähän tulevaan maailmanvaltaan. Kun näemme sen lähentymisen, joka on meneillään islamin ja roomalaiskatolisen kirkon välillä – ja voimme myös puhua luopuneesta protestantismista – niin siitä avautuu todella kauheat näköalat. Juuri sellainen lopun aikojen Babylon voi tulla Antikristuksen liittoutuneista hänen taistelussaan maailmanherruudesta.

Kuinka nopeasti Rooman valtakunnan rakentaminen tapahtuu, emme tiedä. Se voi viedä aikansa, ja

mitä pitempään aika kuluu, sitä enemmän tulemme näkemään tämän kehityksen. Mutta kaikki voi myös tapahtua uskomattoman nopeasti. Suuret mullistukset Itä-Euroopassa ovat siitä esimerkkinä.

Omasta puolestani en uskalla sanoa mitään tämän päivän ja Jeesuksen Kristuksen paluun välisestä ajasta. Jeesus sanoo, että Ihmisen Poika tulee hetkenä jona emme arvaa, ja hän kehottaa meitä valvomaan ja odottamaan tuota aikaa ja hetkeä.

Luku 18

Rooman imperiumin jälleenrakentaminen ja Antikristuksen valtakunta

Katsaus profeetalliseen kirjallisuuteen

Artikkelit Dagen-lehdessä 3. ja 4.7. 1972 sekä 27. ja 28.3. 1992.

Elämme ajassa, jolloin profetioista tulee historiaa. Tämä johtaa luonnollisesti siihen, että Raamatun ennustukset saavat uutta ajankohtaisuutta, mikä herättää sekä mielenkiintoa että vastustusta, kun väitetään päivän suurpoliittisen tilanteen pitävän yhtä Raamatun antaman lopunajallisen kuvan kanssa.

Siinä väittelyssä, jota tätä nykyä käydään Norjan liittymisestä Euroopan unioniin, on suunnattu voimakasta kritiikkiä sitä vastaan, että yksityiset ihmiset ovat vetäneet Raamatun profetiat mukaan keskusteluun. Tätä on luonnehdittu "Raamatun väärinkäyttämiseksi" Haluamme korostaa sitä, ettei kenenkään pidä käsittää näitä kirjoituksia puheenvuoroina EU-keskusteluun.

Kysymys maamme liittymisestä yhteismarkkina-

alueeseen on iso asia, ja kristittyjen täytyy saada vapaasti kysyä Raamatustaan neuvoa asennoitumisessa tähän kysymykseen. Mutta tähän pätee yksi vieläkin tärkeämpi seikka, nimittäin *oikeutemme selittää ajan merkkejä.*

Lähes koko vanhempi teologia väitti, että lopun aikana Rooman valtakunta on olemassa kymmenvaltioliittona, ja tästä valtakunnasta käsin tulisi Antikristus sitten hallitsemaan koko maailmaa. Katsaus profeetalliseen kirjallisuuteen todistaa tämän, ja seuraavassa osoitamme sen, että kyseessä on Kirjoitusten tulkinta, joka voidaan johtaa aina uskonpuhdistukseen ja kirkkoisiin asti.

P. Madsen

Ettei kukaan kuvittelisi, että ajatus Rooman maailmanvallan ennallistamisesta pohjautuu nykypäivien "maallikkoteologien" tulkintoihin, aloitamme siteeraamalla teosta, joka vielä sadan vuoden jälkeenkin on täällä Pohjolassa Ilmestyskirjan eksegeettinen pääteos. Sen on kirjoittanut tanskalainen professori P. Madsen, ja se ilmestyi 1885-87.

Ilmestyskirjan 13. luvun selityksessä Madsen kirjoittaa mm.: "Mikä maailmanvalta hallitsijoineen on se, jota apokalypsi pitää viimeisenä? Kun tähän kysymykseen vastataan, tulee kohta 18:7 seuraavine jakeineen ratkaisevaksi. Aivan toiselta suunnalta kuuluu vastaus: roomalainen maailmanvalta." Tämä osoittaa, että sekä aikahistorialliset että kirkkohistorialliset tulkitsijat edustavat tätä näkemystä.

Kun on kyse lopunajan maailmanvallan tunnistamisesta, professori Madsen viittaa siihen, että Danielin kirjassa mainitut kymmenen sarvea kuuluvat

neljänteen valtakuntaan, ja hän kirjoittaa: "Niihin päättyy neljäs valtakunta. Ne ovat ikään kuin siltana neljännen valtakunnan ja Antikristuksen (Dan 7:24) välillä. Samoin on laita Ilmestyskirjassa, jossa kymmenen sarvea 17:12:ssa kuvataan samanaikaisesti pedon kanssa."

Meitä kiinnostaa tässä erityisesti se, että professori Madsen sitoo yhteen Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan pohjalta lopunajan antikristillisen valtakunnan ja Rooman suurvallan. Käsitys, jonka mukaan Danielin neljäs maailmanvalta on Rooman valtakunta, on aivan yleinen vanhojen raamatunselittäjien keskuudessa.

Martti Luther
sanoo tästä: "Tästä selityksestä ja merkityksestä on koko maailma yksimielinen, ja historia todistaa sen myös vahvasti."

Chr. Wordsworth
Vanhempien raamatunselittäjien joukosta voimme mainita oppineen piispa Chr. Wordsworthin. Danielin kirjan kommentaarissaan hän kirjoittaa: "Ilmestyskirjassa Johannes kirjoittaa, että peto nousee merestä. Tämä peto on Danielin neljäs valtakunta, roomalaisvalta." Wordsworth sanoo sen, mitä monet kirkkoisät kirjoittavat asiasta.

Hieronymus
kirjoittaa neljännellä vuosisadalla: "Pankaamme merkille, mitä kaikki kirkolliset auktoriteetit ovat jättäneet haltuumme, että kun Rooman valtakunta hajoaa, nousee kymmenen kuningasta, jotka jakavat

roomalaisen maailman keskenään."

Tähän tapaan kirjoittaa myös Augustinus teoksessaan *Jumalan kaupunki,* ja näitä ennen Ireneus.

Kyrillos Jerusalemilainen

sanoo: "Ensimmäinen peto on assyrialaisten valtakunta. Toinen on meedo-persialaisten, kolmas on makedonialaisten, neljäs on roomalaisten valtakunta, joka nyt on olemassa." Kuten nähdään, on käsitys siitä, että kymmenen kuningasta nousee Rooman suurvallan alueelta, niin vanha että se voidaan johtaa aina kirkkoisiin saakka.

Eberhard

Salisburyn piispa Eberhard lausui 1240 Ratisbonin kokouksessa, että lopunaikojen antikristillinen valtakunta käsittäisi Englannin, Ranskan, Espanjan, Italian, Itävallan ja Saksan, Kreikan, Turkin, Egyptin, Pohjois-Afrikan ja Sisilian. Tämä on käytännöllisesti ottaen sama jako, jonka myöhemmät profetioiden tutkijat ovat esittäneet.

Matthew Henry

oli koko kristikunnan ehkä tunnetuimman Raamatun selitysteoksen laatija. Hän arvelee, että Dan 7:ssä esiintyvällä neljännellä eläimellä voi olla tilapäinen tai esikuvallinen vanhatestamentillinen täyttymys syyrialaisten valtakunnassa ja Antikristuksen vanhatestamentillisessa esikuvassa Antiokus Epifaneksessa. Näin hän jatkaa: "Mutta sillä on tänään toinenkin merkitys, mikä ennakoi roomalaista, kristinuskoa vastustavaa sortovaltaa. Johanneksen ilmestykset, jotka viittaavat pääasiassa Roomaan, selostavat näitä

Danielin näkyjä." Ilm 17. luvusta sanotaan: "Tällä pedolla on seitsemän päätä, millä on kaksoismerkitys: seitsemän vuorta – Rooman seitsemän päätä, seitsemän kuningasta – seitsemän valtiutta."

S.P. Tregelles

Yksi 1800-luvun eturivin teologeja oli S.P. Tregelles. Charles Spurgeon kirjoittaa hänestä: "Tregellesiä pidetään yleisesti suurena auktoriteettina profeetallisissa asioissa."

Kirjassaan profeetta Danielista Tregelles kirjoittaa: "Näemme, että ne kymmenen sarvea symboloivat sitä, mitä tämä valtakunta tulee olemaan tiettynä ajankohtana. Tämä maailmanvalta, joka kerran oli yhdistyneenä keisarilliseksi monarkiaksi, piti jaettaman kymmeneksi valtakunnaksi. Vihje tästä oli annettu Nebukadnessarin kuvapatsaan kymmenen varpaan lukumäärässä, ja juuri sama on Ilmestyskirjan symbolisissa ja suorissa ilmoituksissa. Tämän täytyy siis olla tilanne Rooman alueella siihen aikaan, kun toinen kuningas, jota tässä kuvataan, nousee muiden kuninkaiden keskeltä. Tätä kuningasta kuvaa pieni sarvi."

Tämän kirjoitti siis Tregelles yli sata vuotta sitten.

M.P. Baxter

Kuuluisassa kirjassaan *40 tulevaa ihmettä* Baxter kirjoitti vuonna 1866: "Selvä merkki tulee tapahtumaan tämän aikakauden lopussa, kun vanhan Rooman valtakunnan alueella sijaitsevat 22 valtiota muuttuvat kymmeneksi yhdistyneeksi valtioksi."

Vanhemmista skandinaavisista eksegeeteistä mainittakoon kolme kaikkein huomattavinta, professorit

Fjellstedt, Caspari ja Myrberg.

P. Fjellstedt
oli ruotsalainen raamatunselittäjä, joka kirjoittaa tunnetussa teoksessaan Dan 7:7:n yhteydessä: "Tämän neljännen eläimen kuvan avulla esitetään Rooman imperiumi. Suuret rautahampaat viittaavat moniin suuriin valloituksiin, joiden avulla tämä suurvalta hävitti ja alisti monia maita. Kymmenen sarvea kuvaavat kymmentä erityistä valtakuntaa, jotka lopuksi nousevat tästä valtakunnasta."

Ilm 17:12:a hän kommentoi näin: "Nämä kymmenen sarvea esitetään toisen kuvan avulla: ne ovat kuvapatsaan kymmenen varvasta Nebukadnessarin unessa (Dan 2:41-43), ja ne kymmenen sarvea Dan 7:7:ssä. Jo vanhoina aikoina Rooman imperiumi jaettiin kymmeneen osaan, mutta aikojen lopulla nousee kymmenen kuningasta samanaikaisesti sen suuren persoonallisuuden kanssa, jota kutsutaan synnin ihmiseksi, ja on olevinaan Jumala."

C.P. Caspari
oli kuuluisa professori ja suurimpia teologisia lahjakkuuksia, joita on milloinkaan toiminut Oslon yliopistossa. Hän kirjoittaa kirjassaan profeetta Danielista: "Neljäs eläin on rautaisen roomalaisen imperiumin vertauskuva, suurvallan joka täynnä pohjatonta vallanhimoa, omistamisenhalua ja nautinnonhimoa on kylmäverisesti tappanut ja ryöstänyt kansoja, riistänyt niiden omaisuutta ja tuhonnut sitä, mistä ei uhmakkaassa hävitysvimmassaan kyennyt nauttimaan. Ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta ja valtakuntaa, jotka lopuksi hajoavat, ja yhdestoista

sarvi on se kuningas ja se valtakunta, jossa maailmanhallitsija ja maailmanvaltojen vihollisuus Jumalaa, hänen kansaansa ja hänen palveluaan kohtaan saavuttaa lakipisteensä: Antikristus ja hänen valtakuntansa.

O.F. Myrberg
Tämä ruotsalainen raamatunselittäjä kirjoittaa: "Kysyttäessä sitä, mikä on tuo neljäs ja viimeinen maailmanvalta, joka seuraa kreikkalais-makedonialaista valtakuntaa, voi vastaus siihen olla vain yhdenlainen, kun pidämme historian silmiemme edessä. Me vastaamme, ettei se voi olla mikään muu kuin Rooman maailmanvalta ja sen jatko niissä valtakunnissa ja valtioissa, jotka seurasivat vanhan Rooman häviön jälkeen. Mistä meidän muuten pitäisi etsiä tähän vastinetta? Sellaista ei taida olla."

Tämän näkemyksen tueksi professori Myrberg ottaa Keilin, joka kirjoittaa seuraavasti: "Neljään kuningaskuntaan on kirkollinen selitys sovitettuna babylonialaiseen, meedo-persialaiseen, makedonialais-kreikkalaiseen ja roomalaiseen maailmanvaltaan. Tämä tulkinta oli viime vuosisadan loppuun asti vallitseva näkemys, sillä muutamien vanhempien tulkitsijoiden poikkeavat käsitykset eivät olleet saavuttaneet vastakaikua."

Jos nyt käännymme uudemman konservatiivisen teologisen kirjallisuuden puoleen, näemme että sama käsitys Raamatun profetioista vallitsee myös täällä.

Olaf Moe
on seurakuntatiedekunnan professori, joka julkaisi

vuonna 1960 kirjan Johanneksen ilmestyksestä. Tässä hän kirjoittaa luvun 17 tulkinnasta: "Meidän täytyy siis ymmärtää ne seitsemän vuorta seitsemänä toisiaan seuraavina maailmanvaltoina. Mutta valtakuntaa ei voida raamatullisen katsantokannan mukaan erottaa hallitsijastaan ja kuninkaastaan. Kussakin valtakunnassa on hallitsija, joka nousee toisten yläpuolelle joko perustajana tai valtakunnan olemuksen leimallisimpana edustajana. Johannes on varmaan ajatellut niitä kolmea maailmanvaltaa, jotka Daniel mainitsee: babylonialainen, meedo-persialainen ja kreikkalais-makedonialainen. Mutta näitä ennen on luultavasti egyptiläinen, ensimmäinen joka sorti Jumalan kansaa, ja assyrialainen. Nämä viisi ovat kukistuneet. Kuudennen, joka nyt on voimassa, täytyy silloin olla Rooma. Seitsemännen, joka ei vielä ole tullut, täytyy viimeisenä vuorossa merkitä antikristillistä valtakuntaa, joka pysyy vain lyhyen ajan. Mutta koska se samanaikaisesti on vain noiden seitsemän haamu, sitä voidaan myös nimittää kahdeksanneksi. Se tulee kaiketi olemaan mahtavimman edeltäjänsä Rooman veroinen; Antikristuksen valtakunnan lähin esikuva on siinä. Aikahistoriallisen tulkinnan totuus on se, että kahdeksas kuningas on jälleensyntynyt keisari Nero, joka ensimmäisenä käynnisti kristittyjen vainot. Selitys kymmenestä sarvesta kymmenenä kuninkaana vastaa Dan 7:24:ää. Johanneksen aikana on vielä tulevaisuutta olla pedon kanssa samanaikaisesti, liittoutua Antikristuksen kanssa vasallikuninkaina, mutta niiden valta on vain yhden hetken, toisin sanoen hyvin lyhyen ajan. Kaiken vallan, joka niillä on, ne asettavat pedon käyttöön, pedon joka on todellinen vallanpitäjä ja siten hallitsee koko maailmaa."

David Hedegård
Teologian tohtori David Hedegård on kirjassaan *Ilmestyskirjan sanoma meidän ajallemme* kirjoittanut seuraavasti: "Maailmanvaltojen luvun sanotaan olevan seitsemän. Viisi on hajonnut, nimittäin ne valtakunnat, jotka olivat olemassa ennen roomalaisvaltaa, ja yksi on vielä lisäksi, Rooman valtakunta. Toinen ei ole vielä tullut, ja kun hän tulee, hän pitää valtaa vain lyhyen ajan, nimittäin Antikristus. Antikristillinen valtakunta on todellisuudessa Rooman imperiumin jatke."

L.J. Pedersen
on professori ja raamattuseminaarin johtaja USA:ssa, ja hän kirjoittaa kirjassaan *Näkyjä Patmokselta*: "Katso tarkemmin sitä suurta valtaa, joka naisella on. Johannes näki hänen istuvan helakanpunaisen pedon päällä, joka oli täynnä herjaavia nimiä ja jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Hän ohjailee petoa, samaa jota kuvataan luvussa 13. Nainen ohjaa ja tuomitsee roomalaista valtakuntaa, joka on jälleenrakennettu Antikristuksen alaisuudessa. Hän hallitsee yhdessä maan kymmenen kuninkaan kanssa, jotka myös mainitaan tässä. Luvussa 13 esitetään hallinnon poliittinen puoli, tässä sen hengellinen. Jälkimmäistä portto kontrolloi."

J.A. Seiss
Tunnettu luterilainen teologi, tohtori J.A. Seiss, joka on kirjoittanut Ilmestyskirjan standardiselityksen, sanoo Ilm 17:n tulkinnassaan: "Meillä on myös selkeä selitys siihen vaikeuteen, jonka monet ovat huomanneet siinä, ettei Rooman suurvaltaa enää nähtävästi

ole olemassa. Sana sanoo, että se on ollut, eikä sitä enää ole, mutta se tulee vielä nousemaan. Jos siis neljäs valtakunta on peto, on täten määrätty, että edellinen on ollut Rooman maailmanvalta, joka kuitenkin vielä tänään jatkaa olemassaoloaan salatulla tavalla. Se oli eikä ole enää, huolimatta siitä, että se yhä on. Roomalaisvallan idea on jäljellä. Rooman supervalta ei ole näkyvä valtakunta, mutta sen henki jatkaa olemassaoloaan, ja pian valtakunta nousee kuolleista, joskin jossain muussa muodossa, nimittäin kymmenvaltioliittona, jossa rauta ja savi sekoitetaan keskenään. Rooman imperiumi on ollut valekuolleena yli tuhat vuotta, mutta nyt nähdään selviä merkkejä siitä, että se alkaa herätä. Tämä jättiläiskuvapatsas on hitaasti nousemassa ylös."

Oswald Smith
joka on maailmankuulu lähetysmies ja kirjailija, kirjoittaa kirjassaan Antikristuksesta: "Seuraava suuri maailmanhistorian tapahtuma on Rooman imperiumin elpyminen. Raamattu on aivan selkeä tässä asiassa. Rooman jälleenrakentaa kymmenen valtiota, ei enempää eikä vähempää. Ne tekevät liiton keskenään, ja ne tunnetaan Rooman supervaltana sen perusteella, että Rooma tulee olemaan keskus, pääkaupunki. Ja juuri Roomasta keisari tulee hallitsemaan. Ilmestyskirjan luku 13 kuvailee yksityiskohtaisesti tuota valtakuntaa, sen keisaria ja Antikristusta."

Oskar Haglund
Tämä *Biblisk Tidskriftin* monivuotinen julkaisija kirjoittaa kirjassaan maailman lopputapahtumista: "Danielin toisen luvun mukaan neljäs valtakunta eli roo-

malaisvalta vastaa viimeisessä vaiheessaan kuvapatsaan kymmentä varvasta, ja seitsemännessä luvussa sanotaan, että neljännellä eläimellä on kymmenen sarvea, kuningasta. Tämä valtakunta on pystyssä Herran toisen tulemuksen aikoina. Hyvin merkittävä tosiasia on, ettei Rooman suurvallan ajatus ole koskaan kuollut. Ilmestyskirjassa pedosta sanotaan seuraavaa: 'Peto, jonka näit, on ollut, mutta nyt sitä ei ole. Se tulee vielä nousemaan syvyydestä, mutta lopulta se joutuu tuhon omaksi.' Vain neljä maailmanvaltaa, tai paremmin sanottuna yleismaailmallista valtaa ilman kilpailijoita, on ollut olemassa. Eivät hunnit eivätkä muut kansanheimot ole onnistuneet perustamaan sellaista. Mutta roomalaisvalta nousee pian kuolleista, ei kuitenkaan aikaisemmassa muodossaan, vaan kymmenen valtion liittona. Tämä on erinomaisen tärkeä seikka, sillä 'noiden kuninkaiden aikana (nim. kymmenvaltioliiton päivinä) on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka ei ikinä tuhoudu'."

Paul Madsen

on tanskalaisen Kristillisen Yhteisön johtaja, ja hän kirjoittaa *Herredömmet*-kirjassaan: "Kymmenen sarvea Dan 7:ssä vastaavat kymmentä varvasta Nebukadnessarin kuvapatsaassa, varpaita jotka olivat puoliksi rautaa ja puoliksi savea, toisin sanoen kymmenen valtion liittoa, mahdollisesti vanhan roomalaisvallan rajojen sisäpuolella, vallan joka nousee lopun aikoina. Yhdestoista sarvi, mikä vastaa sitä Nebukadnessarin unessa?

Sillä ei ole vastinetta Nebukadnessarin unessa. Yhdestoista sarvi on nimittäin Antikristus, kaiken juma-

lanpilkan ja jumalanvastaisuuden keskittymä, maallisten suurvaltojen kehityksen huipentuma, maailmanvaltojen mahdin lopputulos. Mutta häntä ei maailma näe. Siksi hän ei esiinny Nebukadnessarin unessa. Vain Jumalan kansa kykenee näkemään, että maailmanvaltojen kauneimmasta kukasta tulee Antikristus, kaiken pahan tiivistymä. Siksi hän on vain Danielin näyssä."

Erling Ström
kirjoittaa kirjassaan *Israelin paluu ja Jeesuksen takaisintulo*: "Kuningas Nebukadnessar sai nähdä neljä maailmanvaltaa: babylonialaisen, meedo-persialaisen, kreikkalaisen ja roomalaisen. Näistä viimeinen tulee varmasti nousemaan uudelleen liittyneenä Antikristukseen, joka on suuri kuvapatsas. Se oli valtava kuvapatsas, ja sen loisto oli ylenpalttisen suuri. Mutta kun Daniel sai profeetallisessa näyssään nähdä samat suurvallat, niin siinä oli neljä suurta eläintä, ja neljäs oli pelottava, hirvittävä ja suunnattoman voimakas. Sillä oli suuret hampaat, ja se söi ja ruhjoi kaiken ja tallasi tähteet jalkoihinsa. Ihmisiä pettää sen näennäisesti suuri loisto ja mahtavuus, joka peittää Antikristuksen petomaisuuden. Mutta hän on siis sen hedelmä, että ihmissuku on saavuttanut syntiensä täyden määrän."

Olemme tässä tehneet yhteenvedon siitä, mitä profeetallisella kirjallisuudella on sanottavaa Rooman imperiumin "jälleenrakentamisesta". Kirkkoisien ajoista meidän päiviimme asti on väitetty: Antikristus ilmestyy Rooman valtakunnasta, ja tämä valtakunta on olemassa Kristuksen paluuseen asti.

Liite:

Suomalaisia kommentteja EU-keskusteluun

Kai Antturi, saarnaaja

Siitä lähtien kun Martti Luther sanoi paavia antikristukseksi ja perkeleeksi (joka lausuma on edelleen ev.lut.kirkon tunnustuskirjoissa), protestantit ovat suhtautuneet kaikkeen siihen, missä Rooma on mukana, tietyin varauksin. Pelätään, että jos paavi saa johtavan henkisen aseman Euroopan kehityksessä, me olemme vaarassa sekä henkisesti että taloudellisesti.

Kun ev.lut. arkkipiispa John Vikström kutsui paavin puhumaan Turun tuomiokirkkoon, hän mitätöi virallisesti oman kirkkonsa yhden tunnustuskirjan. Siksi Jouko Tyyri sanoi (Iltalehti 27.1.1990), että on myöhäistä enää puhua siitä, liitytäänkö EY:hyn vai ei, arkkipiispa teki sen jo, "paavihan siunasi jo Suomineidon Eurooppaan".

Onko EU sitten Ilmestyskirjassa mainittu peto?

1. EU:n alue ei ole sama alue kuin muinainen Rooma eli Danielin kirjan neljäs peto.

2. Raamatun profetioiden keskus on Israel. Sieltä katsoen Ilmestyskirjan peto voi olla yhtä hyvin islamilainen kuin roomalainen. Petoja on ollut jo monta. Saksa oli peto, samoin Neuvostoliitto. Petoa on

vastustettava silloin, kun se on pentu. Antikristuksiakin on ollut ja tulee olemaan monta.

3. Peto voi olla myös jotain muuta kuin valtio tai valtioliittymä. Esim. se systeemi, jonka Rooman klubi suunnitteli 1970-luvulla maailman kontrolloimiseksi tietokoneiden ja 666-järjestelmän avulla.

4. Jumalan suunnitelmana on kansainvälisyys. Hänen tarkoituksenaan Israelin kohdalla oli tehdä siitä kaikkien maailman kansojen pappisvaltakunta, siis maailmaa palveleva yhteisö. Mutta Israel ei täyttänyt tehtäväänsä. Siksi koko suunnitelma purettiin. Jumala valitsi Kristuksessa itselleen uuden "omaisuuskansan, kuninkaallisen papiston ja pyhän heimon", nimittäin seurakunnan. Erottava väliseinä pakanoitten ja juutalaisten väliltä kaadettiin. Sijaan tuli kansainvälisyys, kaikkien kansojen veljeys ja tasa-arvoisuus. Siksi kristittyjen tehtävänä on edistää kansainvälisyyttä.

5. Kristittyjen on osattava oikein tulkita Raamattua. Oikean tulkinnan lähtökohtana tulee olla Uuden testamentin ilmoittama peloton Jumalan valtakunta, joka on maailman laajuinen ja jota hallitsee armo ja anteeksiantamus.

Toimi Kankaanniemi, ministeri

Euroopan unionista kehittyy valtioliitto ja lopulta liittovaltio. Vielä 1990-luvun puolivälissä voidaan EU:hun kuuluvia maita pitää itsenäisinä valtioina, mutta vuoden 2000 vaiheilla ne eivät ole itsenäisiä. Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, mahdollisesti yhteinen puolustus sekä yhteinen raha ja keskuspankki merkitsevät itsenäisyyden menetystä. Kun li-

säksi yhä useammat asiat siirtyvät päätettäviksi keskitetysti epädemokraattisessa unionissa kaukana kansasta, kevenee itsenäisyys yhä enemmän.

Euroopan unioniin kuuluvilla mailla on erilaiset kielet, kulttuurit, historialliset taustat ja uskonnot. Tästä johtuen pitkälle menevä poliittinen yhdentyminen johtaa kasvaviin ongelmiin. Tämä ei ole Euroopan kansojen etu.

Suomen taloudelliset edut ovat turvatut Euroopan talousaluesopimuksella. Tämä kansainvälinen irtisanottavissakin oleva ETA-sopimus ei sido Suomea poliittisesti, vaan mahdollistaa puolueettomuuspolitiikan harjoittamisen. EU-jäsenyys johtaisi myös askel askeleelta kohti sotilasliittoa. Euroopan turvallisuus tulee rakentaa ETYKin pohjalta yhteistyön hengessä, ei sotilasliittoa ja sotilaallista varustautumista kasvattamalla.

EU-jäsenyys vaarantaisi työehtosopimusjärjestelmämme. Sosiaaliturva heikkenisi, kun rajojen avautuessa verotusta ja sosiaaliturvan rahoitusta olisi alennettava kylmien markkinavoimien ehdoin. EU-jäsenyys olisi kallis ratkaisu, joka johtaisi mm. elintarviketalouden alasajoon ja pysyvään korkeaan työttömyysasteeseen. EU uhkaisi lisätä eriarvoisuutta ja itsekkyyttä.

Paras ratkaisu olisi se, että Suomi, Ruotsi ja Norja jäisivät EU:n ulkopuolelle ja säilyttäisivät itsenäisyytensä, mutta samalla lisäisivät yhteistyötään kansainvälisessä kaupassa, ympäristö- ja kehitysyhteistyökysymyksissä sekä rauhan edistämisessä mm. sotilaallista varustautumista keventämällä. Uusien muurien rakentamisesta tulee luopua. Niiden sijasta tulee rakentaa uusia portteja. Siis "ei" EU:lle, mutta "kyllä"

kansainvälisyydelle!

Terho Jaatinen, toimitusjohtaja

Antaessaan toisen tulemuksensa merkkejä Jeesus Kristus ei mainitse niiden joukossa EU-tyyppisiä ilmiöitä. Sen sijaan hän ja Raamattu toisaallakin ennustaa Antikristuksen saavan vallan maailmassa. Paavali kirjoittaa tessalonikalaisille: "Vääryyden salainen vaikutus on jo olemassa. Sen, joka sitä on vielä pidättämässä, on vain ensin poistuttava tieltä; silloin ilmestyy tuo vääryyden ihminen" (2 Tess 2:7,8).

Vaikka meidän on valvottava ja tarkkailtava kaikkia merkittäviä tapahtumia, niin henkilökohtaisesti en usko Antikristuksen tulevan EU:n kautta. Kuten tunnettua, Euroopan kristillisyydessä on paljon toivomisen varaa, mutta maailmanlaajuisesti ajatellen maanosamme edustaa kuitenkin pääasiassa kristillistä arvomaailmaa.

Yhdysvallat on suunnilleen yhtä suuri ja vielä useamman osavaltion yhteenliittymä kuin EU. Yhdysvaltain presidentillä on suuri taloudellinen ja sotilaallinen valta, mutta silti hänen ei odoteta olevan Antikristus.

EU:ta ei pidä mielestäni hengellistää ja vielä vähemmän saatanallistaa. Meillä on vastuu toinen toisistamme. Oikea vartija kykenee erottamaan pahan hyvästä eikä ryhdy soittamaan varoitustorvea väärään aikaan. Sehän johtaisi myöhemmin päinvastaiseen lopputulokseen.

Uskon EU:lla olevan positiivinen vaikutus Suomen tulevaisuudelle johtuen mm. siitä, että sen neljä pää-

pyrkimystä ovat:

1. *EU:n perustavoite on pyrkiä säilyttämään rauha Euroopassa.* Juuri nyt Eurooppa on vapaampi itä/länsi -asetelmasta kuin aiemmin. Tärkeä kysymys meidän suomalaisten kannalta on, tuleeko tämä jatkumaan kauankin. Me emme välttämättä pysty estämään kylmien tuulien puhaltamista kansojen yli, mutta tehtävämme on pyrkiä suojaamaan maamme pahimmilta pakkastuulilta.

2. *EU pyrkii säilyttämään ja vahvistamaan vapauden ja demokratian ihanteita Euroopassa.* Tämä merkitsee mm. sitä, että suomalainen työvoima, yrittäjät, opiskelijat, eläkeläiset, tavarat ja palvelut kuten TV-lähetykset, tietoliikenne ja kuljetukset voivat liikkua vapaasti EU:n alueella. Suomen kannalta on vaikea nähdä tässä muuta kuin myönteistä. Esim. Pohjoismaista tapahtuva teltantekijä-lähetystyö helpottuu huomattavasti.

3. *EU:n pyrkimys on vahvistamalla taloutta parantaa kansalaisten hyvinvointia.* Koko yhteiskunnan ja jokaisen kansalaisen aineellinen hyvinvointi perustuu vahvaan talouteen. Suomen teollisuudella on erinomaista osaamista ja hyvät tuotteet, mutta vain kapealla sektorilla. Tästä johtuu, että nimenomaan Suomen tyyppisen pienteollisuusmaan talous vahvistuu voimakkaasti avautuneiden suurmarkkinoiden myötä. Teollisuutemme johtohenkilöiden keskuudessa tästä vallitsee suuri yksimielisyys. Tämä ei voi olla vaikuttamatta positiivisesti myös työllisyyteen.

4. *Kansalaisten näkökulmasta katsottuna EU pyrkii: A) Yksilön turvallisuuden lisäämiseen.* Esim. tehokkaampi huumeiden ja terrorismin vastustaminen tulee mahdolliseksi. B) *Ympäristön parantamiseen.* Esimerkiksi

ilmansaasteista suurin osa tulee maahamme Suomen ulkopuolelta. Niinpä parempaan ilmanpuhtauteen pääsemisen edellytyksenä ovat yleiseurooppalaiset päästönormit. C) *Edistämään kuluttajan etua*. Kuluttajan edun ajamiseksi EU on tehnyt runsaasti direktiivejä, joiden valvonta alkaa myös EU-Suomessa.

Sekä presidentti Koivisto että tasavallan presidentti Ahtisaari ovat ilmaisseet kantanaan, että *Suomi takaa turvallisuutensa parhaiten EU:n jäsenenä*. Kaikkein merkittävintä tässä eivät ole taloudelliset edellytykset, vaan se että Suomelle vihdoin avautuu mahdollisuus kuulua avoimesti muiden länsimaisten demokratioiden yhteyteen. Tähän asti Suomen poliittinen ja taloudellinen viiteryhmä on ollut entisen Neuvostoliiton osavaltiot ja satelliitit. EU:n ulkopuolelle jääminen jättäisi Suomen poliittiseen ja taloudelliseen paitsioon sekä Venäjän arvaamattoman tulevaisuuden armoille. Itse toivon, että isänmaalleni ei kävisi näin kurjasti. Uskonkin mieluummin, että Suomi tulee yhteistyössä EU:n kanssa kehittämään länsieurooppalaiseen suuntaan nimenomaan talouttaan ja ulko- ja turvallisuuspolitiikkaansa. Täten Suomi vahvistaa imagoaan länsimaisena ja nykyaikaisena hyvinvointivaltiona.

Hieman hengellistäen voisimme myös ajatella, että EU-tyyppisessä demokraattisessa yhteistyössä kansat oppivat puhaltamaan yhteen hiileen samantapaisesti kuin ne tulevat myöhemmin tekemään tuhatvuotisessa valtakunnassa Herramme Jeesuksen Kristuksen johdolla.

Liittyäkö Euroopan unioniin vai ei? Kysymys on itsenäisyytemme ajan suurimpia ja vaikeimpia ratkaisuja. Näkökohtia puolesta ja vastaan on lukemattomia, ja tietotulvasta on vaikea erottaa olennainen epäolennaisesta.
Norjalainen kirjailija Thoralf Gilbrant valaisee kirjassaan EU-kysymystä sekä poliittisesta että Raamatun profetioiden näkökulmasta. Ovatko profeetat todella sanoneet jotain Euroopan unionista? Ja kuka tai ketkä pitävät todellista valtaa EU:ssa?
Kirjassa on myös sitaatteja monilta teologeilta ym. kristillisiltä vaikuttajilta, joukossa kolme suomalaista.

ISBN 951-606-383-7

Päällys Mauri Päivinen

Liittyäkö Euroopan unioniin vai ei? Kysymys on itsenäisyytemme ajan suurimpia ja vaikeimpia ratkaisuja. Näkökohtia puolesta ja vastaan on lukemattomia, ja tietotulvasta on vaikea erottaa olennainen epäolennaisesta.
Norjalainen kirjailija Thoralf Gilbrant valaisee kirjassaan EU-kysymystä sekä poliittisesta että Raamatun profetioiden näkökulmasta. Ovatko profeetat todella sanoneet jotain Euroopan unionista? Ja kuka tai ketkä pitävät todellista valtaa EU:ssa?
Kirjassa on myös sitaatteja monilta teologeilta ym. kristillisiltä vaikuttajilta, joukossa kolme suomalaista.

ISBN 951-606-383-7

Lk 36.6

Päällys Mauri Päivinen